

УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

■ **МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

■ **МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

■ **THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

■ **LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

■ **LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

■ **LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

■ **DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

■ **MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE
KOMUNIKACJI MIĘDZYKULTUROWEJ**

Матеріали
III Міжнародної
науково-практичної
конференції студентів
і молодих вчених

30 березня 2017 р.

Дніпро-2017

УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ

*Матеріали III Міжнародної науково-практичної
конференції студентів і молодих вчених*

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

**МОЛОДЕЖЬ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ
МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ**

**THE YOUTH OF UKRAINE IN CROSS-CULTURAL
COMMUNICATION CONTEXT**

**LA JUVENTUD DE UCRANIA EN EL CONTEXTO
DE LA COMUNICACION INTERCULTURAL**

**LA GIOVENTÙ DELL'UCRAINA NEL CONTESTO
DELLA COMUNICAZIONE INTERCULTURALE**

**LA JEUNESSE DE L'UKRAINE DANS LE CONTEXTE
DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE**

**DIE JUGEND DER UKRAINE IN DEN RAHMEN
DER INTERNATIONALEN KOMMUNIKATION**

**MŁODZIEŻ UKRAINY W KONTEKŚCIE KOMUNIKACJI
MIĘDZYKULTUROWEJ**

30 березня 2017 р.

Дніпро
2017

Організаційний комітет:

Н.В. Зінукова, кандидат педагогічних наук, доцент, керівник спеціальності «Філологія»; завідувач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Зірка, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри англійської філології та перекладу;

А.А. Степанова, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри англійської філології та перекладу;

М.Ю. Онищенко, старший викладач кафедри англійської філології та перекладу;

В.В. Калініченко, викладач кафедри англійської філології та перекладу;

О.О. Плющай, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Молодь України в контексті міжкультурної комунікації:
М 75 матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених / Дніпро, 30 березня 2017 р. – Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2017. – 192 с.

ISBN 978-966-434-380-7

У збірнику матеріалів III Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених розглядаються актуальні питання перекладу та методики навчання іноземної мови, сучасних досліджень зарубіжної літератури, а також культурні та соціально-психологічні проблеми суспільства.

Робочі мови конференції – англійська, німецька, французька, іспанська, італійська, польська, українська, російська.

УДК 812.43

Відповідальний секретар: **В.В. Калініченко**, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

CONTENTS

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Boichenko Ye. The Passive Voice in Scientific Discourse: Translation Aspect	7
Bondarenko M. Localización de los textos publicitarios: problemas lingüísticos de la traducción.....	8
Bychkova H. Peculiarities of Attributive Groups Functioning and Problems of Translation (Based on English Publicistic Texts)	9
Cabo I. Acerca del estatus del portugués como dialecto	11
Chudomeh D. Usage of Participial Constructions in the Publicistic Texts	12
Fesenko V. L'utilisation des articles dans la langue française	13
Fesenko A. Translation of Neologisms	14
Gaetano S., Pliushchai A. Lo studio nei riguardi delle lingue sorelle.....	15
Gordenko M. Social and Linguistic Peculiarities of Translating Advertising Texts	16
Gubareva N. Gender Communicative Strategies and Tactics in Conflict Situations	18
Gurtova L. Particularities of Proper Names Rendering	19
Kantemir V. Some Peculiarities of Publicistic and Newspaper Style Texts Translation.....	20
Korobeinikova T. Socio-cultural Aspect of Selection Educational Materials for Translation	21
Korshikova K. Modal Verb Can/Could and the Ways of Its Rendering into Ukrainian	22
Kyrpa D. The Specific Aspects of Terms in English Medical Texts.....	23
Mitrójoва D. El bilingüismo y sus variantes	24
Morozova O. The Adequacy of Translation English Political Terms	26
Mytrokhova D. Features of the publicistic discourse	27
Orudzhova K. El bilingüismo y sus tipos.....	28
Pavlóvich M. Problemas de la traducción literaria.....	29
Pavlovych M. Ways of Translating Gerund.....	30
Plechen K. Ciberespañol como fenómeno linguocultural.....	31
Ratomska L. La structure informative du texte et de ses éléments de base	32
Samóylenko M. Falsos amigos del traductor	33
Scherbínina T. El fenómeno de la jerga juvenil español	34
Scherbinina T. Factual and Conceptual Information in the Text. The Notion of Implication.....	36
Shcherbina V. Translation of the Gerund in the English Newspaper Text	37
Shevchenko O. Lexical and semantic features of terms in Business English discourse.....	38
Shkutan A. Features of the Use and Translation of Abbreviations in the Newspaper and Journalistic Texts.....	39
Skichko D. The Functions of Historisms in Shakespeare's Drama «Hamlet» and the Ways of Their Translation into Ukrainian	40
Sopila T. Komik als Übersetzungsproblem in den Werken von Christine Nöstlinger	42

Timoshenko P. Conversión como fenómeno lingüístico	43
Trotska A. Le discours direct, le discours indirect, le discours indirect libre.....	44
Vasylenko O. Phenomenon of the Syntactic Subordinacy in the English Publicistic Discourse and Issues of Its Translation into Ukrainian	45
Voït V. L'usage des noms des fleurs en phraséologie française	50
Yakovenko A. Language and Culture.....	52
Zhornova Y. Muletillas en el habla español	53
Артеменко С. Основні труднощі наукового перекладу англomовних термінів у галузевій соціології	54
Самойленко А. Особливості перекладу елементів коки в п'єсі Б. Шоу «Пігмаліон» українською.....	58
Турчак О. До питання про культуру української мови в межах діловодства	59
Ширяєва О. Німецькі оказіоналізми та стратегії їх перекладу українською мовою (на матеріалі німецької повоєнної літератури)	60

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

Holub D. «The Spy Who Came from the Cold»: Genesis of Spy Novel.....	62
Kaplan V., Kalinichenko V. Development of novella: Decameron vs. The Canterbury Tales	63
Koszada K. Patrole Siergieja Łukianienko jako przykład twórczości fantasy	65
Márchenko T., Lávníkov O. Originalidad de la imagen de Lucifer en el misterio «Cain» de G. Byron.....	70
Rótcchenkova A. La mitologización de la realidad en el señor de los anillos de J. R. R. Tolkien.....	71
Sobol O. Visual Representation of Literary Texts in Painting	72
Wójtowicz M. Obcość w kobiecie – o «cudzoziemce» Marii Kuncewiczowej	73
Вишневський Д. Художні завдання антиробінзонади У. Голдінга «Володар мух»	76
Герченoва И. Образ героя в романе Стендаля «Красное и черное».....	77
Егурнова А. Образ героя в романе Шолохова «Судьба человека»	79
Жижина А. Специфика сюжета в романе «Игра Престолов»	81
Лановая В. От японского к мультикультурному роману (творчество К. Исигуро).....	83
Леoшко А. Образ маленького человека в романе Ф.М. Достоевского «Униженные и оскорбленные».....	88
Литвин А. Тема преступления и наказания в детективе А. Кристи «Десять негрят»	89
Лушниковa А. Поэтика заглавия пьесы Г. Ибсена «Кукольный дом»	91
Лыcая Л. Пейзаж как составляющая литературных произведений.....	93
Пономаренко М. Любовь как онтологическая проблема в раннем творчестве Юрия Кузнецова.....	97
Рескаленко М. Психологический портрет главной героини в романе Л.Н. Толстого «Анна Каренина»	101
Смольнякова А. Образ Лаури в «Канцоньере» Петrarки	104

Стеценко Р. Жанровые принципы детектива в романе Агаты Кристи «Спящий убийца»	106
Ус К. Натурализм в романе Теодора Драйзера «Финансист».....	107
Швьдка Ю. Жанровые признаки готического романа в «Сиянии» Стивена Кинга.....	109
Шегута К. Психологический образ Кукольника в романе У. Теккерея «Ярмарка тщеславия».....	111
Шкарлат А. Античні образи та мотиви «Божественної комедії» Данте.....	112
Яловенко О. Транскультурні трансформації героїв сучасної азіатсько-американської літератури (на прикладі повісті Д. Лагірі «Хема і Каушик»)	113

PROBLEMS IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES. PEDAGOGY

Blednykh H. Ways of Increasing EFL Students' Motivation in Teaching Listening	120
Bóychenko E. Acerca de problemas de la motivación educativa en el estudio de lenguas extranjeras.....	121
Bystrova A. The Choice of Reading Material in Home-reading Classes in Secondary School	122
Cherkes K. Some Aspects of Teaching Reading Fiction to Intermediate High School Students	123
Gosteva V. Some Aspects of Teaching Intensive Reading to Intermediate EFL Students	124
Kora M. Les techniques originales d'apprendre le français	125
Kyrychenko A. Teaching English Vocabulary to High School Students within the Framework of Communicative Methodology	126
Michlik O., Plustschaj O. Lehrkommunikation im Fremdsprachenunterricht an nicht sprachorientierten Hochschulen	127
Shokalo O. Using English Songs in the EFL Classroom	129
Stetsenko R. Motivación para estudiar con gusto	130
Tanskaya A. Some Ideas of Teaching Spoken Communication Skills to Intermediate EFL Students through Role Play.....	131
Tverdokhleб A. ICT-based Learning Environments for Smarter Pedagogy.....	132
Vovkotrub K. Content and Language Integrated Learning in Contemporary Conditions.....	134

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

Detskova A. La influencia de las lenguas indígenas en el Español de América Latina.....	135
García Ó., Pecherna K. La Guerra de Harina y Huevos en España.....	136
Gasánova A. Monedas españolas a lo largo de la historia	137
González A., Pecherna K. El Carnaval Gaditano.....	138
Kujarenko V. Las características de la cocina española	139

Larin E., Samóylenko V. Las particularidades del español y el portugués	140
Moroz A. Mágia nocturna de procesiones de San Juan.....	141
Polishko O. La diferencia entre el español y el catalán.....	142
Reznitchenko A. Les emprunts en français	143
Romanova A. El vocabulario de la lengua de Latino América	145
Rossi Y., Kora M. Los aspectos culturales que chocan a los extranjeros	146
Samoylenko M. Verlan comme variante de la langue des jeunes en France.....	147
Shkután A. Festival internacional de cine de San Sebastián.....	149
Tarán Y. Cuestiones metodológicas en la enseñanza de los idiomas extranjeros	150
Tchernyavska K., Sytnik N. Probleme de l'utilisation de «bon» et de «bien».....	151
Tyápina Y. Anglicismos en la lengua española	152
Yefremova A. El aspecto sociocultural en el aprendizaje de una lengua extranjera	153
Zakoutnia A., Mechtcheryakova K. Origine et formation des mots dans le français	155
Zanichelli A., Orel A. La comida tradicional en España	156
Zhygir N. Factores socio-culturales en la enseñanza de una lengua extranjera.....	157

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

Balhabaieva A. La recuperación del euskara en el Euskal Herria	159
Hlushchenko B. The First Mennonites' Secondary Schools in Russian Empire in 19 th Century	160
Hovorukha A. Regulatory Framework Of NATO And EU Safety Cooperation	163
Hriekhov V. British foreign policy after World War II	168
Luchina V. The Importance of Battle of the Marne/1914.....	171
Makrouchina A. L'immigration, chance ou menace pour la France?	175
Svyrydova H. The Outcomes of Information Globalization	176
Valko A. Protection de l'environnement.....	180
Zakharchuk N. Ukrainian students in Canadian universities: «push-pull» factors	180
Zautrennikova A. Conflict between Human and Nature.....	184

PSYCHOLOGY

Járkovskaya N. Desigualdadde género: ¿mito o realidad?.....	185
Malykhina V. Inferiority Complex and Conditions of Its Development	186
Mazurenko M. Some Facts about Reasons of Bullying among Teenagers	187
Morozova O. Medios de comunicaciónde masas como fuente de estereotipos genéricos.....	190
Соколова С. Феномен алекситимии в студенческой популяции.....	191

CURRENT LINGUISTIC AND TRANSLATION PROBLEMS

Ye. Boichenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE PASSIVE VOICE IN SCIENTIFIC DISCOURSE: TRANSLATION ASPECT

Translation from one language into another is impossible without transformations which enable achievement of adequacy of the translation. Grammatical transformations consist in reorganization of the sentence (change of its structure) and various replacements – both syntactic and morphological. Such changes in the process of translation are caused by reasons both of purely grammatical and of lexical character. Translation transformations have been studied by many prominent researchers, such as I. Korunets, O. Drozdova, L. Kachalova, V. Komissarov.

Among the English structures that undergo grammatical transformations in the process of translation into Ukrainian is the Passive voice. Passive forms are used to put emphasis on the action instead of the doer. The Passive voice is widely used in English scientific discourse, but the Ukrainian language is characterized by a greater variety of means of impersonalization. This difference between the structures of the two languages results in grammatical transformations.

Depending on the form of the passive construction and even more on the lexical meaning of the verb, English passive voice forms in scientific texts may have the following equivalents in Ukrainian:

- a) an indefinite personal sentence/clause:
Some supporting empirical evidence is known to have been provided for the theory.
Як відомо, допоміжні емпіричні докази були надані для теоретичних відомостей.
- b) a single predicative word/simple nominal predicate:
Several theoretical issues are also discussed.
Обговорюється також декілька теоретичних питань.
- c) a finite form of the verb/simple verbal predicate:
This conclusion is disputed by many scholars.
Багато вчених заперечують цей висновок.
- d) an indefinite personal past participle ending in -HO/ -TO:
This is not backed up by any large amount of supporting evidence.
Це не підтверджено хочакоюсь значною кількістю позитивних даних.
- e) any other contextual and structural substitution of the English passive voice predicate verb:

I have never seen the mathes without the experiment to prove the theory.

Я не пам'ятаю такого випадку, щоб тільки розрахунки без експериментальної програми підтверджували теорію.

Scientific and language supervision by Lecturer
K.O. Vielchieva.

M. Bondarenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

LOCALIZACIÓN DE LOS TEXTOS PUBLICITARIOS: PROBLEMAS LINGÜÍSTICOS DE LA TRADUCCIÓN

Se sabe que en la traducción la localización de los textos publicitarios presenta una tendencia específica que se considera una complijidad desde el punto de vista traductológico. En el mundo moderno, la importancia de la publicidad no puede ser subestimada. La cantidad de anuncios está creciendo con una velocidad considerable cada año, en este sentido, la demanda entre los profesionales que puedan localizar los anuncios, esta aumentado también. Entonces, ¿qué es la localización en general? Localización es una traducción por la que se tienen en cuenta todas las sutilezas del vocabulario y aspectos socio-culturales. Porque la publicidad no es sólo un texto que contiene la información sobre el producto específico sino que también es una parte de la cultura, la religión, la mentalidad y las tradiciones del país proveniente. Los científicos identifican dos enfoques de localización de textos publicitarios.

El primer enfoque es *global*. Él no tiene en cuenta las características socio-culturales del país. La publicidad no es una vía principal para lograr resultados. Sin embargo, este enfoque puede provocar los resultados indeseables.

El segundo enfoque es *local*, aquí debemos tener en cuenta todos los aspectos anteriores. Para transmitir el significado y la información implícita, es mejor usar el segundo enfoque. A continuación vamos a ver algunos ejemplos de localización de la publicidad del español: 1) *Master Card – hay cosas que el dinero no puede comprar. Para todo lo demás, Master Card – Є речі, які неможливо купити за гроші, а для всього іншого є Мастеркард;* 2) *”Geox” deja respirar a tus pies – відчуй легкість та свободу разом з ”Geox”;* 3) *Movistar – Hablar, Ver, Sentir... Movistar – це більше можливостей;* 4) *Contra pecho y espalda, toma las pastillas Valda – Проти всіх симптомів грипу, ти прийми надійні ліки. Пігулки Valda;* 5) *Coca Cola la chispa de la vida – Coca Cola – коли життя дійсно яскраве.*

Resumiendo podemos decir que, la localización de los textos, especialmente los publicitarios, es un proceso complejo y requiere mucho

tiempo. Para transmitir la información contenida en el anuncio, es necesario conocer y tener en cuenta todos los aspectos y características de la mentalidad nacional del país.

Consultora de investigación: catedrática principal M.Y. Onishchenko,
Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Plushchak.

H. Bychkova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

PECULIARITIES OF ATTRIBUTIVE GROUPS FUNCTIONING AND PROBLEMS OF TRANSLATION (BASED ON ENGLISH PUBLICISTIC TEXTS)

Translation being one of the oldest forms of communication in the world can be described as a human activity in oral or written form, which is associated with the transfer of information from one language to another saving the content of the original.

In the process of the translation it is necessary to pay attention to the structure of each sentence in which the word-combinations play a major role. In English, the most common are attributive groups– the type of free word-combinations which nominate the object and its features. These groups consist of words belonging to different parts of speech, and the structure can be two, three- and multi-membered. Difficulties in translation are determined by certain grammatical and lexical features of both languages.

Attributive phrases are widely used in publicistic texts. It can be explained by the fact that they are the means for efficient expression of the content as they simplify greatly the way of expressing different opinions. The minimal usage of complex language means allows the audience to understand the information better. Such scholars as V. Vinogradov, O. Bondarenko, H. Odintsova distinguish two basic functions of attributive groups in journalism: *informative* and *expressive*, and according to them there are many different functions of these groups components.

The structure of these groups stipulates the usage of a variety of grammatical transformations. The most often used is **replacement**. This is predetermined by the divergence in the number of cases in two languages, in English Nominative case is very common, but in Ukrainian language it is to be replaced with the **instrumental** (e.g. *A comprehensive resettlement programme is a humane, orderly and legal way to manage the refugee crisis* (Guardian). – *Комплексна програма розселення є гуманним, впорядкованим і законним способом управління кризою, пов'язаною з біженцями*), **dative** (e.g. *The National Crime Agency, which was critical in the operation to arrest the suspects in that case, had reportedly been given*

*new orders amid fears of a Paris-style attack involving terrorists returning from Syria using heavy weaponry (Independent). – Згідно з останніми даними, Національному агентству США по боротьбі зі злочинністю, яке розкритикували за операцію по затриманню підозрюваних, було надано нові накази через атаки у «паризькому стилі» за участю терористів з важким озброєнням, які повертаються з Сирії), **genitive** (e.g. *White House officials declined to say whom Mr. Obama had chosen, but the president was said to have focused on several sitting judges who have already won approval from Democratic and Republican lawmakers (Daily Kos) – Чиновники Білого Дому відмовились сказати кого ж обрав Обама, але сам президент відповів, що зосередив свою увагу на кількох діючих суддях, які вже встигли отримати дозвіл від законодавців Демократичної та Республіканської партій) or **accusative** (e.g. *The deal aims to strangle the main route used by migrants travelling to the EU and discourage people smugglers, but it has faced criticism from rights groups and thousands took to the streets of Europe in protest (Guardian). – Угода спрямована на те, щоб перекрити основний маршрут, який використовують мігранти при виїзді з ЄС, та зупинити контрабандистів; але її розкритикувала правозахисна група, і тисячі людей почали протест прямо на вулицях по всій Європі).***

Less common are **addition** (e.g. *Police took away dozens of demonstrators from the Ladies in White group, formed by wives of political prisoners, from outside a church where they attempt to hold weekly protests (BBC). – Поліція розігнала десятки демонстрантів з об'єднання «Ladies in White», створеного дружинами політв'язнів, які намагалися провести щотижневі акції протесту неподалік від церкви) and **transposition** (e.g. *Our struggle against terrorism will continue in the most decisive manner and on all levels, both here and abroad (Independent). – Наша антитерористична боротьба буде продовжена найбільш рішуче та на всіх рівнях: як на національному, так і на міжнародному), due to lexical and word order mismatch in the sentences.**

Sometimes we can find such transformation as **omission** (*The 1953-model car — in cream and worth more than \$250,000 — is at the centre of a politically divisive battle over the future leadership of Thai Buddhism (Guardian). – Ця модель автомобіля 1953 року кремового кольору, що коштує більше 250 тис. доларів, знаходиться у самому центрі політичного протистояння за майбутнє лідерство у тайському буддизмі).*

And only few examples with the description of the objects demonstrate **sentence fragmentation** (e.g. *If you hear a heart-stopping snap, crackle or crunching of dry lichen, peer into the forest looking for movement (Independent). – Якщо ви чуєте клацання, яке змушує серце завмерти,*

тріск або хрускіт сухого лишайника, вдивляйтесь в ліс у пошуках будь-яких рухів). Sentence integration has not been used at all.

So, the attributive groups are very important components of the English language structure, particularly in publicistics. For proper translation it is necessary to use different grammatical transformations, the most common of which is the replacement.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.V. Kalinichenko.

I. Cabo

Agrupamento de Escolas Latino Coelho, Lamego, Portugal

ACERCA DEL ESTATUS DEL PORTUÑOL COMO DIALECTO

El continente sudamericano presenta una intermediación de las culturas europeas e indígenas. Dentro de la cultura tienen una lengua, que evoluciona con el tiempo y forma parte de la identidad de las personas. Entre todos los idiomas y dialectos que se hablan, también tenemos los híbridos como el “portuñol”.

El portuñol es el lenguaje coloquial utilizado por las comunidades fronterizas entre los países de habla portuguesa y de habla hispana. Las fronteras pueden ser tanto ibéricas como de América del Sur; en este caso trabajamos con las fronteras de América del Sur. El portuñol es una mezcla de portugués y español y es hablado entre la frontera de Brasil con Argentina, Venezuela, Colombia, Bolivia, Paraguay y Uruguay. Sin embargo, el portuñol se habla en una amplia zona del continente sudamericano. Entre Brasil y Uruguay son los pueblos de la frontera, conocidos como gemelos porque tienen una política comercial y abierta. Por lo tanto, los habitantes tienen acceso entre los dos países. Esto, así como el período histórico, influye en el desarrollo de la variación lingüística. Los objetivos de este estudio son la presentación del fenómeno y la clasificación de los conceptos del lenguaje, interlengua o dialecto. La variación de portuñol es el fenómeno de las ciudades gemelas de Santana do Livramento en Río Grande do Sul, en Brasil y Rivera en Uruguay.

A través de la definición de estos conceptos y aspectos del lenguaje identificamos cuál de estas nociones pertenece al portuñol. También se exponen los aspectos sociolingüísticos del fenómeno y cómo es percibido por la sociedad, se explica qué son las ciudades gemelas, los conceptos de la interlengua, lengua y dialecto, aspectos sociolingüísticos y sus características lingüísticas.

El portuñol ha estado presente desde la época de la colonización entre Brasil y su frontera. Por lo tanto, es también portuñol “lengua materna” de

personas que siempre estuvieron en contacto con el idioma español tanto como con los portugueses. Es parte de su identidad.

Volviendo a nuestra hipótesis, llegamos a la conclusión de que el portuñol es una fase de la interlengua, ya que no es oficial, su aspecto lingüístico no está bien definido, a pesar de una literatura emergente, y la oscilación entre el español y portugués depende de la competencia lingüística que tiene el hablante. Sobre la educación bilingüe que se está imponiendo en la frontera, consideramos que es un buen comienzo a favor de una mejora de las habilidades lingüísticas en ambos idiomas de las personas expuestas al fenómeno. Tiene que mejorar las habilidades bilingües y la comunicación en estas comunidades sin eliminar el portuñol, que es parte de su cultura. En resumen, el portuñol, y tal como hemos presentado, es una interlengua a la que siempre estará expuesta la frontera con independencia de la competencia lingüística en portugués o español.

D. Chudomeh

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

USAGE OF PARTICIPIAL CONSTRUCTIONS IN THE PUBLICISTIC TEXTS

Translation does not exist outside of society. It helps people to communicate if they speak different languages. That is why for the translation to be adequate and effective, the target text should be equivalent to the source text. The form of the target text is new but the purport and the content are very close to the original. One of the most important objective is to keep stylistic peculiarities of the source text. There are five functional styles in the English language such as the newspaper (or publicistic), the scientific prose, the belles-lettres, the official documents.

Publicistic style is one of the most claimed styles nowadays. Such its popularity can be explained by its purpose to affect the reader and orientation on a wide audience. It is used practically everywhere: from political speeches and to articles in the newspapers.

Publicistic style occupies an intermediate position between the scientific prose style and the belles-lettres style. It has common features both with scientific prose (brevity of expression, cohesion and coherence) and belles-lettres style (figurality, emotional elements and wide usage of impersonal verbs).

It is known that English impersonal verbs, or verbals, are often used in various constructions. The greatest attention of linguists, especially V. Levitsky, T. Buntina, and I. Kalinovska, is drawn to the usage of verbals

in word-groups including Participial Constructions. It is worth remarking that such constructions are used in publicistic texts quite rarely.

In order to prove it we examined thirty articles from different sources including CNN, BBC, The Guardian and Time and received the following figures:

- 1.) Subjective Participial Constructions occur on two occasions, this is equivalent to 6%;
- 2.) Objective Participial Construction occurs only once, it is 3%;
- 3.) Participle is mostly used out of constructions – about 90%.

From the above it can be concluded that usage of Participial Constructions is not typical for English publicistic style because they function in sentences as Complex Object and Complex Subject making the sentences be overloaded with the structures and that is not appropriate for the style which main feature is brevity.

Scientific supervision by Lecturer K.O.Vielchieva,
Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

V. Demidenko

Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

L'UTILISATION DES ARTICLES DANS LA LANGUE FRANÇAISE

L'utilisation des articles est l'une des tâches les plus difficiles dans la langue française. La plupart des linguistes étrangers et nationaux partagent l'opinion selon laquelle: l'article est une partie des déterminants, possessifs, articles indéfinis, déterminatifs, ainsi que les adverbes; en français, l'article est placé devant le nom déterminé; généralement l'article exprime les caractéristiques morphologiques du nom telles que le genre et le nombre. Il est à noter que les articles au pluriel ne peuvent pas désigner le genre du nom.

Au cours de l'étude de la traduction des articles on a analysé l'oeuvre de M.A. Boulgakov "Maître et Marguerite". On rencontre l'article 'des' 16 fois dans les deux chapitres. Par exemple:

«В серой пелене, убегавшей на восток, появились синие окна».

«Dans l'océan gris qui courait vers l'est s'ouvrirent des fenêtres bleues».

L'article partiel se produit 6 fois dans le texte.

«...и тяжелые удары грома...».

«...et le sourd fracas du tonnerre...».

L'article avec les noms propres est utilisé 9 fois.

«Она уже навалилась своим брюхом на Лысый Череп».

«Son ventre noir pesait déjà sur le Crâne Chauve».

Dans les langues russe et ukrainien l'article indéfini correspond au chiffre un. Cette valeur est indiquée :

«У нее была только одна мысль: бежать».

« Elle n'eut qu'une pensée : s'enfuir ».

La valeur de la certitude ou l'incertitude n'est pas indiquée en russe ou en ukrainien mais il est présent dans de nombreuses langues européennes, en particulier, en français. C'est pourquoi on a décidé d'examiner cette particularité.

L'étude a révélé que l'article lui-même ne peut pas dicter les règles de conduite, ne produit pas de valeur, mais signale seulement à l'auditeur la décision prise par l'expéditeur du message. Seule une analyse cohérente sur des noms de tous les groupes lexico-sémantiques principaux peut donner la réponse quant à la nature des articles comme une catégorie grammaticale.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante

L.V. Ratomska.

A. Fesenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION OF NEOLOGISMS

Language is a changeable and evolving organism and each period of its development leaves a trace. Thus, there are new isolated words, word-combinations, phrases that appear in the language due to the progress of science, engineering, social life and culture. All above mentioned language units and new meanings of existing words are accepted as neologisms. Such words and phrases are in the process of entering common use, but have not yet been fully accepted into mainstream language. The subject of the research is of current importance because a great number of neologisms are not listed even in the newest special dictionaries. This is the true reason for challenges facing translators.

The nature of the term can be learnt from the publications by such linguists as S.V. Alatortsev, K.Y. Voloshin, A.N. Ivanov, V.I. Zabotkina, A. Rey, G. Guilbert and others. The scholars have recognized "neologism" as a notion which includes two categories or groups of words: 1) words that represent a new, unknown, non-existent concept, notion, subject, field of science, occupation, profession, etc; 2) existing lexical items with new senses, often called semantic neologisms. There are two main functions of semantic neologisms: the first is disclosure of additional features of the phenomena and the second is identifying their relationship to the facts of objective reality.

There are about 12 types of neologisms suggested by the scholars. But

the majority of linguists distinguish following: existing lexical items with new senses (new forms and words, collocations, new coinages, derived words, abbreviations, eponyms, phrasal words); transferred words (new and old referents); acronyms; pseudo-neologisms; internationalism.

For a correct translation of neologisms we should take into account that this process is greatly predetermined by the origin of new word or phrase. There are several ways of conveying neologism such as by the Ukrainian analogue, transcribing, description and tracing.

So, according to the above mentioned it is possible to say that while translating the neologism, it is necessary to analyze its form, origin, character and meaning. The success depends greatly on accuracy of the analysis that specifies an appropriate method of translating neologisms.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

S. Gaetano,
Istituto di Turismo C. Colombo, Roma, Italia
A. Pliushchai
Università Alfred Nobel, Dniprò, Ucraina

LO STUDIO NEI RIGUARDI DELLE LINGUE SORELLE

Tutte le lingue derivate dal latino condividono, in maggiore o minore misura, le parole e le strutture come, ad esempio, lo spagnolo e l'italiano. Però il rapporto tra queste lingue sorelle è uno dei più stretti, come ogni parlante può verificare facilmente. La percezione di familiarità, in ascolto, a causa della quasi perfetta equivalenza dei sistemi vocalici: assenza di fonemi anormali può identificare le parole sulla catena fonica dai primi contatti con la nuova lingua.

Chiamano l'attenzione anche le corrispondenze strutturale e il gran numero di coincidenze lessicali tanto che il parlante ha il senso immediato di conoscere la lingua ed essa può essere parlata senza molto sforzo, però, come il contatto si approfondisce nascono le difficoltà inaspettate: le affinità spesso comportano differenze così sottili. Questo dipende, come è noto, dai processi evolutivi in parte paralleli e in parte divergenti: nelle radici etimologiche comuni ci sono spesso le differenze funzionali o semantiche e le somiglianze strutturali si trovano in una complessa rete di standard dei contrasti e dell'uso.

Ma il parlante comune non ha conoscenza di questi fenomeni e il tentativo di avvicinarsi alla lingua oscilla tra la fiducia e la delusione di fronte alle molte ambiguità e più o meno equivalenze parziali. La struttura e le trappole a causa della parentela linguistica ristretta sono diventati anche comuni: imparare lo spagnolo dagli italiani, e viceversa, è visto come è facile

oppure è un compito ancora inutile, nel momento che in casi estremi, arriva la comprensione reciproca parlando ciascuno la sua propria lingua; ma quando il contatto con un'altra lingua è più lungo, in questo caso domina il falso senso di amicizia.

La presunta facilità diventa un paradosso: così i linguisti dicono che lo spagnolo per un italiano è una delle lingue più difficili da imparare bene; secondo le loro osservazioni, chi hanno cominciato a studiare lo spagnolo e il tedesco, nello stesso tempo, dopo un anno avrebbe avuto una conoscenza dello spagnolo dieci volte superiore, ma la distanza si sarebbe annullata al punto che entro cinque anni l'apprendista dominerà il tedesco meglio dello spagnolo.

Non abbiamo alcuna prova scientifica che sostenga questo paradosso, inoltre, lo studio della lingua spagnola in Italia è influenzata dai pregiudizi circa l'inutilità di uno studio *serio*; con il risultato che, nonostante il boom che ha avuto questa lingua in questi ultimi anni, gli italiani lo sanno poco e male, anche nel mondo accademico, la brillante ispanistica italiana ha mostrato poco interesse per la ricerca sul linguaggio, concentrandosi ogni volta soprattutto in temi che riguardano i problemi della letteratura.

M. Gordenko

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SOCIAL AND LINGUISTIC PECULIARITIES OF TRANSLATING ADVERTISING TEXTS

Advertising text represents information about the products and goods, activities or places made for commercial communication in mass media. The primary goal of all advertisements is to increase the demand for advertised goods and services and to arise a desire to purchase these products or services.

The study of advertising texts attracted the attention of such scientists as N. Arnold., A. Dejan, E. Medvedeva, V. Zirka, C. Kramsch, G. Petrushko, K. Smith, Ch. Goodrum and many others. Fundamental studies of lexical and stylistic peculiarities of advertising texts and slogans contained in the scientific works of such scientists, as: C. Gonzalez, H. Kaft, N. Kogtev. One of the basic research is the work of Professor John Lich "English in Advertising". The problem of translation and adaptation of the slogans in our time remains valid, scientists continue to be engaged in expanding the concept of advertising slogan, the definition of its place in the structure of advertising, as well as the difficulties encountered when translating from one language to another.

Among the different features of advertising texts, there are sociolinguistic components which make people pay attention to the information and which should be preserved during the process of translation. According to C. Kramsch “Language and culture” translator has to understand the content of the original text, the cultural and linguistic information hidden in it. The advertisement has a definite phonetical form, which signifies a definite content for native-speakers, so the texts of TL should be read like an original work. For example some advertising slogans are not translated in order to save the sound form of the message *Land Rover - Go Beyond*. For the same purpose it is possible to use word by word translation in some cases *My world. My style. My Ecco. Miü ceim. Miü стиль*.

That is why at the process of translating advertising texts it is necessary to speak and understand foreign language perfectly, have deep knowledge about culture peculiarities not only of the foreign country but also your native one. According to G. Petrushko it is needed to avoid the tendency to translate word by word in many cases and try to use the common forms of speech in the texts of TL. The translation of advertising texts fully represents the main ideas of advertising. The style and manner of ST should be preserved in the texts of TL.

Advertising texts are focused on a definite audience, so at the translation it is necessary to pay attention to its characteristics such as age, gender, purpose of advertising, the theme of advertising. Advertisement is carefully planned to appeal to specific types of consumers – target audience. Local conditions, specific characteristics and habits of people who will probably be interested in a given product or service have a great impact and translator should pay attention to a specific features of the culture where the advertisement is represented another way it is caused some misunderstandings. For example, Pepsi was translated into Chinese as not as *Live with generation Pepsi* but *Come Alive With the Pepsi Generation*, literally plunging the Chinese people into shock. This slogan in Chinese sounds as Pepsi will force your ancestors to rise from their graves. Another example is represented by the American Airlines, which installed leather seats in its planes, and reported it to their Mexican consumers. In English it sounds greatly: *Fly in Leather*, but in Spanish it expresses something different: *Fly naked*.

To sum up it is necessary to conclude that for an appropriate translation of advertising texts the translator should not only follow the rules of translation, but pay attention to cultural and linguistic backgrounds of countries of SL and TL and the audience the advertising text is aimed at.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

GENDER COMMUNICATIVE STRATEGIES AND TACTICS IN CONFLICT SITUATIONS

Differences in the way women and men speak can be observed at every level of language and speech organization and in the use of different communicative styles and strategies. The communicative behavior of women and men differs considerably in the conflict situations, they use different communicative actions and techniques in the process of its solving.

Conversation or a dialogue is not a chaotic, but a well-ordered phenomenon. The communicants usually have some goals in conversations that can be achieved by using certain communicative strategies and tactics. Communicative strategy is a complex of speech activities aimed at achieving communicative goals. The strategy is implemented through communicative tactics, which are defined as speech techniques that enable a speaker to achieve the communication goals in a specific situation.

There are three basic communicative strategies in conflict situations: confrontation, cooperation and distancing, which are implemented through such tactics as demand, abuse, pressure, threat, blackmail; compromise, promise, excuse, explanation; silence, avoidance and so on.

Research on gender and language has found male speakers to be competitive and more likely to engage in conflict by arguing, issuing commands, and taking opposing stands and females to be cooperative and more likely to avoid conflict by agreeing, supporting, and making suggestions rather than commands. According to D. Tannen, men usually seek to establish and maintain status and dominance, while women's communication is more egalitarian.

English-language films with verbal conflict situations serve as the material for our study. We have investigated that men in homogender conflict situations tend to use confrontation strategy, which is realized through the demonstration of an action, demand, threat, pressure, physical force etc. In heterogender conflict situations, when a woman initiates a conflict, men tend to use neutral strategy of distancing or even cooperative one in order to avoid the escalation of a conflict.

Women usually use cooperative strategy, implemented through tactics of an excuse, promise and compromise. Men dominate women by interrupting them in conversation.

Scientific and language supervision by Associate Professor
G.Yu.Tsapro.

PARTICULARITIES OF PROPER NAMES RENDERING

Proper names are essential for communication and mutual understanding of people. They differ from the general words, moreover, from the trend of universal use. Thus, proper names become the control points in interlinguistic communication and, therefore, in the study of a foreign language.

The relevance of problem of proper names rendering is determined by the fact that today the need for the transfer of proper names is of particular importance. This fact is confirmed with works written by domestic and foreign linguists such as V. Komissarov, A. Zubko, A. Superanska, L. Nelyubin, D. Rosental etc.

At first, accurate rendering of proper names requires the verification of names in reference documents (encyclopedias, manuals, reports, acts, etc.) or in case of its absence, one of the four universal modes of foreign proper names rendering may be helpful: transliteration, transcription and transposition.

– **Transliteration** is a way of rendering where we recreate the original lexical unit using the alphabet of TL. The pronunciation may be distorted as we use reading rules of a foreign language and addition or omission of some letters are possible, for example *Barack Obama* – *Барак Обама*, *Lotta Sylwander* – *Лотта Сильвандер*, *Rodrigo Duterte* – *Родриго Дутерте*.

– **Transcription** is a way of rendering while maintaining the phonetic structure. The examples are *Chicago Bulls* – *Чикаго Буллз*, *Nikki Haley* – *Никки Хейли*, *Shinzo Abe* – *Синдзо Абэ*.

– **Mixed transcoding** is a combination of transcription with the elements of transliteration, applied when it is necessary to identify accurately the original graphic form of the proper name. For example, *John Whittingdale* – *Джон Уиттингдейл*, *Jean-Jacques Dordain* – *Жан-Жак Дорден*.

– **Transposition** is another way of rendering proper names that refers to the fact that a proper name in different languages can differ in form, but it has the same origin. As a rule, names of monarchs and religious leaders are transformed using this method. For instance: *John Paul* – *Иоанн Павел*, *Elijah* – *Илья*, *Louis XIV* – *Людовик XIV*.

Researches show that the most frequently used methods of proper names rendering is transcoding (transcription and transliteration). But, absolutely, there is no single precise system of principles for proper names rendering as different ethnical, historical, cultural factors are to be

considered. However, the given problem pose challenges since insufficient knowledge of culture, history and political life may result in an inadequate translation which can be incorrectly interpreted and complicate the identification of the name holder.

Scientific and language supervision by Lecturer
V.V. Kalinichenko.

V. Kantemir
Kharkiv University of Humanities “People’s Ukrainian Academy”
Kharkiv, Ukraine

SOME PECULIARITIES OF PUBLICISTIC AND NEWSPAPER STYLE TEXTS TRANSLATION

Currently, translation is of a very great importance in the field of mass media.

Translation of publicistic and newspaper style texts has been the subject for studies held by such scholars as V. Komissarov, Ya. Retsker, A. Fedorov, I. Alekseeva and others.

Due to the processes of globalization in the field of mass communication, translation of publicistic and newspaper style texts should be considered in the context of intercultural communication. It takes on a particular significance under existence of the global access to information.

It is important to recognize that the aim of publicistic and newspaper style texts is to impart information, persuade and make an emotional impact. To that end, authors of publicistic and newspaper style texts use a wide range of linguistic means and it is translators who are responsible for appropriate and precise interpretation.

The competence of a translator while transmitting language message from one language into another involves knowing the main peculiarities of translation of publicistic and newspaper style texts as well as an ability to use appropriate linguistic means to accomplish this task efficiently.

Such peculiarities include:

- Appropriate translation of emotionally colored information. Special attention should be paid to the translation of clichés, phraseological units and other uncommonly used words.
- Precise translation of the names and titles (because publicistic and newspaper style texts are directed to non-specialist audiences).
- Appropriate use of stylistic devices when translating into another language.
- Maintaining the semantic coherence of the well-established linguistic units when translated.

In conclusion, it has to be stated that the quality of translation of publicistic and newspaper style texts depends on taking into account and following all the peculiarities listed above.

Scientific supervision by Associate Professor D.I. Panchenko,
Language supervision by Associate Professor I.Yu. Guslenko.

T. Korobeinikova
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SOCIO-CULTURAL ASPECT OF SELECTION EDUCATIONAL MATERIALS FOR TRANSLATION

It cannot be denied that a multilingual student is considered to be a competitive member of the modern labor market. Most Ukrainians are born and bred bilinguals as they are representatives of bilingual Russian-Ukrainian society. Learning one or more foreign languages develops this double nature and gives birth to multilingual communicative competence. This situation brings up some issues to be discussed. One is whether multilingual students make better translations than those who learned two languages. There is no definite answer, but the following problems are observed at practical lessons of translation from English into Ukrainian. First, students often suffer from not truly knowing any language well enough to translate due to the fact that it seems to be difficult to measure the level of their socio-linguistic competence even of the mother tongue. And last aspect is a lack of the analytical linguistic skills to work with an authentic text for translation.

The problem here to be studied is socio-cultural component as a principal of selecting educational materials for development of skills in translation from English into Ukrainian.

In teaching translation from foreign language there are three interdependent components: language use, awareness of the nature of language, and understanding of foreign and native culture.

True bilinguals often have an appropriate appreciation of the subtleties and nuances of both their languages but as for authentic materials in English the situation is much more ambiguous. Students might not have the same in-depth knowledge of slang, colloquialisms, and dialect that the native speakers have. In this view we suggest that English texts for translation are the basis and the source for development of socio-cultural competence in foreign language. So, the following aspects of socio-cultural competence should be considered for translators' trainee. What is important for all the trainees is that they should understand possible differences between their own culture and that of others, and that they should develop their attitudes and acquire the

means to cope with such differences in order to be able to render truly socio-cultural peculiarity of the original text.

The particular attention should be paid to the texts chosen for translation. The selection of the materials for translation from English into Ukrainian should be based on the following general principles: recycling, progressive development in complexity, professional relevance. It means that the content of the texts in terms of topics, functions, notions, grammar and lexicon is selected according to the range of standard expression of English behavior and for fully adequate translation such materials should be acquired by the trainees gradually, with functions and notions being repeated in a cyclic manner. In other words, the content chosen for the earlier stages will, on the whole, be simpler than for subsequent ones.

The essence of the mentioned points is that all educational materials have been selected to ensure both general educational needs and be addressed the future professional concerns of the trainees. Moreover, students' motivation is the priority in selecting topics of the texts. This task is of an extraordinary complexity due to the fact that students' interests and curriculum requirements practically refer to different spheres of life, so some issues to be translated are likely to appeal most directly to the trainees.

To sum up, the socio-cultural component is an integral part of translation of authentic materials. It is a part both of the content and of the context in which the language is taught. Since language and culture are closely interlinked in foreign language learning, this component should be included consequently in the process of teaching translation from English into Ukrainian both explicitly and implicitly. It is included explicitly through the selection of texts, their topics and vocabulary; and implicitly in all aspects of the educational process, such as aims, objectives, content, the methodology of analysis of the source text and illustrative rules of translation.

K. Korshikova

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

MODAL VERB CAN/COULD AND THE WAYS OF ITS RENDERING INTO UKRAINIAN

The main problem of foreign languages development at the present stage is the problem of modality evolution and difficulties in its rendering. The phenomenon of modality has been an object for study by a number of modern specialists in different spheres of linguistics. There are a lot of researchers who have studied this issue in all details and carefully. Among

them we can find M. Zainulin, R. Budagov, L. Ermolaeva, O. Akhmanov and others.

Modality is the grammatical category in which speaker expresses his attitude towards the things he speaks about. It is expressed by different lexical and grammatical means – the form and manner, modal verbs, words and so on.

The modal verb *can* has two forms. The first form is used in the present tense and the second form *could* – in the past tense. The form *could* is used in two ways: 1) in the past-time contexts as the form of the Indicative Mood; 2) in present-time contexts to express unreality, or as more polite form of *can*. Modal verbs, as well as modal verb *can*, are defective verbs because they do not have all the characteristics of regular verbs. Modal verb *can* have no ending –s in the third person singular in the present tense. Interrogative and negative forms are built up without the auxiliary verb *do*.

The modal verb *can* is followed by the non-perfect infinitive expresses physical and mental ability (*can* is interchangeable with *to be able to* when it denotes more capacity). In this case it is rendered by Ukrainian *можти* and *вміти*. In the function of possibility (possibility due to circumstances, possibility due to existing laws, possibility of the idea) it is rendered by means of Ukrainian *можти* and *можливо*. In the function of permission and request *can/could* is rendered with the help of Ukrainian *можти*. If *can* is followed by any form of the infinitive, it may express strong doubt, improbability and incredulity. In this case it is rendered with the help of Ukrainian particle *невже*, *хіба* or adverb *навряд*. These meanings must be followed by the negative form of the verb. *Could* is used instead of *can* to express great doubt. In this case it is rendered by Ukrainian *не може бути* and *невже*. Also the modal verb *could* may express surprise, reproach and purpose and it is rendered by Ukrainian *невже* and *міг би*.

The modal verbs *can* and *could* may be rendered into Ukrainian language in several variants depending on its meaning and function.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

D. Кыра
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE SPECIFIC ASPECTS OF ENGLISH MEDICAL TERMS

In connection with all the great development of healthcare field and its access to the international level, there is a need of exchange of professional experience between the representatives of different countries. The creation of

a universal terminological system reflects the current state of this branch of scientific knowledge.

The notion of "term" and "term system" has been studied by many scholars: Grinirov, Karaban, Superansky, Pronina, Volodolina, Melnikova, Golovin, Barhudarov, Mcleavey and Alekseeva

The term is defined as a special nominative lexical unit (word or phrase) of a special language, which is taken for the exact name of the special concept. Under the term system linguists understand a large number of ordered terms with specified relationship between them, reflecting the relationship between the terms that describe these concepts.

We have analyzed the terms and term-combination taken from various articles and patients cases. We have decided to analyze terms with the help of the classification based on the structure of terms:

A) Simple, consisting of one word: *chills, palpitations*;

B) Complex consisting of two words written together or through hyphen: *cardioverter-defibrillator, light-headedness*;

C) Terms-word-combinations that consist of several components: *ischemic cardiomyopathy, respiratory rate*.

According to sphere of usage terms can be:

1) Highly specialized terms: *ischemic cardiomyopathy, aminotransferase*.

2) General medical terms: *penicillin, tibia*.

The third classification will refer to the origin of terms:

1. Latin: *diabetes mellitus, tibia*.

2. Greek: *myxedema, encephalocele*.

Having analyzed terms we found out that most of them have been created in modern time due to fast development of this branch of science, but the basic terms came to us from the Latin and Greek vocabulary.

Moreover, it has been defined that simple terms were the most often used, unlike term-combinations and complex terms. Analyzing the terms we found out that most of them were nouns in the common case, singular. Among the term combinations we have mostly found combinations of the type "adjective + noun".

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

D. Mitrójova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

EL BILINGÜISMO Y SUS VARIANTES

El término de " bilingüismo " proviene de la palabra latina "bilingua" lo que significa un bilingüismo. Bilingüismo se interpreta

como la capacidad de dominar varios idiomas, ya que el bilingüe es una persona que habla dos idiomas como menos. Bilingüismo puede ser de dos tipos – el nacional (uso de varios idiomas en un determinado entorno social) y el individual (la utilización por un individuo de varios idiomas, cada uno de los cuales se selecciona según la situación). Pero también es necesario recordar que cronológicamente el segundo idioma puede desplazar más tarde al primero e incluso convertirse en la lengua materna. Por eso dicen que en la situación con bilingüe uno de dos idiomas es dominante, es decir el principal.

Así pues, ¿en qué variantes se puede dividir el bilingüismo? Unos científicos proponen distinguir el bilingüismo natural (hablado) y el artificial (el de estudios). Así el bilingüismo natural aparece conforme al idioma del entorno (cuando hay la radio y la televisión) y gracias a la práctica rica. Y en un bilingüismo artificial se debe aprender segunda lengua, uniendo los esfuerzos volitivos y el uso de métodos especiales y técnicas.

De acuerdo con las etapas de la vida, el bilingüismo se divide en precoz (que se refiere al lugar de la residencia y la actividad cultural bilingüe) y el tardío (la asimilación de una segunda lengua se produce en la edad mayor, después de dominar la lengua materna). Desde el punto de vista del nivel de aprendizaje de una lengua y de la cantidad de palabras se distinguen el bilingüismo receptivo, el reproductivo y el bilingüismo productivo. El bilingüismo receptivo (perceptivo) se observa, cuando una persona puede comprender aproximadamente el contenido en un idioma extranjero. En este caso una persona casi no habla y tampoco escribe. El bilingüismo reproductivo (replicativo) permite al bilingüe no sólo percibir textos en un idioma extranjero, sino también reproducir lo leído y lo oído. El bilingüismo productivo (general) permite al bilingüe no sólo comprender y reproducir los textos extranjeros, pero generar la información. En otras palabras, el bilingüismo productivo da la posibilidad de hablar más o menos libremente, escribir y producir mensajes independientes y creativos en una lengua extranjera.

Después de muchos años de investigación del bilingüismo todos los hechos indican que este mismo influye de manera positiva en el desarrollo personal, lo que no depende de la edad física. Por lo tanto, los educadores de muchos países señalan la necesidad de la implementación de la política de bilingüismo en el proceso de la educación. Además, cada vez más los niños reciben educación en varios idiomas, y su número supera ya el número de los que estudian exclusivamente en el mismo idioma.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

THE ADEQUACY OF ENGLISH POLITICAL TERMS TRANSLATION

The problem of translation of political terms has been the object for intense study by a number of modern specialists in the spheres of linguistics and philology. V.N. Komisarov, L.S. Barhudarovsky, L.K. Latishev dedicated their numerous articles to the topic of the research of the political terms translation.

However, the adequacy of translation English political term remains relevant. Studying political terminology gives us a clue to understand the political institutions, political movements and the political activity itself. Playing an important role in society, the political sphere has greater or lesser degree to representatives of different social science and economic theories, law, sociology and psychology.

The political term is a lexical item, which is characterized by having a special political significance and stylistic nuance and appears in publicist; scientific and official business, journalistic style.

By the nature of the translation of the political terms all lexical item can be dividing into three types:

- 1) Common terms, political words which are used in everyday life: *a refugee, power, authority, citizenship, civil society*;
- 2) Special political terms with special meaning, not for all groups of the population, only to specialists in the field of political science: *autocracy, bureaucracy, Old Glory*;
- 3) Specially-technical terms, such as *radar systems, safety policy, antinuclear resolution, nuclear-free policy*.

Some researchers suggest different ways of adequate translation of political terminology using grammatical transformations such as: omission, addition, transposition, replacement, sentence integration and sentence fragmentation.

Thus, the studying of translation the political terminology in general, the concept encompasses not only the internal problems of one country and region, but also the external relations and therefore is constantly in close contact with other countries. Therefore, translating political lexical-semantic units demonstrate the possibility and prospects of translation as a process of international and intercultural communication.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

FEATURES OF THE PUBLICISTIC DISCOURSE

The media texts represent a special sphere of language in which there are processes that not only reflect the speech situation, but also affect the structure of the language system.

Considering the newspaper informational texts, it should be noted that they are rarely translated into "pure form" for printing. When our newspapers and magazines print out the foreign press data, such information is usually adapted to the stylistic norms of the Ukrainian language, translation in turn is replaced by a short abstract of the presentation of the material.

In the style of the English press there is a special conciseness, therefore, the main task in translation is a clear message to the reader of the content in the most readable, clear and familiar form.

Technical, scientific and journalistic literature is a field of wide applications of different abbreviations – like those that included in speech fixed in the dictionary, and also authorial and occasional that are created only for the individual case and recorded in only one text. It is well known that the abbreviation is one of the most difficult elements for understanding and translation, especially in special texts. One of the main features of publicistic texts is the extensive use of abbreviations and acronyms terminology.

The main difficulty in translating of terminological units is in disclosure and rendering foreign language realities by means of the Ukrainian language. The compulsory condition for a full translation of any special text is a complete understanding by the translator. Literal translation of terms without integrating into their essence, without the knowledge of phenomena itself, processes and mechanisms referred to in the original, may lead to major mistakes in translation. However, in the texts is often an element of novelty, which is particularly interesting for the reader, but is associated with the use of a new terminology of abbreviations that are not yet fixed in dictionaries. It is clear that such cases can create serious problems for the translator. The main condition for overcoming these difficulties involves a detailed analysis of the described phenomenon and using units already fixed in science terminology. Contemporary science issues, the latest technical inventions and discoveries are highlighted in publications and, above all, in periodicals, to which a translator should be aware of, thus understanding how to render them properly in the target language.

Scientific and language supervision by Lecturer
K.G. Zavizion.

EL BILINGÜISMO Y SUS TIPOS

La palabra “bilingüismo” se deriva de dos lexemas del latín: “bi” – “doble” y “lingua”- “lengua”. De esta manera el bilingüismo es la posesión de un segundo idioma junto con la lengua materna, lo que garantiza la comunicación con los representantes de otros grupos étnicos en una o más áreas de la comunicación, así como la práctica de utilizar dos lenguas en una comunidad lingüística.

La comunicación con ayuda del lenguaje bilingüe está en contacto estrecho sobre los intereses que une a los lingüistas y diferentes especialistas incluyendo los maestros y psicólogos. El bilingüismo es un tema común entre los estudiosos como V. Vinogradov, M. Mijaylov, A. Metlyuk y E. Vereschaguin. Veamos la interpretación del bilingüismo de E. Vereschaguin. Él describe 4 tipos del bilingüismo: 1) *Bilingüismo receptivo* (posible en el estudio de las lenguas muertas) – consiste en el hecho de que la persona comprende las obras que pertenecen al sistema de la lengua secundaria; 2) *Bilingüismo reproductivo* – cuando una persona puede repetir lo que ha leído y escuchado. Un ejemplo de esto es un estudio independiente de una segunda lengua; 3) *Bilingüismo productivo* – cuando una persona entiende y habla la segunda lengua; 4) *Bilingüismo puro* – cuando en la familia hablan el mismo idioma, y en el trabajo, en una tienda, el transporte y otros lugares públicos hablan una lengua diferente.

Hay el bilingüismo “precoz” y “tarde” que depende de la edad en que las personas aprenden una segunda lengua. Los psicólogos creen que el bilingüismo tiene un efecto positivo en el desarrollo de una buena memoria, la capacidad de comprender y analizar el fenómeno del lenguaje, en la rápida respuesta del pensamiento y la lógica. Muchas investigaciones se han centrado en el estudio de los trastornos del habla del bilingüe, que ayudan a entender cómo funciona el cerebro de una persona bilingüe. Hay artículos científicos que describen la exploración del cerebro dañado y sin daños de los bilingües. En estos estudios los expertos han llegado a la conclusión de que las personas que se han convertido en hablantes fluidos en dos idiomas en la edad adulta, cuando sus habilidades lingüísticas están situadas en diferentes lugares del cerebro, y los que aprendieron dos idiomas en la infancia.

En el mundo de hoy, el bilingüismo es un fenómeno relevante ya que cada vez más bilingüe aparece todos los años en todas las partes del mundo. Por lo tanto, hay una gran cantidad de investigaciones sobre este tema lo que justifica su relevancia científica.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

PROBLEMAS DE LA TRADUCCIÓN LITERARIA

El conocimiento de los tesoros de la literatura mundial es importante para el proceso de formación de la espiritualidad de cualquier hombre de letras. La herencia cultural de los países europeos, la idea de filosofía oriental con su historia mundial, la épica antigua de los pueblos del mundo y la obra de los autores modernos, las novísimas que reflejan corrientes en el arte y la literatura, todo esto es la riqueza que nos es accesible gracias a la actividad de los escritores y traductores.

La traducción es sin duda una forma muy antigua de la actividad humana. Una vez en la historia de la humanidad formaron grupos de personas con idiomas diferentes, aparecieron “bilingües” para ayudar a la comunicación entre estos grupos. Desde el principio, la traducción tenía una importante función social, lo que hacía posible la comunicación entre las personas. La difusión de las traducciones abrió el acceso a diferentes logros culturales de otras naciones, hizo posible la interacción y el enriquecimiento mutuo de culturas y literaturas.

En términos generales, la traducción se interpreta como una transferencia del conjunto artístico de un sistema a un otro, la estilización, una imitación creativa. La traducción en el sentido más estricto es una disposición de la obra literaria de un idioma al otro.

Actualmente, el problema de la traducción literaria es ampliamente desarrollado en el marco de la traducción y la crítica literaria. La traducción literaria se considera como un tipo especial de la traducción, un tipo especial del arte. A veces una buena traducción no se considera una transferencia simple, sino la traducción exitosa que se posiciona generalmente como genial.

Cada traductor contesta personalmente a la cuestión fundamental de la traducción: ¿qué es más preferible: la exactitud o la belleza? Mientras algunos traductores prestan atención a la transferencia del espíritu de la lengua meta y los hábitos del lector, otros insisten en lo que es mucho más importante enseñar al lector otra manera de pensar, una cultura diferente y por eso hay que ir más allá, incluso a la violencia contra la lengua materna.

Existe una opinión, que el trabajo del traductor parece al trabajo de un actor. Se sabe que el mayor logro del actor consiste en el hecho de no desviar de la idea del dramaturgo sin realizarla. Sin embargo, cada gran artista resuelve este problema en su manera: lo mismo se puede decir de un traductor calificado, cuya obra es una especie de interpretación del original. El supuesto implica la posibilidad de interpretar una variedad de

soluciones de la traducción. Según la opinión justa de algunos científicos, la diversidad inherente está en el original. En este caso, la traducción se identifica con su interpretación original.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

M. Pavlovych

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

WAYS OF TRANSLATING GERUND

The importance of translating in modern society has long been recognized. One of the questions under specific theoretical and practical interest is the problem of the translation of gerund and gerundial complexes.

This problem has been paid a great attention by such linguists as V. N. Komissarov, O. A. Ostroushko, S. V. Shevchuk, Y. I. Retsker, V. I. Karaban and others. Though many aspects of the problem have been discussed, the ways of translating English Gerund into Ukrainian demands thorough up to date analysis.

The purpose of our paper is to characterize the non-finite form of the English verb – gerund, especially its syntactic functions in the sentence, in order to render it faithfully. The Gerund is one of the widespread and unique grammatical phenomena of English, but the process of its translation represents special complexity due to the fact that English and Ukrainian languages refer to different groups of the Indo-European language family. Thus, there is a difference in grammatical systems and it is defined by the general perspective of modern theory of translation that this linguistic factor of distinction of two languages specifies the ways of conveying the meaning of grammatical forms of source language into target language.

As the gerund has no correspondent grammar notion in Ukrainian, its translation can cause certain difficulties. The gerund is translated into Ukrainian in various ways which, to a large extent, depend on his dual nature (since the gerund combines in itself properties of a noun and a verb), on its form, its compatibility in the sentence and that syntactic function in which it is used.

In general the main ways of the translation of gerund come down to the following. The gerund is translated into Ukrainian as nouns, verbal nouns, nouns with a preposition, an infinitive, participle, an adjective and a personal form of a verb in a subordinate clause which corresponds to a syntactic role of a gerund in the sentence.

The translation of a gerund in many respects depends on that syntactic function which it performs in the sentence.

It is necessary to distinguish the use of a gerund with a preposition and without it. The gerund with a preposition can perform the following functions: an attribute, addition and adverbial modifier (of time; manner; attendant circumstances; purpose; condition; reason and concession). The gerund without preposition can be used in the sentence as a subject, a nominal part of a compound nominal predicate or a direct object.

All above mentioned confirm that the translation of gerund and gerundial complexes is a complicated process and provides a large field for a wide variety of research. Nevertheless, if even it is impossible to give the full list of ways of translation of gerund at the moment, it is a question worthy to be studied.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

K. Plechen
Universidad Nacional Olés Honchar, Dnipró, Ucraina

CIBERESPANGLISH COMO FENÓMENO LINGUOCULTURAL

La noción de *ciberespanGLISH* se refiere al término derivado del *espanGLISH*. Antes de describirlo, consideramos necesario explicar qué es el *espanGLISH*.

En la teoría generalizada existen dos puntos de vista respecto a la determinación de este fenómeno, es decir: el *espanGLISH* es el idioma español americanizado que es el medio de comunicación de los estadounidenses según B. Pita, J. Gumper; el *espanGLISH* es una lengua autónoma que se está desarrollando según las reglas de pidgin.

El *ciberespanGLISH* es un fenómeno que apareció para describir el proceso y formas de penetración de los anglicismos del campo terminológico de la cibernética o informática en la lengua española.

Los rasgos principales del *ciberespanGLISH* son las siguientes: aparece y evoluciona junto con el desarrollo de las tecnologías informáticas y con la tendencia a la computerización global en los años 80-90 del siglo XX; no es limitado por las fronteras geográficas de los Estados Unidos y abarca la lengua española totalmente; crea algunas dificultades en la sistematización de la terminología de este dominio y, por fin, posee el carácter dinámico.

En el siglo XX los fundadores de la terminología de computadores eran los países del habla inglesa, incluso los Estados Unidos. En ese tiempo la existencia de los anglicismos en el campo de las tecnologías de computador se consideraba como una jerga profesional y se caracterizaba por un alto prestigio social.

Además, es de señalar que aparecen dificultades con la traducción de esta terminología. A causa de un desarrollo rápido de las ciber-tecnologías, la falta de los especialistas en este campo y ausencia del deseo de atraer a los terminólogos a la traducción resultaron en la opción del método más sencillo – el calco y la adopción: anexo – attachment, documento – archivo/fichero, correo – e-mail, orden – comando, enlace – link, anuncio – banner, clave – password, estar conectado – estar on line, etc.

Las discusiones se continúan pero ahora se puede destacar la tendencia a la “*espanización*” de los anclismos del campo de las tecnologías de computador: chat – chatear, save – guardar (sarvar), web – webear, zip – zipear, webapps – aplicaciones en la red, tag clouds – nube de etiquetas, tool bar – bara de herramientas, thin clients – cliente delgado, dumb terminal – terminal tonta, etc.

Podemos concluir que la situación con el ciberespanglish ahora sólo está en su desarrollo. Hoy día la terminología de la lengua española está en búsqueda de los medios lingüísticos propios para la expresión de los anglicismos de la ciber-terminología y la estandarización de ésta en los marcos de la lengua española.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

L. Ratomska
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LA STRUCTURE INFORMATIVE DU TEXTE ET DE SES ELEMENTS DE BASE

Si on va parler de la structure informative du texte et de ses éléments de base envisager le texte en tant que complexe d'éléments étroitement liés, repräsentant une certaine information extralinguistique. Notons que cette information peut être constante et occasionelle (contextuelle). Tout élément lexical d'une langue possède un ou plusieurs sens fixes, consacrés par l'usage et communs à toute la collectivité linguistique. Des sens fixes (usuels) qui sont constamment rapportés aux mots au niveau de la langue, se concrétisent dans le discours en fonction du contexte. Cependant le fonctionnement d'un mot dans le discours est souvent à l'origine de ses nouvelles nuances sémantiques mais qui ne lui sont pas propres au niveau de la langue.

C'est donc le rapport « langue-discours » (autrement, dit « système – fonctionnement ») qui provoque la nécessité de distinguer dans la structure informative des mots une information extralinguistique constante et celle d'occasion.

Au niveau de la langue (information constante), on en trouve cinq espèces :

1. L'information dénotative (sémantique).

Elle rapporte les mots aux « signifiés », c.-à.-d. aux objets ou phénomènes de la réalité qui sont représentés par les mots. Elle reflète donc nos idées de tout ce qui est réel ou abstrait, étant fixée dans le noyau du sens lexical des mots (cf. *La Terre tourne autour du Soleil*).

2. L'information connotative (émotive, expressive, stylistique).

Cette information communique les sentiments et les émotions humaines. Sa fonction consiste à rendre les appréciations de celui qui parle ou écrit pour exercer une influence émotionnelle sur le receveur.

3. L'information sociolocale (sociale, sociogéographique) qui précise la sphère d'emploi d'un mot. Le choix des moyens lexicaux est en tout cas prédéterminé par le style ou le genre fonctionnel, auxquels ils appartiennent.

4. L'information chronologique (temporelle, diachronique) qui atteste l'évolution historique de la langue et surtout de son vocabulaire qui réagit sensiblement à tous les changements survenus dans la vie de la société. C'est pourquoi certains mots ou acceptions de mots vieillissent pour devenir des archaïsmes (cf. *fiacre, hallebarde, diligence*), d'autres ne s'appliquent qu'à des notions historiques (cf. *la Bastille, la Conciergerie*).

5. L'information socioculturelle (pragmatique) qui renseigne sur les particularités, les traditions, les conditions de vie d'une communauté nationale.

La tradition de ces mots demande de profondes connaissances dans le domaine de l'histoire et de la culture des peuples, sinon la maîtrise de leurs normes culturelles et sociales.

M. Samóylenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucraina

FALSOS AMIGOS DEL TRADUCTOR

Hoy en día, en el contexto del desarrollo de turismo internacional, los contactos lingüísticos se resultan mucho más actuales, por eso es muy importante estudiar los paralelos en idiomas diferentes, lo que permite hacer conclusiones acerca de su interacción, características de funcionamiento de las unidades léxicas, así como su equivalencia formal y semántica. En este sentido, es interesante presentar un análisis del problema de "falsos amigos", como el más discutible y controvertido.

Como se sabe, el término "falsos amigos del traductor" fue introducido por primera vez por los lingüistas franceses M. Kessler y

J. Derocking en el año de 1928. De acuerdo con su definición, "falsos amigos" son palabras de diferentes lenguas, idénticas en forma, pero con significados diferentes.

Muchos de nosotros comienzan a aprender el idioma español como segunda lengua extranjera, después del inglés. Por eso a menudo surgen varias dificultades en la traducción, porque muchas palabras en español por la forma externa parecen a las palabras rusas e inglesas, pero su traducción directa en la lengua materna puede provocar un error serio e incluso la distorsión del significado de la oración.

A primera vista, el problema de "falsos amigos" parece exagerado, pero puede causar graves malentendidos durante la comunicación oral o correspondencia escrita y en cualquier trabajo, sobre todo de carácter lingüístico. De cualquier modo, hay que tratarse con precaución con "falsos amigos" tanto en la vida como en el lenguaje. Se pueden presentar ejemplos que muestran muy claramente dicha situación: **americano** – ciudadano de cualquier país latinoamericano y no sólo el ciudadano de los Estados Unidos de América – **norteamericano, estadounidense**; **arena** – песок; **colectivo** – autobús, pero no "коллектив"; **compromiso** – обязательство, помолвка pero no sólo компромисс; **faro** – маяк no sólo фара автомобиля; **jornal** – дневной заработок, y no журнал (revista); **malo** – плохой, y no мало; **marasmo** – упадок, депрессия, y no маразм – demencia); **papa** – картошка (y no papa – **papá**); **parada** – остановка автобуса, (y no **парад** – desfile); **pena** – боль, мучение, наказание, (y no **пена** – espuma); **sombrero** – шляпа (любая шляпа, y no sólo **сомbrero**).

Resumiendo todo lo dicho anteriormente, se debe concluir que, en las últimas décadas a pesar del aumento de la tendencia hacia la convergencia de los valores a nivel internacional y la superación gradual de diferencias semánticas, el problema de la traducción de "falsos amigos del traductor" sigue siendo relevante y requiere la investigación más sistemática y exhaustiva.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

T. Scherbínina
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

EL FENÓMENO DE LA JERGA JUVENIL ESPAÑOL

Actualmente la cultura juvenil domina en el ámbito lingüístico. Los jóvenes a menudo utilizan blasfemias con el propósito de subrayar su independencia, expresar la relación a los valores del mundo de los

mayores, conquistar una posición social entre los jóvenes e intentar destacarse en su masa.

Las razones que suscitaron gran interés a la jerga juvenil en España, ejercen influencia en su desarrollo y la popularidad son numerosas: por ejemplo, la revolución tecnológica en el ámbito informático resultó el desarrollo del estatus de los jóvenes; los cambios en la vida cultural (por ejemplo, la manera de vestirse); el derramamiento masivo de la conducta verbal, las jergas de la juventud (muchas Universidades de España publican periódicos juveniles); los conflictos sociales, la recesión, el desempleo, lo que llevó a un comportamiento incompatible con las normas de la sociedad etc.

La jerga juvenil es el conjunto de los fenómenos lingüísticos, manera de hablar, que se refiere a la amplia comunidad de jóvenes y se caracteriza por informalidad, emoción, expresividad, riqueza de las asociaciones.

En cuanto a la jerga juvenil española, los investigadores marcan tales características suyas como:

1) cambio del sentido de las unidades léxicas, que no se basa en asociaciones semánticas (por ejemplo, las asociaciones fonéticas (“*soy berberecho porque solo me falta el estrecho*” o la interpretación de las abreviaturas “*Adidas (asociación de idiotas dispuestos a suicidarse)*”);

2) uso de neologismos (formados con afijos (por ejemplo, con los sufijos -ado/ a, -ero, -ón (*alborotada* (mujer que gusta demasiado a los muchachos); *hartada* (almuerzo); *monada* (persona o cosa atractiva y encantadora) o inventados (*estar pallao* (‘estar para allá’), *pallar* (‘el móvil que marca mal’));

3) un sistema verbal especial que incluye los verbos transitivos o intransitivos con la terminación -ar: *abombar* (*rechazar*), *chingar* (*avergonzar*, *divertirse*) *monchar* (*comer*);

4) préstamos del inglés (videoclip, freaky, tunera, family, money, luck);

5) uso de fraseologismos (“*estar hecho papilla*”, “*estar para chuparse los dedos*”, “*tener pasta*”);

Es preciso señalar que la selección de los medios lingüísticos depende de la pertenencia a un grupo social, del contexto comunicativo, así como de la concepción del mundo de los jóvenes.

Por lo tanto, la jerga juvenil es una parte esencial de la lengua, elle forma tanto una personalidad, así como la vida social y cultural de la sociedad.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

FACTUAL AND CONCEPTUAL INFORMATION IN THE TEXT THE NOTION OF IMPLICATION

The purpose of the text is to create and pass on a certain amount of information. There are two types of information such as factual and conceptual. Factual information includes the description of facts, objects, phenomena, portraits of personages, landscapes, the development of events. The newspaper style, the style of scientific prose and the styles of official documents are mainly characterized by factual information. Conceptual information is a more complex type of information, as it is implicit and is deduced from the text as a whole. Belles-lettres text is characterized by conceptual information.

Implication is one of the basic semantic categories of the text. According to Y. Skrebnev, implication is attributing to some additional meaning, some supplementary content to a linguistic unit of any rank (as compared with the meaning it has in the neutral sphere of language), the use of a smaller quantity of linguistic means than is required by common sense. Among the forms of implication we can find:

– The sentences that may be regarded as containing two members, which are not the grammatical subject and predicate – just the ‘theme’ and the ‘rheme’. For example: *Too many people here / Not that again / All right so far.*

– Colloquial syntax that demonstrates numerous cases of communicative transposition: *Tea. For two. Out here; Off with you!*

– Non-interrogative sentences performing the function of interrogative ones can be divided into two classes: a) the word-order and general pattern are not interrogative: *You are going, Dinny? Fleur knows? Saw too much of advertising with us, eh?* b) they are potential fragments of sentences – one or several parts of the a sentence: *Your night out? Sugar, Dr. Trench?*

– Rhetorical questions. For instance: *Did I say a word about the money?* In this case the opposite (negative) statement is implied (*I did not say...*) and connected by their antonymic implication with the transfer by contrast (irony).

– Ellipsis (absence of parts of the sentence): *Can't say I'd noticed it* (absence of subject) ; *Ask you something?* Omitted: *Can I...?* (absence of a part of predicate.)

Each text conveys a certain amount of information to the recipient. So, factual information is a factual basis of the text that informs about the events in the past, the present and the future. Conceptual information is the information about the author, not only about his position but also social

status, way of thinking, education, mental state, etc. Implication is an additional, hidden, implied meaning of the text. Implication conveys both the subject-logical information and pragmatic information.

Scientific and language supervision by Associate Professor
L.I. Semerenko.

V. Shcherbina

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

TRANSLATION OF THE GERUND IN THE ENGLISH NEWSPAPER TEXT

The problem of Gerund translation is one of the difficult but important aspects studied by linguistics. The importance of this field of study is based on the fact that the system of English verbs is more diversified than in the Ukrainian language. The issue of Gerund has been studied by a number of specialists in the field of linguistics and translation, for example R. Haddleston, G. Pullum, L.R. Palmer, L.G. Verba, B.A. Ilish, V.C. Slepovich, I.V. Korunets, A.A. Vasiliev, M.Y. Bloch etc.

The term “Gerund” originates from the Latin verb “gerere”. It goes back to the Old English verbal noun in –ung. The gerund is a non-finite, unchangeable form of the verb which names an action or state but does not point at the person, tense and number and has both verbal and nominative features. The gerund points out correlation in time with the action expressed by the predicate of the sentence that indicates simultaneity or antecedence. It can function as the subject, the object, the predicative, the attribute and the adverbial modifier, but not as the predicate. The gerund is a peculiarity of the English language and cannot be found in Ukrainian.

The dual nature of Gerund is realized through nominative features (noun functions in the sentence, ability to stand after prepositions, possessive forms of nouns and pronouns) and verbal features (grammatical categories of phase (non-perfect and perfect forms) and voice (active and passive forms), combinability with objects and adverbials).

The gerund is used in English newspaper texts very often because these texts require concise syntactic constructions. Having analyzed some articles we can mark that the authors use the gerund in titles and in the content of articles to make them easier for understanding frequently.

The gerund can cause some problems in the process of translation as this phenomenon does not exist in the Ukrainian language. The most frequently the gerund is used in the function of direct or prepositional indirect object and in these functions it is translated as a noun, infinitive or with the help of the subordinate clause. The gerund in the function of the subject or

attribute is translated with the help of a noun or sometimes with the help of the infinitive. In the function of adverbial modifier it is translated by means of *diiepryslivnyk*, a noun with a preposition or the subordinate clause. The gerund in the function of predicative is rendered by means of the infinitive. Complex gerund (passive and perfect forms) and the gerundial constructions are translated with the help of the subordinate clauses. When the gerund is used with the formal subject “It”, in the process of translation “It” is omitted. So the Gerund can be rendered by means of the noun, the infinitive, the subordinate clause and the *diiepryslivnyk*.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

O. Shevchenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LEXICAL AND SEMANTIC FEATURES OF TERMS IN BUSINESS ENGLISH DISCOURSE

There are a lot of different views of scholars from different parts of the world like Harris, Foucault, Makarov, Selivanova, van Dijk, Karasik, Bargiela-Chiappini about business discourse.

The terms are characterized by such lexical-semantic processes as polysemy, synonyms, antonyms and hyper-hyponymic relationship.

Terminological units that are extracted from special business language texts generally represent a limited number of parts of speech: nouns, verbs, and sometimes adjectives and adverbs. These items are combined with a matrix of essentially general language connective material to produce a coherent, subject-specific discourse. Identifying and selecting these terms is both the first step and an ongoing concern in the creation of terminological resources. In some cases, a single word exists in one language, where the other requires a multiword term. To form compound and complex terms, some languages combine word elements in abstract sequences, whereas others use explicit, logical linking elements to form multiword structures. Any of these items can be viewed as a terminological unit and can be included in a terminological entry.

The next issue we would like to explore in our work is the problems of classifying and defining the terms. We have concluded that it is impossible to define any term without context. What is more, one term can have several classifications at the same time.

There are many classifications of terms in Business English. Some linguists divide Business English terms in accordance with the morphemic structure of the word: non-derivative, derivative and compound.

The word-terms were divided into several structural types by Golovin (1987) which are as following simple, affixal and complex.

Kovalenko (2001) also offered the classification in which business discourse terms are divided into general scientific, general, industry and highly specialized terms.

But for the process of analysis we recommend using the classification of Cabre (1999) as he gives a more comprehensive and detailed classification, in which the terms arranged by the "criteria of form, function, meaning, and origin":

- simple terms consisting of one word only, e.g. *indictment*
- complex terms consisting of more than one word, e.g. *monetary policy*
- initialisms (e.g. *MIT* for *Massachusetts Institute of Technology*)
- acronyms (e.g. *Amex* for *American stock exchange*, and *bit* for *binary digit*)
- abbreviations (e.g. *vol* for *volume*)
- blending (e.g. *brunch* = breakfast + lunch)
- short forms or clippings (e.g. *super* for *superintendent*)

To conclude we can say that modern development of language led to the relevance of such approaches to the study of this linguistic phenomena. Scholars agree that business discourse research has a primary importance at this stage.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.V. Zinukova.

A. Shkutan
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

FEATURES OF THE USE AND TRANSLATION OF ABBREVIATIONS IN NEWSPAPER AND JOURNALISTIC TEXTS

In the twentieth century, mass media began to develop rapidly. In today world the amount of information has grown and the translation of newspapers became one of the most important and interesting problem of the present. The question of reducing names of the organizations and institutions and also their translation and the translation of scientific abbreviations in journalistic texts became topical. Therefore, a high percentage of philologists began exploring this translation specifics. Researchers that were involved in

the study of this matter were O.S. Akhmanova, V.N. Komissarov, V.V. Borisov, D.I. Alekseeva, E.P. Voloshin, R.I. Mogilevsky, N.N. Segal, L.A. Shelyakhovsky and V.I. Karaban

By definition of O.S. Akhmanova the abbreviation is a word formed by shortening of the word or phrase and readable according to the alphabetic name of initial letters or on its initial sounds of the words. We can already see the first abbreviations in ancient manuscripts. Nowadays, we can surely tell that the abbreviation "came out of the shadow" and took its rightful place among the most productive methods of word formation in English.

V.N. Komissarov points out the following types of abbreviations in English: abbreviations of initial type (alphabetic and sound), the mixed type and abridgements. Abbreviations can form various groups. They can form various groups. For example, identical abbreviations, abbreviations that can consist of letters and figures, just letters, and also can be borrowed from the third language. In English there are so-called abbreviation words which are also known semantic abbreviations.

V.I. Karaban identifies the next ways of the translation of abbreviations: transliteration, transcription, tracing, explication and the equivalent translation. Also, we can note other types of the translation presented by V.V. Borisov: the translation by the corresponding reduction, transcription or a transliteration, a descriptive method, and also creation of new Ukrainian shortening using a method of direct borrowing into Ukrainian.

Not only translation, but also decoding of abbreviations have always been the difficulty for a reader or listener. It is explained by the fact that there is a lot of abbreviated or other shortening which are not fixed in dictionaries. They are rarely used and are copyrighted. Therefore, if we use a certain abbreviations in the texts, especially journalistic, first of all, we need to refer to the special dictionary.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.V. Ishchenko.

D. Skichko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

THE FUNCTIONS OF HISTORISMS IN SHAKESPEARE'S DRAMA «HAMLET» AND THE WAYS OF THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN

It is known that lexical structure of each language in the world (including English and Ukrainian) changes every day because of social way of life. This is due to the presence of active and passive vocabularies in the languages. The passive vocabulary consists of

archaisms and historicisms. In modern linguistics, historicisms are considered as words, which nowadays are out of use along with the realities signified by them, and they do not have any synonyms, which can substitute them in modern language. They represent the concepts of material culture, social and political spheres, occupations, customs and traditions of the past epochs.

Historisms as the lexical category of passive vocabulary are objects for various and intense analysis and study by a number of different specialists in the spheres of philology, linguistics, translation and culture. The problems of historicisms and the reasons for their appearance, their features, functioning and translating has risen a wide interest of many linguists, philologists and translators such as V. Vinogradov, A. Morohovskyy, A. Halperin, I. Arnold, R. Ginzburg, N. Morozov, A. Afanasiev, A. Antrushyna, M. Kocherhan, O. Taranenko, G. Gaiduchenko and many others.

Historisms are classified according to their meaning and functioning in the language. For example, L. Shevchenko, A. Kalynyn and I. Jevsejeva divide historicisms into lexical, thematic and semantic groups in their works. A. Halperin, A. Gvozdev and T. Luzhyna prove that historicisms do stylistic (the creation of the epoch spirit) and nominative (naming the concepts that nowadays are changed or disappeared at all) functions.

In Shakespeare's drama, «Hamlet» historicisms perform the stylistic function to depict not only "the colour of epoch" of Middle Ages but also to make the plot of the drama more real and impressive: *courtier* - *вельможа*; *combat* - *герць*; *falconers* - *сокольничі*; *crier* - *оповісник*; *emperor* - *імператор*; *steward* - *ключник*; *chalice* - *келих*; *foil* - *спус*; *liege* - *державець*; *messenger* - *зонець*.

Each lexical item of one language can be translated into any other language of the world with different ways (borrowing, calque, literal or descriptive translation, translation transformations). To translate the historicisms from Shakespeare's drama, all these ways can be used. Thus, interpreters who translated "Hamlet" mostly use literal translation (*courtier* - *вельможа*; *target* - *щит*; *knight* - *лицар*), analogue translation (*gentleman* - *лицар*; *counselor* - *вельможа*; *gentlewoman* - *вельможна пані*) and transformation (*shrouding sheet* - *саван*; *yard* - *лікоть*; *harbingers preceding still the fates* - *зімці*).

Historisms play stylistic function in W. Shakespeare's drama «Hamlet» and represent the spirit of the Middle Age epoch. That is why they should be translated adequately from English into Ukrainian with the help of common ways of translation such as literal or descriptive translation, translation transformations.

Scientific and language supervision by Associate Professor
N.P. Bidnenko.

KOMIK ALS ÜBERSETZUNGSPROBLEM IN DEN WERKEN VON CHRISTINE NÖSTLINGER

Übersetzung von Komik in der Kinder- und Jugendliteratur ist ein ziemlich junges Forschungsgebiet. Der Begriff des Komischen hat jedoch schon eine lange Tradition und dementsprechend auch viele Theorien und Ansätze, die aber keine begriffliche Sauberkeit schaffen. Um einen Text als komisch bezeichnen zu können, müssen folgende Voraussetzungen erfüllt werden: 1. Es muss einen Rezipienten und einen Produzenten geben; 2. Der Rezipient muss den Text als komisch wahrnehmen („komisch“ ist dabei keine objektive Eigenschaft des Textes oder des Rezipienten, sondern vielmehr eine Relation zwischen ihnen); 3. Es muss zu einer Norm-Verletzung bzw. -Abweichung kommen.

Die Komplexität dieses Themas ist unter anderem dadurch bedingt, dass das Komische grob in zwei Arten geteilt werden kann: das allgemeinverständliche Komische und das kulturell geprägte Komische, wobei das zweite ein wichtiges Übersetzungsproblem darstellt. Außerdem erweist es sich schwierig, eine klare Unterscheidung zwischen Kinder-Komik und Erwachsenen-Komik zu machen und daraus spezielle Probleme für die Übersetzung der kinderliterarischen Komik abzuleiten.

In den Werken von Christine Nöstlinger finden sich Beispiele für verschiedene Formen der Komik: Sprachwitze (z.B. Abbildung witzigen Jugendjargons, sprachliche Tabuverletzungen, originelle Komposita und Metaphern, Wortreihungen, lustige Kapitelüberschriften u.a.), Situationskomik und szenische Komik.

Um die Übersetzung des Komischen zu untersuchen, braucht man einen interdisziplinären Ansatz. In diesem Zusammenhang erweist sich die *scenes-and-frames*-Theorie, die von Fillmore entwickelt wurde und von Vannerem/Snell-Hornby auf die Übersetzung angewandt wurde, besonders aufschlussreich. Das Komische in einem literarischen Werk beruht auf dem Spiel mit sprachspezifischen *frames* (Sprachkomik) und kulturspezifischen *scenes* (Situations- und szenische Komik). Die Rolle des Übersetzers dabei ist zum einen, die *AS-frames* zu dekodieren und die dazugehörigen *AS-scenes* zu entschlüsseln, zum anderen entscheidet er, mit welchen *ZS-frames* die gleichen *ZS-scenes* zu erreichen sind.

Bei der Übersetzung der Komik entstehen folgende Probleme: 1. Völliges oder teilweises Verschwinden von Komik; 2. Veränderung des Komiktyps oder der Komiktechnik; 3. Entstehen von ungeplanter Komik.

Wissenschaftliche und sprachliche Betreuung von Dozentin
T.S. Lyashenko.

CONVERSIÓN COMO FENÓMENO LINGÜÍSTICO

Excepto de los sufijos habituales en inglés algunas palabras se forman por medio de la conversión. La conversión es la formación de un nuevo marco sobre la base de una simple reinterpretación, sin ningún cambio en su forma. Tengamos en cuenta que la palabra derivada siempre está relacionada con otras partes del habla y, por lo tanto, adquiere nuevas propiedades sintácticas y morfológicas. Por ejemplo, el verbo “aguar” se forma a partir de la conversión del sustantivo “agua”.

Los conceptos básicos del sustantivo es la base para que el verbo lleve aspecto del tiempo, persona, número, (agua, agüé), mientras que el agua tiene una base nominal. Podemos ver algunos tipos de conversión en la formación de palabras y, en particular, la formación de sustantivos a partir de adjetivos por un simple cambio de formas distintas, por ejemplo, verbos, sustantivos, adjetivos, adverbios, y así sucesivamente.

La conversión como un fenómeno despertó el interés de los filólogos en la primera mitad del siglo XIX. Jonny Greenwood y Henry Sweet empezaron a examinar el proceso de formación de palabras en sus trabajos con las cuestiones relativas al fenómeno de conversión y las han seguido explorando muchos investigadores y lingüistas cuyas opiniones acerca del asunto son totalmente diferentes. La relevancia de este tema se debe al hecho de que la conversión no se estudia como un fenómeno lingüístico en los textos ingleses modernos y que la conversión es una técnica útil para formar nuevas palabras. Los partidarios de uno de los grupos de investigadores ofrecen creer que la palabra es un fundamento y la formación de ella depende de la conversión en el uso de un mismo lexema en diferentes funciones sintácticas. Los partidarios del otro grupo creen que la conversión no es solo una forma de la formación de palabras, particularmente, en el idioma inglés. La cuestión palpitante siempre concierne los tipos de conversión y la clasificación de sus componentes. La conversión es inherente a muchos idiomas, pero en inglés es más extendida.

La principal característica de la conversión como un proceso de formación de palabras es la aparición de un nuevo vocablo con un nuevo contenido léxico-gramatical. La peculiaridad de este fenómeno es que hay un replanteamiento de la palabra. Las nuevas palabras aparecen siempre en la vida diaria, por eso debemos continuar la investigación del tema y mientras exista este tema siempre será actual entre los traductores.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

LE DISCOURS DIRECT, LE DISCOURS INDIRECT, LE DISCOURS INDIRECT LIBRE

Les paroles ou les pensées d'un personnage dans une narration peuvent être rendues par le narrateur de trois manières. Premièrement, le discours direct, dans lequel l'énonciateur répète simplement le discours qu'il reprend. Le discours direct s'utilise quand on veut reproduire les énoncés tels qu'ils ont été prononcés au moment de la communication (pendant le dialogue ou le monologue). Il s'agit de la transposition directe des paroles et de la pensée de quelqu'un. C'est pourquoi tout énoncé au discours direct préserve les "traces" de l'oral. Par exemple : 1) Il dit : "*Je suis fatigué*". ; 2) Il demanda : "*Viendrez-vous nous voir?*". ; 3) Il nous dit : "*Réposez-vous*".

C'est, en deuxième lieu, le discours ou style indirect, où les paroles du personnage ont rapportées, racontées par l'auteur lui-même qui se fait, pour ainsi dire, responsable de ce qu'il rapporte. Grammaticalement, le discours indirect apparaît sous la forme d'une subordonnée complétive ; il est marqué par la transposition (par rapport au discours direct) des pronoms personnels et (dans une narration faite au passé) des temps du verbe. Le discours direct et indirect sont façons de déclarations et de transmission de l'énoncé. C'est une partie intégrante de la langue. Par exemple : 1) *Il dit, qu'il était fatigué*. ; 2) *Il demanda si je viendrais les voir*. ; 3) *Il nous dit de nous reposer*.

Le troisième moyen, qui est devenu d'un usage très fréquent depuis la seconde moitié du XIXe siècle, est ce qu'on a appelé le style (ou discours) indirect libre. Ce procédé consiste à rendre les propres paroles du personnage, dont lui seul est responsable, mais en leur prêtant la forme de la narration de l'auteur. Il n'y a pas de verbe déclaratif, il n'y a ni guillemets ni tirets; l'emploi des pronoms personnels et des temps du verbe est celui du discours indirect, et pourtant c'est le personnage lui-même qui parle. Par exemple: Madame Rosannette l'aborda. – *Et vous, Monsieur*, dit-elle, *vous ne dansez pas?* Frédéric s'excusa, il ne savait pas danser. - *Vraiment! mais avec moi, bien sûr?* (Flaubert)

On peut déjà trouver des exemples du style indirect libre dans des textes fort anciens; il y en a plusieurs dans les fables de La Fontaine. Mais c'est Flaubert qui, le premier, a fait largement usage de ce procédé. A sa suite, les romanciers naturalistes, Zola surtout, en ont usé, parfois jusqu'à l'abus. Depuis, il a pris racine dans la littérature, et on ne peut plus lire les oeuvres littéraires sans tenir compte de ce procédé de style .

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

**PHENOMENON OF THE SYNTACTIC SUBORDINACY
IN THE ENGLISH- PUBLICISTIC DISCOURSE
AND ISSUES OF ITS TRANSLATION INTO UKRAINIAN**

Nowadays translation of the publicistic texts is taking on more and more importance. In line with lexical peculiarities typical of publicistic texts, from the syntax point of view these texts are characterized, among others, by the abundance of long composite and complex sentences. It should be noted that sometimes the adequate translation of them presents one of the main difficulties in the publicistic texts translation.

The topicality of the problem is predetermined by the insufficient investigation of subordinate clauses translation peculiarities in the frames of publicistic texts along with the wide use of subordinate clauses in the texts of publicistic discourse. The absence of the common approach to the problem of translation of different types of subordinate clauses contributes to the importance of the research as well.

Purpose of the research is to define, analyze and study the problems of translation into Ukrainian of the subordinate clauses from English publicistic discourse.

To achieve the purpose of research we need to carry out the following **tasks**: to define linguistic peculiarities of the publicistic discourse and features of its syntax; to analyze the scientific literature related to the subject of the research; to conduct a comparative analysis of the subordinate clauses classifications in the Ukrainian and English languages; to conduct a linguistic analysis of the subordinate clauses on the basis of the collected material, classified according to the accepted classifications; to study the peculiarities of translation of English publicistic discourse into Ukrainian.

The theoretical study clarifies the notion of the publicistic discourse, defines its linguistic peculiarities and features of its syntax. We have also made a review of the scientific publications devoted to the subject of the research and conducted the comparative analysis of the well-known subordinate clauses classifications in the Ukrainian and English languages.

According to the most well-known definition, discourse is a notion, which includes not only the fixed result of the oral activity (as a text does), but also the paralinguistic, extralinguistic, pragmatical, socio-cultural and other factors, and is being studied together with the typical real-life situations, to which it refers [3]. Publicistic discourse correlates with publicistic style, so it has the same linguistic features such as objectiveness, up-to-date narration, officiality, consistency and persuasion. As the major goal of the publicistic discourse is to influence people, it is typical to use equivalent-lacking lexis, clichés, stylistic figures, means for conveying expression, etc. In respect to the syntax, detachments, conjunctive constructions, noun word-combinations, homogeneous parts of sentence, rhetorical

questions, vocatives and composite sentences with simple structure are often used in publicistic discourse.

Many linguists have been studying the various aspects of the problem for several decades. For example, J. Birenbaum, N. Matveeva, N. Pospelov have taken a great interest in the phenomenon of the syntactic subordinacy [5, 9, 10]. Some other linguists (T. Stanishevskaya, S. Fedorenko) have studied the publicistic discourse and different issues of its translation [11]. L. Azarova, S. Aleksandrova, L. Barkhudarov and also J. Birenbaum have considered the peculiarities of translation of complex sentences [1, 2, 4, 5]. But, despite the great number of scientific publications about different aspects of the problem, there are no works aimed at studying the problem of subordinate clause translation based on material of the English-language publicistic discourse and there are no sufficient recommendations on the peculiarities of translation in this case.

We have analyzed a range of well-known subordinate clause classifications in the English and Ukrainian linguistics. The most often used classifications in Ukrainian and Russian are the following: classification of complex clauses according to the peculiarities of their syntactical structure and semantic-syntactical relations between them (I. Vykhoanets, [7]); classification based on structural-semantic or semantic-structural principles (O. Zahnitko, V. Beloshapkova, I. Kruchinina, M. Pospelov, O. Ponomariv, [8]); classification based on logical-grammatical principle (F. Buslaev, O. Rudnev, [10, p. 323]); classification based on formal-grammatical principle (M. Peterson, O. Peshkovskii, P. Fortunatov, L. Bulakhovkii, [10, p. 325]).

The linguists studying subordinate clauses in English are more unanimous as for the classifications. There has been defined that Y. Birenbaum, L. Verba, I. Verkhovska, N. Kobrina, E. Khomenko use so-called functional classification [12] (according to the function which the Subordinate Clause performs regarding to the main clause). What is remarkable that this classification correlates with logical-grammatical classification [10] used in Ukrainian.

Unlike others M. Bloch [6] offers to divide subordinate clauses into three categorial-semantic groups: (i) "qualificative" nominal subordinate clauses; (ii) "main" nominal subordinate clauses; (iii) "circumstances" subordinate clauses.

So we have come to a conclusion that there is no common and generally accepted approach to the subordinate clause typological classification. The cause for such diversification is a complexity and variety of the subordinacy, which has a number of important features and, as a result, subordinate clauses can be considered from the different points of view.

The research includes 200 sentences with the subordinate clauses, selected from the social and political articles from such news web-sites as: <http://bbc.com>, <http://theguardian.com>, <http://forbes.com>, <http://nytimes.com>, <http://rferl.org>, <http://heraldtribune.com>, <http://uatoday.tv>, <http://post-gazette.com>, <http://kyivpost.com>, and <http://telegraph.co.uk>.

In the course of linguistic analysis we have indicated a number of subordinate parts in the sentence, defined the type and structure of subordinate clause (-es), defined the parts of the sentence and provided some reasons for the chosen type of clause, for example:

1. *When she attends conferences with her husband, people assume she is his secretary* is a complex syntactic structure with two subordinate clauses.

Part *When she attends conferences with her husband* – is the adverbial clause of time, because it defines the time of action expressed by the verbal predicate of the main sentence *assume*. The subordinate clause is located before the principal one. The main and subordinate parts are linked with the help of a conjunctive word *when*, indicating the adverbial nature (of time). The subordinate clause is expanded and includes the basis and two objects. The basis *she attends*, where subject *she* is expressed by personal pronoun and predicate *attends* is expressed by verb. The objects: *conferences*, expressed by noun; the object *with her husband*, consists of conjunctive word *with*, personal pronoun *her* and noun *husband*.

2. *The point of democracy is that it is the ultimate political tool* is a complex syntactic structure with one subordinate clause.

Part *that it is the ultimate political tool* - is predicative clauses, because it refers to the predicate *is* of the principal clause, located immediately after the predicate, but has some formal attributes of object clause, because of conjunctive word *that* with the object semantics. The subordinate clause is not extended, so it consists only of a basis, where the subject *it* is expressed by a personal pronoun, and complex noun predicate *is the ultimate political tool* is expressed by a verb *to be* in present simple and a noun *tool* with two adjectives *ultimate, political*.

Thus, the linguistic analysis conducted in the second part of the research helped to draw some conclusions about the prevailing types of subordinate clauses and sentences structure in the English publicistic discourse. It has been revealed that:

1) The most commonly used types of subordinate clauses are object clauses (46% of all the sentences analyzed), adverbial clauses (28%), and attributive clauses (13%). Such distribution can be explained by the purpose of these subordinate clauses which are aimed at providing a reader with more details. It fully corresponds to the main goal of the publicistic discourse in general.

2) The most rarely used types of subordinate clauses are subject clauses (only 4% of all the sentences analyzed) and predicate clauses (9%). These clauses have an untypical structure and can be easily confused with other types of subordinate clauses, mainly with object and attributive clauses due to the conjunctive words semantics.

3) According to the structure Complex Sentences with one or two subordinates prevailed, as they fully correspond to the syntax peculiarities of publicistic discourse.

The next step in our research was to conduct the translation analysis and to define the peculiarities of translation into Ukrainian, giving some general recommendations to the problem. For example:

1. *What bothers me about this narrative is that it implies that only oppressive experiences are legitimate.*

– *Що дратує мене в цій розповіді так це її натяки, що лише*

знітючий досвід є справжнім.

In the process of translation the following transformations occurred:

- Subordinate Clause «*What bothers me about this narrative*», which was subject clause in the source language, has been transformed into the attributive one;
- A preposition «about» has been transferred (with an addition of demonstrative pronoun) to «в цій», with a purpose of sentence part coordination;
- replacement has taken place: a noun in plural «*experiences*» has been rendered with the help of a noun in singular «*досвід*».

So we can observe grammatical (syntax) replacement and addition.

2. The point of democracy is that it is the ultimate political tool.

– *Сутність демократії в тому, що це найбільш авторитетний інструмент політики.*

In the process of translation the following transformations occurred:

- Definite articles *the* and a preposition *of* have been omitted due to their purely grammatical function;
- An adverb *найбільш* has been added due to sentence decompression;
- An adjective *political* which was an attribute has been replaced by the noun *політики*, which is an Object.

So we can observe grammatical (syntax) replacement, omission and addition.

Translational analysis conducted for 200 Subordinate Clauses allows us to draw the following conclusions:

- 1) Grammatical or / and lexical transformations always take place in the process of translation. They are connected with the necessity of translated text adaptation to the target language norms;
- 2) The most frequent transformation is a replacement, which occurs almost in each sentence, in 42% of the cases of all the transformations;
- 3) Sentence Integration happens in 1% of all transformations and, as a result, the subordinate clause turns to a part of the principal one. The opposite transformation - Sentence Fragmentation occurs in 2% of the cases, and, as a result, one subordinate clause is divided into two clauses;
- 4) In 5% cases subordinate clause type has been changed due to the change in syntactic functioning in the translated text.

In the research it has been revealed that all the factors determining the necessity of applying translation transformations and resulting in the changes of the sentence structure can be divided into several categories. These categories are: lexical, grammatical, logical, artistic factors and general factors of text perception. What is more, all these groups of factors have different degree of translation transformations necessity. So, for example, artistic factors have low level of necessity to use transformations, lexical factors and factors of general text perception have middle level of necessity, and grammatical transformations always have the highest level of necessity to apply the translation transformations.

Based on the results of the translation analysis, we could recommend using the synonymic constructions and transformations only when there is no

other possibility to preserve the structure of utterance. While translating the long sentences, translator should consider a reader's perception and try to avoid using too massive and overloaded with information sentences. In this case we can recommend using other lexical means for conveying author's intention or split long sentence into smaller ones.

As a general recommendation it should be stressed that only distortion of original text sense is unacceptable, that is why the translator should be extremely careful while carrying out any transformations.

References

1. Азарова Л. В. Трансформация сложно–подчиненного предложения с придаточным дополнительным в современном английском языке: автореф. дис. канд. филол. наук: 10.01.08 / Азарова Любовь Васильевна. – М., 1968. – 22 с.
2. Александрова С.Я. Сложноподчиненные предложения с придаточными ирреального сравнения в тексте / С.Я. Александрова // Грамматика и перевод: сб. науч. тр. – М.: МГИИЯ им. М. Тореца, 1988. – Вып. 308. – С. 87–91.
3. Арутюнова Н. Д. Дискурс / Лингвистический энциклопедический словарь / [авт.-состав. Арутюнова Н. Д.]. – М.: 1990. – 136 с.
4. Бархударов Л. С. Язык и перевод (Вопросы общей и частной теории перевода) / Л. С. Бархударов. – М.: Междунар. отношения, 1975. – 240 с.
5. Биренбаум Я. Г. Сложноподчиненное предложение в современном английском языке: учебное пособие / Я. Г. Биренбаум. – Челябинск: Челябинский гос. пед. институт, 1981. – 131 с.
6. Блох М.Я. Теоретическая грамматика английского языка: учебник для студентов филол. фак. ун-тов и фак. англ. яз. педвузов / М.Я. Блох. – М.: Высш. школа, 1983. – 383 с.
7. Вихованець І.Р. Граматика української мови. Синтаксис: Підручник / І. Р. Вихованець. – К.: Либідь, 1993. – 368 с.
8. Загнітко А. П. Теоретична граматика української мови: Синтаксис: Монографія / А. П. Загнітко. – Донецьк: ДонНУ, 2001. – 662 с.
9. Матвеева Н. Н. Проблемы парадигматики сложноподчиненного предложения (на материале английского языка) / Н. Н. Матвеева. – Л.: Изд-во Ленингр. ун-та, 1984. – 135 с.
10. Поспелов Н. С. О грамматической природе сложного предложения / Н. С. Поспелов // Вопросы синтаксиса современного русского языка / Под ред. В.В. Виноградова. – М.: Просвещение, 1950. – С. 321–337.
11. Федоренко С.В. Англомовний публіцистичний дискурс як соціокультурологічний лінгвістичний феномен сучасного комунікативного простору в перекладацькому аспекті / С. В. Федоренко, Т. І. Станішевська // «Молодий вчений». – 2015.– № 1 (16). – С. 194–196.
12. Хоменко Е.Г. Граматика англійської мови: навч. посіб. / Е.Г. Хоменко. – 2-ге вид., випр. – К.: Знання-Прес, 2007. – 606 с.

Scientific supervision by Associate Professor Y.V. Halkina,
Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

L'USAGE DES NOMS DES FLEURS EN PHRASEOLOGIE FRANÇAISE

Phraséologie (du latin *phraseologia*) est un ensemble des expressions dont la terminologie et les particularités syntaxiques sont propres à telle ou telle langue.

Les études culturelles et linguistiques touchent les liens entre la culture et la langue, ce qui est une forme de conscience et de reflet du monde humain. La fonction principale du symbole de ses études est la capacité de reproduire les caractéristiques de mentalité nationale. La fleur est le symbole des études culturelles et linguistiques parce que cela permet d'examiner les particularités de la culture du peuple, ses valeurs et ses traditions. Voici quelques exemples d'utilisation des noms des fleurs dans les phraséologismes.

1. **La fleur.** La fleur est une partie d'une plante servant à la reproduction, avec une odeur agréable. Fleur est une femme jeune, gracieuse, jolie. Il y a des significations négatives et positives, réalisées dans l'utilisation de la fleur :

- a) La beauté, la fraîcheur / la stupidité, la irritabilité:
  - *belle comme une fleur* – très belle ;
  - *être dans la fleur de sa jeunesse* – être jeune ;
  - *fine fleur* – meilleur ;
  - *fleur de navet* – le sot ;
  - *à fleur de peau* – superficiel ;
  - *avoir les nerfs à fleur de peau* – être trop nerveux;
- b) L'innocence, le romanesque / la pécheresse:
  - *(petite) fleur bleue* – la sentimentalité ;
  - *comme une fleur* – naïvement ;
  - *fleur de macadam* – la prostituée ;
  - *perdre sa fleur* – perdre la virginité ;
- c) La régénération, la naissance / la flétrissure, la mort:
  - *à fleur de la...* – dans le meilleur moment
  - *couvrir des fleurs* – exalter ;
  - *aller sous les fleurs* – mourir ;
  - *envoyer sous les fleurs* – tuer.

2. **La rose.** La rose est une fleur odoriférante qui est ordinairement d'une couleur rouge très belle. La rose est un symbole du soleil, des étoiles, c'est la déesse de l'amour et de la beauté, c'est la perfection, la grâce, la joie, le plaisir, le bonheur.

- a) Les significations positives:

- être frais comme une rose – se présenter reposé ;
- être sur de roses – profiter des tous les avantages de la vie ;

b) Les significations négatives:

– il n'y a pas de roses sans épines – il n'y a pas des personnes idéales ;

– il n'est si belle rose qui ne devienne gratte-cul – rien ne dure éternellement ;

– envoyer dans les roses – abattre ;

3. **L'épine.** L'épine de la rose signifie la difficulté, les inconvénients et la contrariété. Le symbole d'une punition sévère dans la culture française est une couronne d'épines. C'est une plante dont les branches sont couvertes d'épines. Dans les temps anciens les criminels condamnés à mort portaient une couronne d'épines. Il était une moquerie. Les artistes utilisaient l'image du Christ dans la couronne d'épines pour ses peintures. La couronne est devenue l'emblème du martyr, des souffrances insupportables.

– marcher sur des épines – exécuter le problème douloureux ;

– il n'y a pas de roses sans épines – payer les peines pour la joie ;

– être sur des épines – frissonner ;

– les épines de la vie – les difficultés ;

– avoir une épine dans le cœur – s'inquiéter .

La majorité des locutions et de proverbes qui contiennent les épines sont basés sur des connexions associatives, si la présence d'épines est le tourment et la difficulté, la délivrance de celles-ci est un grand soulagement, cela se reflète dans les phraseologismes français, par exemple:

– avoir une épine hors du pied – se débarrasser de quelque chose de désagréable ;

– tirer à quelqu'un une épine du pied – sauver quelqu'un .

4. **La marguerite.** La fleur du printemps marguerite (du latin *margarita* – les perles) est considérée comme un symbole du renouvellement de la vie. Le nom de la fleur a donné la naissance à un nom français populaire féminin – Marguerite et à ses dérivés – Margo Marguerite – Marie et Marjorie. La marguerite est la plante rustique des prés, à pétales blancs rayonnants. La marguerite peut signifier:

a) un travail vain et inutile:

jeter des marguerites devant les pourceaux – faire quelques chose d'inutile ;

b) l'apparence humaine:

avoir des marguerites dans le cresson – grisonner – lettres.

avoir des marguerites dans une salade.

Comme dans les définitions de dictionnaire de pétales de marguerite ont fixes blanc, ici, il 'est possible d'observer l'association de la couleur des cheveux avec des pétales des fleurs

c) La réussite de l'affaire:

effleurer la marguerite – faire un bon atterrissage.

La fleur est un élément utilisé très largement dans les phraseologimes. Grace à elle, l'expression sonne bien et intéressant. Et grace a elle l'expression devient mystérieuse.

La bibliographie

1. Виноградов В.В. Лексикология и лексикография: Избранные труды. – М.: Наука, 1997. – 312 с.
2. Назарян А.Г. Фразеология современного французского языка: (учеб для ин-тов и фак. иностр. яз.) / А.Г. Назарян – 2-е изд., перераб. и доп. – М: Высш.шк., 1987. – 287 с.
3. Французско-русский фразеологический словарь / сост.: В.Г.Гак, И.А. Кунина и др.; под ред. Я.И. Рецкера. – М., 1963.
4. Le Petit Larousse Illustre. – P., 1995. – 1825 с.
5. Petit Robert. – P., 1996. – 2556 с.
6. Rey A. Dictionnaire des expressions et locutions traditionnelles / M. Rat. – Paris, 1999. – 446 с.

Consultant scientifique et linguistique: Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

A. Yakovenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

LANGUAGE AND CULTURE

The history of the research into the nature of language has been long and rewarding, although, this question remains still controversial. For the last decades the interest of linguists in language and culture has considerably increased due to the process of globalization.

The problem discussed by such scholars as W. von Humboldt, B. Whorf, E. Sapir, D. D. Sanzhina, M. Z. Kocherhan has a bearing on a general issue which can be stated as “language-people- culture”. Those are the questions constantly arising in linguistics. The complicated nature of the “language-culture” relations requires interdisciplinary approach, because culture, for example, is a complex phenomenon, which has different interpretation in social sciences and linguistics.

A fairly wide acquaintance with the scientific works has brought us the following definitions of the terms under study.

The culture is a set of achievements of society in the fields of education, sciences, Arts and other spheres of human life. The language is a mediating link between people and the world around them. Scholars confidently claim that the culture determines the content of the plan sign language system. The semantics of the

language reflects the general, universal component of human culture and the originality of the culture of a particular nation.

It is essential to clarify that the distinctions of languages caused by an authentic culture could be observed on such levels:

- 1) the vocabulary and phraseology of the language;
- 2) the typical features of literary forms of languages;
- 3) the lexical backgrounds of words with identical denotative meaning.

Such words may have different connotations (the emotional and evaluative tones) and various associative links;

- 4) the etiquette, that is the speech behavior in certain situations are different in every culture.

Thus, any language being a method of expressing ideas reflects the spirit of the nation at all basic levels. That is, language is a mean of communication. Culture, on the other hand, is a specific set of customs, traditions, and beliefs which makes up the rules of a nationally determined communication.

Whether or not we realize that we are members of a definite culture, and it affects the way and means we think, interact, communicate in order to transmit knowledge from one generation to another. The ability to express ideas greatly depends on our own culture and facilitates the process of making connections across cultures.

We can summarize that the spirit of the people is reflected in their language, history and culture. What matters in this scope is that the language being considered as unique means of education and communication, it transfers not only intellectual knowledge, but moral ethical, aesthetic values of the people at the same time. The study of the native language will be more effective by the preservation of the national philosophy, history, literature and culture.

Scientific and language supervision by Associate Professor
T.I. Korobeinikova.

Y. Zhornova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucraina

MULETILLAS EN EL HABLA ESPAÑOL

En el español hablado, así como en ruso, se usan a menudo las palabras que no tienen ningún significado semántico. Ellas sirven simplemente para llenar las páusas y combinar las palabras. En español tales palabras se llaman muletillas, coletillas y latiguillos. Las muletillas son las que se usan por costumbre. Las palabras universales que ayudan durante las páusas en la conversación son las coletillas. El último tipo es latiguillos, son

las palabras insensatas que se repiten sin necesidad. Algunas personas piensan que las muletillas aparecen en el habla a causa de la pobreza del vocabulario y la falta de conocimientos sobre el tema de la conversación. Estos factores producen regularmente las interrupciones que se debe llenar de alguna manera.

Sin embargo, los lingüistas marcan tal fenómeno como glosofobia. En otros terminos, es el miedo de hablar en público cuando una persona, cuyo vocabulario es probablemente muy rico, comienza a abusar palabras insensatas, incisos e interjecciones. Dicha situación indica que la persona siente un estrés o incomodidad y necesita muletillas para reconcentrarse y calmarse.

Entre los españoles tales palabras lacónicas como “э” en el ruso o “um” en inglés no tienen éxito, aunque los análogos españoles “eh” y “em” son bastante comunes. En cuanto a las pausas en el habla, en la mayoría de casos, ellas se llenan por las palabras “este” y “esto”. Entre las muletillas más comunes se puede destacar como ejemplos las siguientes: “vale”, “pues”, “bueno”, “vamos”, “mira”, “en fin”, “o sea”, “no sé”, “ya”, “es que”, “anda”, “ya está”, “claro”, etc. Además los españoles utilizan de manera muy frecuente tales frases como “a ver”, “como”, “claramente”, “es decir”, “lo que pasa”, “realmente”, “a propósito”.

Es necesario notar que las muletillas no se usan sólo a causa de la reserva léxica limitada. A menudo hay una moda de usar en el habla una u otra palabra o expresión. Por eso la gente que no tiene problemas de presentar sus pensamientos puede utilizar las muletillas de manera consciente. Por ejemplo, en los últimos años, en las conversaciones de los españoles las palabras “claramente” y “claro” o la palabra “vale” aparecen fuera de su lugar. Muy a menudo se puede oírlas no sólo en las calles sino también en programas televisivas españolas.

En conclusión hay que decir que el problema de uso de las muletillas es actual. El ritmo rápido del habla y la pronunciación unida de las palabras suponen la ausencia de pausas largas en la conversación. Por eso surgen situaciones, cuando es difícil de manejar sin tales palabras.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

С. Артеменко

КНЕУ імені Вадима Гетьмана, Київ, Україна

ОСНОВНІ ТРУДНОЩІ НАУКОВОГО ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНИХ ТЕРМІНІВ У ГАЛУЗЕВІЙ СОЦІОЛОГІЇ

В сучасних умовах глобалізації наукового та освітнього простору особливої актуальності набуває застосування зарубіжного досвіду у

навчальній діяльності студентів. В цьому контексті застосування англомовних наукових ресурсів у викладанні соціологічних дисциплін у вищій школі спрямоване передусім на залучення студентів до здобутків світової соціологічної науки. Крім того, це також активізує їх науково-дослідницьку роботу, сприяє покращенню професійної комунікації та засвоєнню наукових термінів з соціологічної проблематики загалом.

При цьому застосування англомовних ресурсів у навчальній практиці студентів має ґрунтуватися на врахуванні дидактичних принципів освітньої діяльності в цілому. Зокрема, дидактичних принципах науковості, логічності, доступності, наочності тощо [1, с. 137–140].

В цих умовах застосування англомовних ресурсів для студентської аудиторії має враховувати всі рівні підготовки студентів у володінні іноземною мовою, сприяти активізації їх пошуково-аналітичної діяльності, розвивати їх дослідницько-евристичний потенціал.

Узагальнюючи означене вище, в межах дисципліни «Сучасні соціологічні теорії глобалізації» для виконання самостійної роботи на семінарському занятті студентам було запропоновано здійснити переклад низки термінів професійного спрямування. Студенти соціологічного фаху, здійснюючи галузевий переклад запропонованих термінів, повинні були також пояснити дані терміни, використовуючи конкретні приклади у суспільній практиці. При цьому логіка відбору термінів для перекладу з дисципліни «Сучасні соціологічні теорії глобалізації» передбачала їх безпосередній зв'язок з темами навчальної дисципліни, які вже були опрацьовані студентами. Отже, метою такого перекладу було глибоке засвоєння студентами транскрипції та значення цих термінів, розуміння їх змісту у взаємозв'язку з глобалізаційними процесами сучасності, опанування студентами теоретико-прикладними навичками пошуково-дослідницької діяльності та покращення професійного спілкування англійською мовою.

Звідси в межах самостійної роботи студенти здійснювали переклад таких термінів:

1. «Corporation» – договірне об'єднання, створене на основі поєднання виробничих, наукових і комерційних інтересів підприємств, що об'єдналися, з делегуванням ними окремих повноважень централізованого регулювання діяльності кожного з учасників органам управління корпорації [1, с. 125].

2. «Hybridization» – поєднання елементів (наприклад, музичних стилів) з різних культур або регіонів в певних контекстах; використовується для вираження активної і творчої участі груп в своєрідній адаптації глобальних ідей або продуктів [3].

3. «Commodity exchange» – особливий суб'єкт господарювання, який надає послуги в укладанні біржових угод, виявленні попиту і пропозицій на товари, товарних цін, вивчає, упорядковує товарообіг і сприяє пов'язаним з ним торгівельним операціям [3, с.249];

4. «Multiculturalism» – доктрина, що стверджує цінність різних культур, що співіснують в межах одного суспільства; на глобальному рівні – це бачення культурного розмаїття, що свідомо відстоюється та підтримується [3].

5. «Time-space compression» – збільшення темпів життя та подолання просторових бар'єрів за допомогою комунікаційних і транспортних технологій, що призводить до явного скорочення часу до теперішнього часу і земної кулі в єдиний простір, не змінюючи повсякденного досвіду соціальних стосунків і усвідомлення глобальної взаємозалежності [3].

6. «Glocalization» – процес в якому транссоціальні ідеї чи інститути приймають специфічні форму у своєрідних (тобто локальних) місцях [3].

7. «Cosmopolitanism» – відносини турботи про світ як ціле, інтерес до універсальних принципів; зазвичай протиставляється націоналізму, партикуляризму [3].

8. «Cosmopolitan competence» – соціально набутий досвід, в межах якого індивід усвідомлює себе громадянином світу, представником різних етносів та культур.

9. «Ubiquitous thing in culture» – поширена форма матерії, будь-який предмет, що є спільним для всіх культур.

10. «Nation state» – незалежна держава – суверенітет країн [3].

11. «Outsourcing» – концепція, різновид діяльності, що передбачає реалізацію внутрішніх функцій компанії за допомогою зовнішніх ресурсів.

12. «Global civil society» – соціальні організації, рухи, спільності та окремі громадяни, незалежні від держави, чия мета полягає в тому, щоб перетворити та вдосконалити суспільно-політичне життя за допомогою громадських зусиль на національному або міжнародному рівні.

Узагальнюючи вище означене, необхідно виокремити основні труднощі, проблеми та помилки, які виникали під час галузевого перекладу студентами запропонованих термінів:

1. Неправильний переклад термінів з проблематики глобалізації, викликаний різними причинами. Зокрема, деякі студенти під час перекладу орієнтувалися радше на особистісний досвід розуміння окремих термінів, при цьому мало або взагалі не використовували спеціалізовану літературу довідкового характеру: словники, енциклопедії, наукові статті з поясненнями тощо.

В цьому контексті також неправильний переклад відповідних термінів був зумовлений тією обставиною, що студенти для здійснення перекладу, використовували довідкову літературу загального, а не наукового спрямування. В окремих випадках це призводило до неправильного тлумачення терміну, його інтерпретації поза межами контексту проблематики глобальних тенденцій сучасності. Звідси, тлумачення терміну як загальнонаукового поняття поза межами певного контексту призводило до формулювання студентом хибних прикладів зі суспільної практики.

2. Правильний переклад зазначених вище термінів, що спирався на спеціалізовану літературу довідкового спрямування та враховував контекст проблематики глобалізаційних процесів сучасності. В цих умовах також спостерігалися певні недоліки, врахування яких в подальшому сприятиме вдосконаленню процедури наукового перекладу.

Отже, в окремих випадках в межах правильного перекладу наукових термінів спостерігалось дещо спрощене, недостатньо обґрунтоване їх тлумачення студентами, без пояснення на конкретних прикладах суспільної практики. Тобто, студенти здійснювали правильний короткий опис змісту даного терміну, однак не розуміючи його зв'язок з актуальними явищами та процесами соціальної дійсності. Зокрема, студенти здійснювали інтерпретацію терміну без розуміння його логічної та структурної пов'язаності з навчальними темами дисципліни «Сучасні соціологічні теорії глобалізації», не осмислюючи фундаментальні дидактичні принципи: логічності, науковості, наочності, зв'язку теорії з практикою.

Узагальнюючи вище означене, можна стверджувати, що адекватний науковий переклад з галузевої соціології та інших наук має ґрунтуватись на використанні спеціальної довідкової літератури поряд з осмисленням контекстуальних та наукових аспектів його тлумачення загалом.

Список використаних джерел

1. Вишневський О. Теоретичні основи сучасної української педагогіки. Посібник для студентів вищих навчальних закладів. - Дрогобич: Коло, 2006. - 326 с.

2. Українсько-англійський словник з економіки і підприємництва / [уклад. Є.В. Калюга, А.М. Колот, Л.Г. Ловінська та ін.]; за наук. ред. А. М. Колота. – К.: КНЕУ, 2010. – 339, [1] с.

3. GLOBALIZATION GLOSSARY [Електронний ресурс] / The Globalization Website. – Режим доступу: <http://sociology.emory.edu/faculty/globalization/glossary.html>. – Назва з екрану.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ЕЛЕМЕНТІВ КОКНІ В П'ЕСІ Б. ШОУ «ПІГМАЛІОН» УКРАЇНСЬКОЮ

Вивчення особливостей мовлення на конкретних прикладах є важливою частиною перекладацької справи. Цікавим прикладом для аналізу однієї з особливостей англійської мови – кокні, – є п'єса Бернарда Шоу «Пігмаліон», де головним художнім засобом якраз і виступає цей самий соціолект. Соціолект – мова, якою розмовляє певні соціальні групи, прошарки, це сукупність мовних характеристик, відмінних від літературної мови.

Кокні, мова лондонських робітників, дрібних торговців, ремісників, жителів найбідніших районів, яка сформувалася у ХІХ ст. і зараз є більше історичним явищем. У мовленні Елайзи Дулітл Бернард Шоу втілює більшість рис, притаманних цьому соціолекту.

Переклад соціолектних елементів – цікавий досвід для перекладачів і для дослідників безеквівалентних мовних явищ, і для літературознавців, зацікавлених у виражальних засобах, що створюють художнє мовлення. Проблеми використання кокні в п'єсі Б.Шоу торкалися Л. Гарашук, С. Шимберг, Р. Гасюк та ін. Але й до сьогодні вона залишається актуальною, адже можливості перекладу художнього твору невичерпні.

Існує два художніх переклади п'єси українською – Миколи Павлова та Олександра Мокровольського.

Переклад Павлова є пізнішим і сучаснішим у виборі перекладацьких засобів. Автор-перекладач передає кокніз максимальним наближенням до просторіччя. Досягається це завдяки таким засобам, як компенсація, а також вигуки (тьууу, ото тобі й на), спрощення слів (стіки, филінка, чо, шо ітд) та стилістично забарвленні слова (балакати, бреше) та ін. Автор навмисне уникає суржику, підкреслюючи недоречність подібних аналогів для відтворення мовленнєвих особливостей п'єси.

Таким чином, створення нових художніх перекладів твору дозволяє не тільки уточнити виражальні можливості художнього мовлення, але й відкривати нові рівні мовних відповідників у скарбниці двох мов – англійської та української.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

ДО ПИТАННЯ ПРО КУЛЬТУРУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В МЕЖАХ ДІЛОВОДСТВА

Поняття “мова” і “культура” є невіддільними одне від одного. Мова – це частина культури, це форма її вираження, тому вона розглядається як один з її компонентів [1; с. 101]. Мова обслуговує не лише сферу духовної культури, вона тісно пов’язана з різними галузями суспільної діяльності людства. Беззаперечним є факт, що мова – це показник загальної культури людини. Саме тому питання культури української мови було й залишається актуальним. Насамперед нагально це питання стоїть в офіційно-діловому стилі, оскільки сфера діловодства й на сьогодні послуговується величезною кількістю кальок із російської мови, забуваючи про власне українські варіанти. Ця проблема зумовлена практикою повсякденної діяльності службовців. Ми забуваємо про те, що від рівня мовної підготовки, від уміння точно й правильно сформулювати думку, урахувати ситуацію ділового спілкування залежить успіх справи. Адже правильно підготовлений і належно оформлений документ свідчить про високий рівень культури його автора.

Сьогодні в українському діловодстві маємо значну кількість російськомовних слів, що пояснюється функціонуванням української мови в умовах білінгвізму. Навіть у деяких довідниках спостерігаємо невдалі українські відповідники типових мовних зворотів у галузі справочинства.

На сучасному етапі розвитку українського документування нагальною проблемою залишається елементарна неграмотність діловодів, недотримання ними норм української мови. Саме тому в документах спостерігаємо такі помилки, як: *по-батькові, фамілія, співпадати, міроприємство, техніка, справка, слідуючий* тощо замість *по батькові, прізвище, збігатися, захід, техніка, довідка, наступний*. Вражає невміння узгоджувати слова в словосполученнях та реченнях, напр.: *при переведенні з одного підрозділу в інше*, тоді як за нормами української мови має бути *при переведенні з одного підрозділу до іншого*. Труднощі виникають і під час перекладу з російської мови на українську дієприкметників, які переважно замінюються підрядними означальними реченнями, напр.: *раніше працюючий в організації, посада та підпис здійснювашого інструктаж* (треба: *який раніше працював в організації, посада та підпис того, хто проводив інструктаж*).

Не менш складним є переклад часто вживаного в російській мові прийменника *по*, який в українській має низку відповідників, наприклад: *з, за, на, у, до* тощо (*інструктаж по техніці безпеки, викликати по службових справах* (правильні варіанти: *інструктаж з техніки безпеки, викликати у службових справах*)). І це лише "глибоко" поодинокі приклади помилок, які трапляються в текстах документів.

Отже, сучасний стан культури ділової мови потребує подальшого вдосконалення на всіх мовних рівнях, оскільки ділова сфера залишається однією з основних "життєво необхідних" галузей діяльності людини.

Список використаних джерел

1. Осадчук М. Взаємозв'язки мови і культури / М. Осадчук, В. Гапонова // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського: збірник наукових праць. Серія: Філологія. – Вип. 5. – Вінниця : Вид-во Вінницького держ. пед. ун-ту, 2003. – С. 99–103.

О. Ширяєва

*Львівський національний університет імені Івана Франка, Львів,
Україна*

НІМЕЦЬКІ ОКАЗІОНАЛІЗМИ ТА СТРАТЕГІЇ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ (НА МАТЕРІАЛІ НІМЕЦЬКОЇ ПОВОЄННОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

Феномен okazіоналізмів на матеріалі різних мов досліджували різні вчені протягом багатьох років, однак ціла низка питань залишається нез'ясованою. В процесі даного дослідження були проаналізовані стратегії перекладу okazіоналізмів німецької мови українською на прикладі романів Г. Мюллер «Гойдалка дихання», Г. Граса «Бляшаний барабан», які належать до одних із найважливіших творів німецької повоєнної літератури, та їх перекладів українською мовою, виконаними Н. Сняданко та О. Логвиненком відповідно.

Мовні системи німецької та української мов суттєво відрізняються, тому перекладач повинен звертатись до різних граматичних, стилістичних та лексичних трансформацій при перекладі. Аналіз перекладу okazіоналізмів у романах чітко показує, що більшість німецьких okazіоналізмів не мають постійних еквівалентів в українській мові. Лише 15 з усіх наявних okazіоналізмів (6%) в романах перекладені за допомогою

оказіоналізму, наприклад *Ausgelöfheit* – «вичерпаність». Найчастіше перекладачі вдаються до описових конструкцій у вигляді словосполучень іменник в Н.в. + іменник в Р.в.: *Brandstifteraugen* – «очі палія», (загалом – 52, 20%); прикметник + іменник: *Blechkuss* – «бляшаний поцілунок» (загалом – 47, 18%); дескриптивних перифразів: *Hautundknochenzeit* – «коли ми всі перетворилися на ходячі скелети, шкіру і кості» (загалом 44, 17%); словосполучення з прийменниками: *Nachtkoffersachen* – «речі з моєї нічної валізи» (загалом 30, 12%). Трапляються також і граматичні трансформації, як перехід однієї частини мови в іншу: *glaszersingende (Potenz)* – «здатність розтинати скло», (загалом 17, 6%); переклад за допомогою генералізації: *Gerüstbuckel* – «горб» (загалом 12, 4%). Досить рідко використовують перекладають okazіоналізми дослівно, тобто переклад українською синтаксично еквівалентний німецькому оригіналу: *gnädigblass* – «аристократично-блідий» (також 12, 4%).

Отже, найчастіше для передачі okazіональних словоутворів використовують дескриптивні перифрази, а саме словосполучення типу іменник в Н.в.+іменник в Р.в., прикметник+іменник, прийменникове сполучення, перехід з одної частини мови в іншу та непохідну лексику.

Список використаних джерел

1. Грас Г. Бляшаний барабан / Г. Грас ; пер. з нім. О. Логвиненко. – К. : Юніверс, 2005. – 462 с.
2. Мазурик Д. Автореф. дис. канд. філол. наук: 10.02.01 / Д.В. Мазурик; Львів. нац. ун-т ім. І.Франка. – Л., 2002. – 21 с.
3. Мюллер Г. Гойдалка дихання / Г. Мюллер. Пер. із нім. Н.В. Сняданко. – Харків : Фоліо, 2011. – 300 с.
4. Elsen H. Neologismen : Formen und Funktionen neuer Wörter in verschiedenen Varietäten des Deutschen. / H. Elsen – Tübingen : G. Narr, 2004. – 477 S.
5. Fleischer W. Wortbildung der deutschen Gegenwartssprache / W. Fleischer, I. Barz. – Tübingen : Max Niemeyer, 1992. – 375 S.
6. Grass G. Die Blechtrommel / G. Grass – München : Deutscher Taschenbuch Verlag, 1997. – 779 S.
7. Müller H. Atemschaukel: Roman / H. Müller. – München : Hanser, 2009. – 299 S.

Науковий керівник: професор
А.Й. Паславська

PROBLEMS IN CURRENT RESEARCH OF FOREIGN LITERATURE

D. Holub

Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

«THE SPY WHO CAME FROM THE COLD»: GENESIS OF SPY NOVEL

Popular phrase from the well-known article by S.Dullin «l'espion qui venait du froid» («the spy who came from the cold») [1, p. 102] and its metaphorical meaning defined the direction of modern foreign critical thought aimed at the comprehension of the phenomenon of spy fiction. Considering it as a derivative form of not only a detective novel but mainly of a cold war seems to be the most attractive aspect of the given issue.

Taking into account that this question was beyond native literary studies research, it left the significant lacuna that was filled by foreign critics through the detailed analyses of the spy novel where the interrelation between the cold war and spy novel was reflected.

The research by Swiss writer G.Veraldi «Roman d'espionnage» (1983) is considered to be a fundamental one as it examined the notion of a spy novel itself and explained its rise in 1950s – 1960s by the collective addiction to spy theme that was covered at length. The author highlighted the word «spy» that had been changing its meaning «d'une époque à l'autre» («from one epoch to another» [2, p. 15], specified the hybridism of its form pointing at its initial resemblance to «le roman policier» («police novel») and evident line with «la fiction guerrière» («military science fiction») that functioned as «une arme officielle» («an official weapon») [2, p. 22] during the «cold» conflict, united «l'apparition du roman d'espionnage» («the appearance of a spy novel») and «une histoire d'espionnage» («the history of espionage») [2, p. 24], presented the genealogy of a spy novel emphasizing that «le roman d'espionnage est une création presque exclusivement britannique» («the spy novel is exclusively of British creation») [2, p. 31].

Moreover, Veraldi was the first who highlighted the connection of *bondiana* and *stirlitziana* with their legendary heroes James Bond and Isaev-Stirlitz. In that respect the article by S.Dullin «L'image de l'espion dans la culture populaire Soviétique des années 1950: entre affirmation patriotique et valeurs de guerre froide» is notable as it considered a cold war as a turning point in the culture of two counterparts and concluded that «l'espion qui venait du froid» («the spy who came from the cold») was the response of the Soviet popular culture to British agent 007 [1, p. 102].

References

1. Dullin S. L'image de l'espion dans la culture populaire Soviétique des années 1950: entre affirmation patriotique et valeurs de guerre froide / J.-F. Sirinelli, G.-H. Soutou / Culture et guerre froide. – Presses de l'Université Paris-Sorbonne, 2008. – P. 89–102.
2. Veraldi G. Le roman d'espionnage, Presses Universitaires de France, 1983. – 127 p.

V. Kaplan
Universität Duisburg-Essen, Essen, Germany,
V. Kalinichenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

DEVELOPMENT OF NOVELLA: DECAMERON VS. THE CANTERBURY TALES

The Renaissance is considered to be one of the most productive periods in the history of art. Having drifted away from the definite clerical traditions of the Middle Ages, the epoch praised the person and his outlook, gave new definitions to the classical traditions of civilization adverting to the ideals of the Ancient World.

The connection of genre functions with the conception of the person is known to appear distinctly in the special historical, literary and cultural phenomenon. The main point of it is the actualization of the definite genres in particular phases of public life. The development of short story coincides with the so-called transitional epochs in nation's life [3].

A novella is the genre of narrative literature, a short story that differs from an ordinary story in its own originality or novelty, plot sharpness, exact composition in the location of the material, elegance of lexical form and unexpected tailpiece [4].

A short story, in comparison with lyrics, could expose more widely and evidently the new sight at the man himself, society, the way of life, economic and social relationship, and meaning of the life. Comparing it with other prose works, its distinguishing features are conciseness, often entertaining and didactic nature, the combination of real and fairy-tale or fantastic, showing-up multiform perversities and shortcomings [6].

As a literary genre, the novella originates from Italy. In 14th century this literary genre and its definition was claimed by Giovanni Boccaccio in his well-known work "*The Decameron*". But, in fact, Giovanni Boccaccio wasn't the founder of the novella, he extended the contents, developing and fixing the artistic form of true-life story working on fabliaus and the collections of Italian novellas. He presented a new vision in his novellas, giving a sober look at reality and necessity to count all circumstances of the

faith and to take into account the force of the individual; set fleshliness against the ideals of unearth knight's love, satirized church ceremonial religion, impersonified monks and priests as quacks and tricksters, ridiculed the assumption of the powers that be.

"*The Canterbury Tales*" written by Geoffrey Chaucer is sometimes called "The Northern Decameron". The image of feudal lords and monks are brought up to burlesque. He is also merciless in derision of clergy and theological literature. Geoffrey Chaucer set the clear style available for everyone to the fantasy and allegorism of feudal literature. And there is the same sober look at reality as in "*The Decameron*", that is considered to be the basis of Geoffrey Chaucer's literary method [3].

There is a point of view that "*The Canterbury Tales*" by Geoffrey Chaucer were written under the influence of "*The Decameron*" by Giovanni Boccaccio [5]. But it is still the matter of argument. In both cases we have the work that is ideologically and conceptually distinctive to the literature of the period between the Middle Ages and the Renaissance. The usage of analogical, sometimes identical international plot for the realistic depiction of the contemporary society is common to the medieval short stories. But the origin of this new art comes from Italy and Boccaccio's method is more developed according to the level of development of Italian society and literature in early Renaissance. So the fact of literary action is not actual.

Looking at the works more closely, we can find out that they are structured in a frame narrative, or frame tale. Though the frame of "*The Decameron*" has more romantic and splendid nature, but it is alien to reality: action scene is developing far from real world wallowed in plague. Also the story-tellers come from the same social class brought up according the same principles and life position [1].

On the contrary, action scene of "*The Canterbury Tales*" takes place under real conditions and its characters are the representatives of all social classes [2].

Topics that the authors turn to are also of no small importance as their works remind the collections of the poetic genres where a courtly and common narratives, fabliaus, romances and folk ballads exist. The presence of these literary genres can be explained by the usage of equal sources in work creation intending to create something new.

Both authors treat keenly human weakness, superstitions and vices in satirizing clergy hypocrisy, the propensity to human weakness and vices, stinginess and mercenariness, envy and jealousy, also in criticizing social superstitions. But golden deeds and purity of intentions are exalted and endowed with all-triumphant forces.

Boccaccio put the international relations in the forefront, on the one hand, presenting a man in wider context, but on the other hand, making him materially-minded. At that time, Chaucer paid more intention to human

feelings and the sublime and spirituality. The poem form of “*The Canterbury Tales*” promotes to revelation of loftiness, and the prose of “*The Decameron*” – to the focus on the material values.

The times of the Dark Ages have gone, the times when people’s views and wishes, any manifestation of their souls were suppressed by the church eliminating any possibility of their spreading. New time brought new views and it is called the Renaissance. Finally, human feelings and views found the way of freedom because the man has become a centre of attraction as independent individual, free of the will of divinity.

A novella as a literary genre became the leading one in the implementation of human conception and his mentality thanks to its features that allowed focusing on the situation itself and the thematic flexibility provided the chance of using a great variety of topics and their endless variations.

References

1. Boccaccio, Giovanni. *The Decameron* / Giovanni Boccaccio (Author), Jonathan Usher (Editor), Guido Waldman (Translator). – Series: Oxford World’s Classics. – Oxford University Press; 1 edition (July 15, 2008). – 752 pages.
2. Chaucer, Geoffrey. *The Canterbury Tales* / Geoffrey Chaucer (Author), Nevill Coghill (Editor, Translator, Introduction). – Penguin Classics; Revised edition (February 4, 2003). – 528 pages.
3. Degering, Thomas. *Kurze Geschichte der Novelle. Von Boccaccio bis zur Gegenwart, Dichter, Texte, Analysen, Daten* / Thomas Degering. – Stuttgart, 1994.
4. Friedman N. *What makes a Short Story Short?// Essentials of the Theory of Fiction* / Ed. by M. G. Hoffman and P. D. Murphy. – Durham; L. – 1988.
5. Schwebel, Leah (2014). "The Legend of Thebes and Literary Patricide in Chaucer, Boccaccio, and Statius" (PDF). *Studies in the Age of Chaucer*. 36: 139–68.
6. Spielhagen F., *Beiträge zur Theorie und Technik des Romans*, Nabu Press (April 3, 2010). – 378 s.

K. Koszada

Akademia Pomorska w Słupsku, Słupsk, Polska

PATROLE SIERGIEJA ŁUKIANIENKO JAKO PRZYKŁAD TWÓRCZOŚCI FANTASY

Dzieła tworzone w gatunku fantasy nie cieszą się zbyt dużą popularnością wśród badaczy literatury. Zazwyczaj są one utożsamiane z kulturą masową, charakteryzującą się powtarzalnością i niskim

poziomem artystycznym. Współczesne rynki wydawnicze, rzeczywiście, zalewane są pisanymi według schematów powieściami fantasy, które nie wnoszą niczego wartościowego do zasobów światowej literatury, a jedynie stanowią kilkugodzinną rozrywkę dla mało wymagającego czytelnika. Ten fakt nie oznacza jednak, że literatura fantastyczna zupełnie pozbawiona jest utworów wartościowych. W jej zbiorach można odnaleźć prawdziwe perełki, które nie tylko podejmują ważne problemy, ale również przedstawiają je w ciekawy, nowatorski sposób. Jednym ze znaczących twórców takiej literatury jest rosyjski pisarz Siergiej Łukianienko, którego umiejętność połączenia realistycznych cech świata z fantastycznymi przejawiał się w sposób szczególny w cyklu *Patrole*.

Fantastyka jest szczególnym gatunkiem literackim. Jak zauważa Jakub Lichański pojęcie to nie posiada jednego, ustalonego określenia [1, s. 107]. Różni badacze w różny sposób definiują literaturę fantasy, wynoszą na pierwszy plan te jej elementy, które uważają za najistotniejsze i na ich podstawie określają cechy gatunku. Pomimo różnic w podejściu do tematu większość uczonych podziela opinię, iż utwór fantasy jest to „bajka literacka dla dzisiejszych dorosłych czytelników” [1, s. 109]. Taką rolę dla utworów opisujących baśniowe światy i niezwykle wydarzenia przewidywał człowiek uważany za ojca współczesnej fantastyki J. R. R. Tolkien. Profesor Oxfordu zdawał sobie doskonale sprawę z tego, iż głęboki sens ukryty w baśniach nie powinien być zarezerwowany jedynie dla dzieci. Tolkien wraz ze swoim przyjacielem C. S. Lewisem dążył do stworzenia literatury symbolicznej, przedstawiającej problemy świata w nowy, intrygujący sposób [2, s. 224-225]. Dowodem na to, że odnieśli sukces jest fakt, iż ich najsztywniejsze dzieła – *Władca Pierścieni* i cykl *Opowieści z Narnii* – stały się klasykami gatunku.

Patrole Siergieja Łukjanienko zdecydowanie różnią się od utworów przytoczonych wyżej pisarzy. Pisarz nie oddaje się tworzeniu wymyślonych światów przypominających Europę czasów średniowiecza, tylko umieszcza swoich bohaterów w znajomej mu z dnia codziennego rzeczywistości, dodając do niej jedynie pewne elementy fantastyczne. Nie mniej jednak, w swojej twórczości w niczym nie ustępuje on założycielom gatunku. Co więcej, nowe podejście współczesnych twórców fantasy wnosi powiew świeżego powietrza do literatury. Sam autor określa swoją twórczość jako Fantastykę akcji (Фантастика жёсткого действия) lub Fantastykę Drogi (Фантастика Пути) [3, s. 9]. Wśród twórców fantasy Łukianienko wyróżnia się tym, iż nie oferuje on swoim czytelnikom jedynie rozrywki, oderwania na kilka godzin od szarej rzeczywistości, zapomnienia o kłopotach dnia codziennego, ale ukazuje również problemy i dylematy otaczającego świata, ukryte pod płaszczykiem fantastycznych postaci i wydarzeń. W ten sposób przemycą on w swoich

utworach aspekty dydaktyczne i zachęca czytelnika do wnikliwej analizy otaczającej rzeczywistości. W rezultacie jego powieści nie tylko bawią, ale również uczą.

Powszechnie wiadomo, że literatura fantasy cieszy się szczególną popularnością wśród młodzieży. Jak zauważa Wiktoria Kiwior, jest ona formą wyrazu w której „młodzi ludzie wydają się odnajdywać realizację dla swoich potrzeb, w którą przede wszystkim uciekają przed chaosem, niepewnością i dynamizmem dzisiejszego świata” [4, s. 139]. Niemniej jednak, to właśnie starszy czytelnik trafniej zdoła zrozumieć dokładny sens zawarty w utworze fantastycznym. Podczas gdy młody człowiek będzie oczekiwał od książki jedynie ekscytującej formy spędzenia wolnego czasu, a zawarte w niej prawdy przyswoi on podświadomie, to osoba posiadająca życiowe doświadczeni podda analizie czytany materiał i zdoła skorzystać z niego w znacznie większym stopniu. Dla Łukianienki pisanie fantasy stanowi ważną formę dialogu. Jak wyjaśnił on w jednym z wywiadów, literatura jest dla niego sposobem w jaki jeden człowiek może opowiedzieć innym ludziom te rzeczy o otaczającym świecie, które uważa za ważne i ciekawe [5, s. 436]. Włączenie do utworu elementów fantastycznych wcale nie osłabia jego przekazu tylko go urozmaica, a często nawet wzbogaca, co doskonale obrazuje cykl *Patrole*.

W *Patrolach* autor porusza przede wszystkim dwa ponadczasowe problemy, występujące powszechnie również we współczesnym świecie. Pierwszym z nich jest odwieczna walka pomiędzy światłem i ciemnością. W ludzkiej mentalności zakorzenił się stereotyp utożsamiania jasności z dobrem, a mroku ze złem. Pozornie taki podział występuje również w utworach Łukianienki. Jednak przy wnikliwszej analizie tekstu czytelnik zaczyna zauważać, iż w rzeczywistości sytuacja nie jest tak prosta jak by się początkowo wydawało. Łukianienko nie ucieka się do strategii znanej z baśni, gdzie dobre jest dobre, a złe jest złe. Kreśli on obraz bliższy rzeczywistemu światu, w którym człowiek nie jest nigdy ani do końca dobry, ani do końca zły. Zazwyczaj jest tak, że w jednostce dominuje jedna z tych cech, jednak nigdy nie jest ona zupełnie pozbawiony tej drugiej. Łukianienko doskonale zdaje sobie sprawę z tego, iż w ludzkich sercach światło i mrok istnieją obok siebie, co wyraźnie widać w jego utworach. Pisarz zwraca uwagę na fakt, iż nawet najszlachetniejsi są skłonni do egoizmu i okrucieństwa, a ci którzy wybrali ścieżkę ciemności potrafią okazać współczucie i pomoc.

Koncepcja opozycji światła i ciemności jest rozwijana w *Patrolach* stopniowo. W początkowych rozdziałach czytelnik styka się z praworządnym bohaterem poświęcającym swoje życie walce o słuszną sprawę. Z czasem jednak zaczyna on sobie uświadamiać, iż jego wysiłki przypominają trud Syzyfa, gdyż zło jest integralną częścią świata i nigdy zupełnie nie zniknie z jego powierzchni. Jest to prawda znana od wieków

i prezentowana w wielu utworach literackich. Nawiązywał do niej między innymi inny rosyjski pisarz Michaił Bułhakow, wkładając w usta swojego bohatera pytanie: „cóż by wskórało twe dobro, gdyby zło nie istniało, i jak wyglądałaby ziemia, gdyby zniknęły z niej cienie?” [6, s. 405]. Światło i ciemność nie mogą istnieć bez siebie nawzajem. Te dwa pojęcia wzajemnie się uzupełniają i wprawiają świat w ruch. Najlepiej ten stan rzeczy obrazuje pochodzący z antycznej filozofii chińskiej symbol yin i yang, w którym jasność przechodzi w mrok, a ten ponownie staje się światłem; proces ten trwa nieprzerwanie od zarania świata i będzie rwał po jego kres. Dzień przeplata się z nocą, życie ze śmiercią, radość ze smutkiem. Tam gdzie coś się kończy zaczyna się coś nowego. Wszecławiat jest w ciągłym ruchu i ten właśnie ruch utrzymuje go w stanie równowagi. W cyklu Łukianienki przedstawiciele opozycyjnych patroli pozornie prowadzą nieustającą walkę po to by przechylić szalę na swoją stronę, wynieść swoje ideały ponad te wyznawane przez przeciwników. Tak naprawdę, jednak, ich starcia mają służyć temu, by żadna ze stron nie osiągnęła znaczącej przewagi, co przyczyniłoby się do naruszenia porządku świata i w konsekwencji do jego destrukcji.

Kolejnym ważkim tematem poruszonym w *Patrolach* jest problem inności. Bohaterami Łukianienki są magowie, istoty potrafiące przemieniać się w zwierzęta i wampiry. Od ludzi odróżnia ich tylko to, że posiadają nadzwyczajne moce, nie utożsamiają się oni jednak zupełnie z resztą społeczeństwa. Życie spędzają zazwyczaj w kręgu sobie podobnych, a nazywają siebie nie ludźmi tylko Innymi. Inni doskonale zdają sobie sprawę z tego, że nie mogą odkryć tajemnicy swojego istnienia przed jednostkami nie posiadającymi magicznych zdolności. Gdyby ta wiedza przeniknęła do zwykłych ludzi niewątpliwie zapragnęli by oni odszukać i zniszczyć wszystkich tych którzy potrafią władać nadprzyrodzoną siłą. Człowiek ze swej natury boi się tego co jest mu nieznanne i czego nie rozumie. Ten strach istnieje w nim od zarania dziejów. W życiu ludzi pierwotnych odgrywał on kluczową rolę, gdyż zwiększał ich szanse na przetrwanie w nieprzyjaznym, pełnym zagrożeń środowisku. Współcześnie jednak staje się on barierą przeszkadzającą w zrozumieniu drugiego człowieka i stworzenia szczęśliwego społeczeństwa, w którym wszyscy jego członkowie będą czuli się równi.

Inny to ten, który nie jest podobny do pozostałych, wyróżnia się z tłumu, nie może się wtopić w jednolitość masy. Często jest on z tego powodu szykanowany i wyśmiewany. Nie potrafi odnaleźć swojego miejsca w świecie. W powieściach Łukianienki „innymi” są osoby obdarzone nietypowymi zdolnościami. Nie oznacza to jednak, iż jego twórczość nie posiada odniesienia do realnego świata. Literackie przykłady można spokojnie przenieść na grunt naszego podwórka, gdyż odmienność, choć przejawia się w różnych formach, boryka się zawsze z

podobnymi problemami. Nie ważne czy ktoś wyróżnia się ze względu na ekscentryczny wygląd, kuriozalne poglądy, czy nietypową orientację seksualną. W każdym przypadku równie dotkliwie odczuwa on swoją odmienność. *Patrole* doskonale prezentują ten stan rzeczy. Ich bohaterowie błędzą w labiryncie pytań i domysłów. Czy przez swoją inność są lepsi od reszty społeczeństwa? A może jednak gorsi? Czy mają żyć poza społeczeństwem, czy udawać kogoś kim nie są? Jak odnaleźć się w świecie, który nigdy nie będzie w stanie ich zrozumieć? Pokazując wewnętrzne zmagania jednostki wyalienowanej Łukianienko stara się przekonać czytelnika do otwartości na drugiego człowieka, gdyż wszyscy, bez względu na dzielące nas różnice, mamy podobne potrzeby, pragnienia i marzenia.

Jak zauważa Shiloh Carroll, literaturze fantasy często zarzuca się, iż tworzy ona wyidealizowane światy, w które czytelnicy uciekają od realnego życia [7, s. 54].

Opinia ta zupełnie nie pasuje do utworów Siergieja Łukianienki. Choć w *Patrolach* kreuje on niezwykłą wizję rzeczywistości, to poruszane w nich problemy są ważne i dobrze znane każdemu współczesnemu człowiekowi. Wprowadzenie do powieści elementów fantastycznych nie odbiera im powagi, dodaje za to swoistego kolorytu, który przyciąga uwagę czytelników. W ten sposób Łukianienko może trafić ze swoim przesłaniem do większej grupy osób.

Bibliografia

1. Lichański J. Z., *Opowiadania o... krawędzi epok i czasów Johna Ronalda Reuela Tolkiena, czyli, metafizyka, powieść, fantazja*. – DiG, 2003. – 205 s.
2. Duriez C., *Tolkien i C. S. Lewis: historia niezwyklej przyjaźni*. – Kraków, 2011. – 356 s.
3. Кудрин Р., *Образ жизни в киберпространстве. Руководство по выживанию* [książka elektroniczna]. – Litres, 2017. – 177 s.
4. Kiwior W., *Edukacyjne i socjalizacyjne aspekty kultury popularnej. Fascynacje literackie młodego pokolenia*. w: *Ogrody Nauk i Sztuk*. Tom 3. – Wrocław, 2014. – 297 s.
5. Свинарченко И., *ВПЗР: Великие писатели Земли Русской* [książka elektroniczna]. – Изд-во «Время», 2016. – 483 s.
6. Bułhakow M., *Mistrz i Małgorzata*. – Kraków, 2015. – 608 s.
7. Carroll S., *Rewriting the Fantasy Archetype in: Fantasy and Science Fiction Medievalisms: From Isaac Asimov to A Game of Thrones* [książka elektroniczna]. – New York, 2015. – 325 s.

Opiekun naukowy: prof. zw. dr hab.
G. Nefagina

ORIGINALIDAD DE LA IMAGEN DE LUCIFER EN EL MISTERIO "CAÍN" DE G. BYRON

Durante toda la historia de la humanidad las leyendas bíblicas despertaban el interés y la atención de muchos filósofos, escultores, escritores y lingüistas. Uno de los más difíciles problemas es el de la lucha del bien y del mal. Desde los tiempos remotos la gente comenzó a reflexionar sobre las cuestiones morales, una de las cuales fue la siguiente: ¿Qué inspira a una persona a hacer algo malo o bueno? Uno de los poetas ingleses clásicos, George Gordon Byron, el símbolo del romanticismo, tampoco era una excepción. Muchos científicos siguen prestando su atención a una de las obras más famosas de Byron – “Caín”, que es muy interesante para reflexionar. Según la opinión de los críticos literarios, G. Byron se considera como uno de los primeros poetas, quien aceptó la historia bíblica de fratricidio sin crítica o censura.

El misterio "Caín" aún está siendo examinando por los críticos e historiadores. Especialmente la imagen de Lucifer. Lucifer es Satanás. La Biblia no describe a Satanás como a una criatura con cuernos, cola y tridente. Es el resultado de la imaginación de pintores medievales. Byron presentó su propia interpretación literaria del texto bíblico. En la obra de Byron el personaje de Lucifer encarna la sabiduría y el conocimiento y personifica el camino a la verdad. El objetivo de Lucifer es mostrar toda la crueldad de Dios a la gente, instar a Caín a luchar con el Todopoderoso.

«Almas que se atreven a usar su inmortalidad para mirar a su tirano omnipotente, cara a cara perenne, ¡Y decirle que no es bueno su mal! Si él hizo como dice- y no sé y no lo creo-, peo si nos hizo no puede deshacerlo: inmortales somos. Y aún más él quiso que lo fuéramos para torturarnos así. ¡Pues que lo haga..»

«Ми істоти,

*Ризикнувши усвідомити своє безсмертя,
Поглянути в обличчя всесильному тиранові,
Сказати йому, що зло не є добро.*

Він каже, що створив нас із тобою -

Я цього не знаю і не вірю,

Що це так, - але, якщо він нас створив,

Він нас не знищить: ми безсмертні!

Він повинен був безсмертними створити нас,

Щоб мучити нас: нехай мучить!

La idea principal, según Byron, es entender el mundo, despejar lo secreto, las cosas que son dignas no sólo de condenación y odio, sino del

amor y de la compasión. En el misterio de "Caín" el poeta logró el mayor universalismo de sus ideas. Así que hay nuevos puntos de vista sobre este misterio. La imagen de Lucifer provocará durante mucho tiempo las controversias entre los críticos.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

A. Rótchenkova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA MITOLOGIZACIÓN DE LA REALIDAD EN EL SEÑOR DE LOS ANILLOS DE J. R. R. TOLKIEN

Actualmente uno de los géneros más populares es el de la fantasía. Por eso muchos investigadores y lectores están muy interesados en las obras de J. R. R. Tolkien. El objetivo de nuestra investigación es analizar los medios de mitologizar la realidad basándonos sobre la novela "El Señor de los Anillos".

La intención principal del autor era hacer ilusión del mundo realmente «posible» que se basa en extractos de antiguas mitologías europeas. Una tarea muy importante fue crear las condiciones para la existencia de tal Mundo – un panteón perfecto de dioses, mitos ordenados de la creación, historia antigua precisa de las guerras y héroes, epopeyas y leyendas.

El maestro desarrolla una variedad de atributos por lo que la novela sea más realista y no deje las preguntas de los lectores. Por estas razones se explican mapas detallados de la Tierra Media, tablas cronológicas de su historia, registros, calendarios, árboles genealógicos de héroes, imágenes adjuntas a las características geográficas o artefactos mágicos, etc.

Los eventos de la novela «El Señor de los Anillos» ocurren en la Tierra Media, un mundo aparte inventado por Tolkien. El escritor creó el mundo tomando en consideración diferentes mitologías (la nórdica, la inglesa y la mitología germánica), las que estudiaba cuidadosamente. Unas obras sirvieron como inspiración para el autor, por ejemplo: crónicas Artúricas y El Kalevala, la epopeya nacional finlandesa. Especialmente por ello Gandalf tiene muchas similitudes con Merlin y su aspecto físico parece mucho a un dios nórdico Ódin en su encarnación del héroe cultural. O, por ejemplo, Aragorn está muy cerca del Rey Arturo – es heredero del trono real, que afirma su derecho con la espada magia élfica y trata con la imposición de las manos. Además, este mundo, creado artificialmente, no es completamente nuevo sino una modificación del nuestro mundo.

El autor utiliza un método interesante para animar al lector. El libro está presentado de una manera como si los eventos descritos ocurran alguna vez pero hace mucho tiempo. Uno tiene la sensación como si usted lea los

mitos actuales y leyendas antiguos.

Los libros de Tolkien, llenos de mitos, ofrecen a los lectores en todo el mundo muchos elementos para la reflexión, porque los mitos son una parte integrante de cosmovisión.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

O. Sobol

Zaporizhzhya National University, Zaporizhzhya, Ukraine

VISUAL REPRESENTATION OF LITERARY TEXTS IN PAINTING

Visual interpretation of literary works has been an object for study by scientists in the spheres of comparative literature and culture studies. The works of such scholars, as L. Zolotareva, Y. Naumkina and E. Kolokoltsev have partially tackled the issue of visualization of a literary piece in other kinds of art; however literary studies still cannot give the complete picture of this intermedial transposition.

According to E. Filippova, visualization of a literary work is its interpretation with the help of specific artistic tools. A piece of art is the simultaneous illustration of the text and its artistic perception. Visualization can be performed through such kinds of art, as painting, drawing, photography, etc.

Considering the means of expressing ideas in literature and painting, we may observe that literature is logocentric, while means of expression in painting are materials, artistic technique and colours. Colour is the central tool of the “language of art”.

E. Kolokoltsev considers two aspects of interaction between a text and a work of art: 1) thematic and narrative affinity of the picture to the literary work; 2) the affinity of artistic technique of the picture to stylistic devices and expressive means of the source text.

Several kinds of illustrations can be differentiated: writer’s drawings; “director’s commentary” made by the artist (a series of illustrations to a literary work); and co-creation of the artist and the writer. The reflection of writer’s ideas and images in illustrator’s mind occurs on two levels: narrative and metaphorical. Consequently, there are three forms of integration between literature and art: 1) when an illustrator does not consider the implication of a text; 2) when an artist conveys the main idea and style of a literary work; 3) when an artist creates figurative and plastic metaphor that reflects the images of a literary prototype.

Thus, visualization of a piece of literature that relies on a verbal means of expression in pictorial art the fundamental tool of which is colour

constitutes a complex research problem. An artistic work is not only the illustration of the text, but also its perception by an artist. The interaction between pictorial and literary images occurs at narrative and metaphorical levels. The main factor in the creation of illustration is artist's perception of the text.

Scientific and language supervision by Associate Professor
K.M. Vasylyna.

M. Wójtowicz
Uniwersytet Gdański, Gdańsk, Polska

OBCOŚĆ W KOBIECIE – O „CUDZOZIEMCE” MARI KUNCEWICZOWEJ

Postać kobiety pojawia się w dyskursie psychologicznym w różnych kontekstach. Nawiązują one najczęściej do sfer: psychosomatycznej, socjologicznej czy kulturowej. Rozpatrywanie kobiecości przez ich pryzmat daje szerokie możliwości poznawcze prowadzące ku dokładniejszemu zrozumieniu tego, czym jest kobieca *psyche*. Moje zainteresowania psychologią, w szczególności odnoszącą się do figury kobiety, opierają się w znaczącym stopniu na tekstach teoretycznych ze wspomnianej dziedziny, ale także znajdują odzwierciedlenie w beletryście XX i XXI wieku. W prozie tego okresu występują utwory, zawierające wątki *stricte* psychologiczne, którym warto się przyjrzeć. Jednym z takich dzieł jest powieść *Cudzoziemka* Marii Kuncewiczowej. Zdecydowałam się poświęcić niniejsze rozważania jego analizie, gdyż doskonale wpisuje się ono w ramy psychologizmu literackiego, a także pozwala na dokonanie interpretacji wykraczające poza jego obręb, dotyczący psychologii kobiety.

Przy pierwszej, jak i każdej kolejnej lekturze utworu lub jego fragmentów najbardziej wnikałam w analizę przeżyć wewnętrznych głównej bohaterki - Róży Żabczyńskiej. To one stanowią, w moim przekonaniu, podstawę wspomnianego dzieła literackiego. Występujące w powieści retrospekcje potęgują odczucie emocjonalnego zbliżenia się do postaci. Przywołują te momenty z życia bohaterki, które miały decydujący wpływ na kształtowanie się jej osobowości. Przez świat zewnętrzny była postrzegana przede wszystkim jako osoba zgorzkniała, nieprzyjemna, histeryczna, nosząca w sobie zło. Jej zachowanie wobec ludzi, którzy ją otaczali stanowiło reakcję na ból wynikający z braku zrozumienia z ich strony. Choć byli blisko niej, nie odczuwała tej obecności wystarczająco silnie. Żyła w poczuciu ciągłego braku, w świecie, który ją przytłaczał. Niespełniona miłość, niezrealizowane marzenia, brak zrozumienia ze strony otoczenia. Róża czuła się obco w realiach, w których przyszło jej egzystować. Obcość ta

potęgowana była zewsząd ciągłą krytyką i pretensjonalnością. Główna bohaterka powieści psychologicznej Marii Kuncewiczowej stała się cudzoziemką, nadaremnie poszukującą swojego miejsca w świecie, od którego bezgranicznie pragnęła akceptacji. W tym momencie nasuwają się pytania, mające kluczowe znaczenie dla całości przemysłu: Jaką rolę odegrały relacje międzyludzkie przedstawione w utworze, które zachodziły pomiędzy Różą a innymi bohaterami? Jaki był ich wpływ na portret psychologiczny kobiety? Odpowiedzi postaram się udzielić w dalszej części wywodu.

Główna bohaterka powieści Kuncewiczowej stała się, w pewnym stopniu, zależna od otoczenia, czego fundamentem okazało się jej dzieciństwo. Z tego okresu pamiętała tylko kilka osób. Najbardziej dotkliwie zapisał się w jej pamięci żal do matki, która nie wierzyła w jej pomyślną karierę skrzypaczki. Ciotka natomiast nie pozwalała jej kształcić głosu. Marzenia młodej dziewczyny nie zostały w pełni zrealizowane. Niezrozumiana lub poddana presji musiała godzić się na to, co w danym momencie jej zaoferowano. Był to pierwszy etap, w którym ludzie wywarli znaczący wpływ na psychikę Róży.

Kolejnym okazał się epizod bliskiej relacji z Michałem – prawdziwą, lecz niespełnioną miłością bohaterki powieści. Zranione uczucia, zniszczone nadzieje, bolesne wspomnienia – wszystko to pozostawił w jej pamięci mężczyzna ten. A tym samym sprawił, że jej psychika została zniszczona jeszcze bardziej. Znienawidziła mężczyzn, pragnęła zemsty na nich i na Polsce, *gdzie ją nieszczęście spotkało* [1]. Destrukcyjny wpływ miłości nie zakończył jej negatywnych relacji z płcią przeciwną. Kolejnym traumatycznym przeżyciem było małżeństwo z Adamem, do którego została nakłoniona. Nie potrafiła, znieść obecności mężczyzny u swego boku, gdyż budziła ona w niej dawne uczucia do Michała, które nadal w sobie nosiła i o których, pomimo usilnych prób, nie potrafiła zapomnieć. Adam starał się tolerować jej złośliwości skierowane zarówno w jego stronę, jak i ku otaczającej rzeczywistości. Róża nie kochała męża, upokarzanie go sprawiało jej przyjemność. W momentach tych swą zemstę na mężczyznach uznawała za udaną. Jej niechęć do męża pogorszyła jeszcze śmierć syna - Kazimierza, z którym łączyła ją silna więź emocjonalna.

W równie okrutny sposób Róża traktowała Martę – córkę z gwałtu, którego dopuścił się Adam. Nienawidziła dziewczyny, czego przed nią nie skrywała. Marta nie potrafiła zrozumieć powodów braku czułości ze strony matki. Ich relacje uległy niewielkiej poprawie, gdy Róża dostrzegła w córce wrażliwość na dźwięk. Tę samą, jaką nigdy nie odnalazła w sobie. Jej marzenia zostały zaprzepaszczone, jednak talent wokalny córki pragnęła kształcić. Choć dostrzegła w niej wartościową i zdolną osobę, nie potrafiła w pełni jej zaakceptować i pokochać. Nie tolerowała także zachowań syna Marty – Zbyszka, który również nie darzył kobiety sympatią.

Drugi syn Róży – Władysław miał pozwolić jej zapomnieć o przeszłości i udowodnić jej upragnioną wyższość nad mężczyznami. Po śmierci Kaziuczka nieświadomie pokładała ona we Władysiu nadzieje na zaspokojenie popędu seksualnego, czego nie doświadczyła w pełni w młodości. Traktowała syna jako marionetkę w swojej grze skierowanej przeciwko światu, w której on nie zamierzał uczestniczyć.

Zarówno mąż, córka oraz syn – trzy najbliższe głównej bohaterce osoby: *budują sobie odrębne i własne wersje mechanizmów jej zachowań, każda z tych wersji jest wynikiem własnych, ale z punktu widzenia Róży cząstkowych tylko doświadczeń* [2].

Poddają się oni zmiennym nastrojom kobiety, nie zawsze ją rozumieją, ale w chwili jej śmierci wszyscy cierpią i odczuwają ból jednocześnie. Róża, odnosząc się z pogardą do bliskich i obcych ludzi, chciała wyzbyć się tkwiącego w niej poczucia niespełnienia. Złość, egoizm i nienawiść były tylko konsekwencją jej słabości. Słabości, które najpierw pojawiły się we wnętrzu jej psychiki, dopiero potem ukazały się światu zewnętrznemu. Zachowania Róży ukazały jej kruchość skrywaną pod maską zgorzkniałej kobiety. Otoczenie traktowała jako wroga, przeciwnika w nierównej walce, co miało na nią destrukcyjny wpływ. Dopiero w osobie lekarza zdołała zobaczyć po raz kolejny Michała, jako tego, którego pokochała, nie tego, po którym zostały bolesne wspomnienia. Jego słowa wygłoszone pod koniec życia kobiety pozwoliły jej odkryć siebie na nowo:

W postaci „Cudzoziemki” przyciągała uwagę niezwykłość jej charakteru, ujawniająca się w tym, iż na pozór uciążliwa dla otoczenia obecność Róży, w ostatecznym rachunku okazywała się mieć inspirujący i twórczy wpływ [3].

Można uznać, że Róża oraz inni bohaterowie powieści Marii Kuncewiczowej są figurami wpisanymi w fabułę utworu. Poprzez nich, czytelnik dokładniej poznaje postać Róży Żabczyńskiej, kreując jej psychologiczny portret. Jak słusznie zauważył Włodzimierz Maciąg: *Cudzoziemka przedstawia człowieczeństwo niespełnione. Zgadzam się także ze słowami, iż: Kuncewiczowa stworzyła: portret kobiety, która utrwała w sobie przekonanie o własnej obcości w otoczeniu, która buduje swą indywidualność, swój charakter; swoje człowieczeństwo – w sporze z otoczeniem, z mężem, z córką i synem, ze środowiskiem bliższym i dalszym* [2].

Jednak, według mnie, Róża jest nie tylko figurą pierwszoplanową, nadającą kształt powieści, ale także postacią mogącą posłużyć jako figura poza nią. Sądzę, że może być uznawana jako obraz kobiety bądź kobiet, które z psychologicznego punktu widzenia są z pewnych względów niespełnione. Autodestrukcyjność dotyczy wielu przedstawicielek płci pięknej, których doświadczenia mogłyby zostać utożsamione z tymi, jakie były udziałem głównej bohaterki analizowanego utworu. Róża była inna, dla niektórych

навіть дивна, але її особовість представляє зложоно́сть kobiecej psychiki, ukazanej za pomocą emocji, intuicji i mowy ciała.

Bibliografia

1. M. Kuncewiczowa, *Cudzoziemka*, Warszawa 1948.
2. W. Maciąg, *Nasz wiek XX. Przewodnie idee literatury polskiej 1918 – 1980*, Wrocław – Warszawa – Kraków 1992, cz.1.
3. A. Szałagan, *Maria Kuncewiczowa. Monografia dokumentacyjna 1895 – 1989*, Warszawa 1995.
4. S. Żak, *Maria Kuncewiczowa*, Warszawa 1973.
5. A. Sobolewska, *Polska proza psychologiczna (1945 – 1950)*, Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdańsk, 1979.

Opiekun naukowy: prof. UG, dr hab.

B. Zwolińska

Д. Вишневський
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ХУДОЖНІ ЗАВДАННЯ АНТИРОБІЗОНАДИ У. ГОЛДІНГА «ВОЛОДАР МУХ»

Сучасний світ сповнений різних глобальних збройних протистоянь, що несуть за собою велику кількість жертв. І зараз також є стійка загроза використання ядерної зброї глобальної дії. Одним з тих, хто намагався вказати людству на можливі наслідки варварського ставлення один до одного, був англійський письменник Вільям Голдінг. Своїм романом «Володарем Мух» автор алегорично зображує суспільство, у якого немає чіткої мети, а влада належить найсильнішим представникам зі своїми бажання та інтереси. Художньою особистістю твору є його жанрова незвичайність, що залишається актуальною дослідницькою проблемою, якою цікавилися А. Аствацатуров, А. Кузнецова, Є. Безгіна та ін.

Роман «Володар мух» використовує риси робінзонади – різновиду пригодницької літератури. Характерними рисами робінзонади є певний персонаж або група персонажів, що через якийсь нещасний випадок перебуває в ізоляції від людського світу, борючись за виживання. У «Пригодах Робінзона Крузо» головний герой поліє, оброблює землю, займається скотарством. Завдякиважкій праці та вірі у свої сили Робінзон підкорює острів та врешті-рештдочікується свого врятування. Пригодницькі романи такої структури були дуже популярні у часи Просвітництва, а амбітна та працьовита людина втілювала у собі усі буржуазні ідеали. Але Голдінг намагався відобразити інший погляд

на природу людини, він вважав, що коли людина втрачає контроль зверху та над самим собою, вона починає скоювати злочини, що несумісні з добробутом суспільства. Група школярів, що опинилася на безлюдному острові, дуже швидко починає порушувати встановлені ними самими правила. Найсильніші та найбезрозсудніші з хлопців вбивають своїх товаришів та, замість підтримання сигнального вогню, організують полювання на диких свиней та створюють культ з голови вбитої тварини.

«Володар мух» можна назвати першою антиробінзонадою. Головна ідея цього твору полягає в тому, що форма суспільства повинна залежати від моральних норм особистості, а не від політичного режиму, і ніякі обставини не можуть виправдати те, що суперечить основам етики. Вільям Голдінг показує читачеві, що розширення цивілізованих обмежень не веде до створення нового, більш гармонійного і здорового суспільства, навпаки, суспільство деградує, знищуючи себе.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

И. Герченева
Університет імени Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ОБРАЗ ГЕРОЯ В РОМАНЕ СТЕНДАЛЯ «КРАСНОЕ И ЧЕРНОЕ»

Роман «Красное и черное», как известно, относится к периоду перехода от романтизма к реализму и поэтому объединяет в себе черты этих двух направлений.

Романтический герой, как герой любого литературного направления, он имеет свои отличительные характеристики. Проблемы романтизма и специфику образа романтического героя изучали многие исследователи, например: Н.А. Гуляев, И.В. Карташова, Л.И. Тимофеев, В.Г. Белинский и другие. Исходя из их исследований, мы можем выделить такие основные черты романтического героя как то, что он не может сосуществовать с внешним миром, поэтому, как правило, он одинок. Характер у героя индивидуалистический, исключительный, и изображен он в исключительных обстоятельствах. Также он – бунтарь, состоит в конфликте с обществом и его законами, образ его содержит элемент тайны, что обуславливает пристальное внимание писателя к внутреннему миру героя, основным способом осмысления которого является глубокий психологизм. Писатель-романтик стремится к идеалу, его герой не всегда положительный, но всегда несет в себе черты романтического идеала.

Реализм отличается от романтического направления, и,

соответственно, герой реалистических произведений имеет свои особые характеристики. Это типический характер в типических жизненных обстоятельствах. В личности героя мы можем увидеть результат влияния среды на характер. В произведении он изображен правдиво, без какой-либо идеализации, имеет в равном количестве положительные и отрицательные характеристики.

Роман «Красное и черное» объединяет черты романтизма и реализма. Поэтому главного героя романа – Жюльена Сореля – мы можем рассматривать с точки зрения этих двух направлений.

Жюльен – плебей, выходец из низшего сословия, сын плотника. Автор описывает героя как умного, хорошо образованного и честолюбивого человека. Он погружен в свой собственный мир и постоянно о чем-то размышляет. В то время, как его братья трудились на семейной лесопилке, он был занят своим любимым делом – чтением. Жюльен сильно отличался от своих братьев: имел собственное представление о своей будущей жизни, у него была цель, занимавшая все его сознание, был очень амбициозен, а также он был совершенно непригоден к тяжелому физическому труду.

Но Жюльена можно рассматривать и с другой стороны. В течении романа мы наблюдаем как меняется личность главного героя. Он начинает подражать окружающим его аристократам. Это проявляется в его стиле одежды (начал следить за своим внешним видом, старается быть более изысканным), меняется его манера речи (использует красивые фразы), он учится правильно вести себя с женщинами, разговаривать с ними и завоевывать их благосклонность. Его всепоглощающее желание стать епископом, пробить себе путь к высшему аристократическому обществу приводит к тому, что он становится ничуть не лучше, чем все лицемерные, лживые люди, которых он встретил на своем жизненном пути. Это и тщеславный господин де Реналь, который беспокоился только о своем положении в обществе и был занят желанием получить больше денег любыми способами, и его лицемерный «друг» Вально, маркиз де Ла Моль также весьма благосклонен к получению денег нечестным способом. В романе только госпожа де Реналь лишена тщеславия и лицемерия, но порок у нее все же есть – ее измена мужу. Жюльен в результате изменяет своим принципам, и в конце романа даже становится убийцей. Все это мы можем рассматривать как влияние среды на характер – одна из главных характеристик реалистического героя.

Роман «Красное и черное» – яркий пример синтеза двух направлений, которые контрастируют и в то же время дополняют друг друга. Несмотря на то, что роман определяется как реалистический, тенденции романтизма в нем четко выражены. Жюльен Сорель – главный герой романа – объединяет в себе черты и романтизма, и

реализма. В начале произведения он больше романтический герой. Но влияние общества настолько сильно повлияло на него, что дальше он уже не пренебрегает самыми подлыми способами пробить себе путь в жизнь. Здесь и происходит моральное падение Жюльена и его осмысление писателем как продукта социальной среды.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

А. Егурнова
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепро, Украина

ОБРАЗ ГЕРОЯ В РОМАНЕ ШОЛОХОВА «СУДЬБА ЧЕЛОВЕКА»

Известно, что под военной прозой подразумеваются прозаические произведения советской и русской литературы, посвященные Великой Отечественной войне. Как указывают исследователи, период развития военной прозы начался с середины 60-х годов.

Благодаря рассказу «Судьба человека» М. Шолохова и повести «В окопах Сталинграда» В. Некрасова русская литература перешла на новый этап осмысления военной тематики. В основу произведения М. Шолохова положен рассказ о судьбе простого человека с акцентированием психологического драматизма. Вводится центральный герой, которым обычно являлся молодой солдат или лейтенант. Важными элементами отличия военного повествования были: одно подразделение, один бой, один плацдарм и одна нравственная ситуация. Таким образом, осмысливались переживания человека и специфика поведения героя в условиях показанного фронтового быта.

В этот же период создавались произведения, направленные на широкий охват действительности. Они представляли собой эпическую прозу.

Другой тип повести, информативно-публицистический, наряду с изображением военной реальности, представлял собой романтическую историю с большим количеством персонажей на фронте и в тылу.

Идейно-стилевыми характеристиками военных произведений являлись: усиление интереса к судьбе простого человека, замедленность повествования, развитая гуманистическая проблематика и общие вопросы человеческого существования.

Еще одним важным направлением стала документальная проза, которой было свойственно усиленное внимание к документальным свидетельствам о судьбе человека и участи народа.

Все важнейшие качества военной прозы олицетворял романтико-героический тип героя и следующие особенности тематики:

- военный герой чаще всего являлся трагическим героем,
- военные обстоятельства – чаще всего трагические обстоятельства,

- любовь и смерть.

В послевоенном десятилетии военная проза развивалась уже в нескольких жанровых направлениях, а именно: 1) художественно-документальная проза 2) «воспитательный» роман 3) военная повесть 4) семейная хроника 5) панорамно-эпический роман.

На пике развития военной прозы особой глубины достигает лирический психологизм, основанный на реальных фактах, судьбах, историях. В этом плане особого внимания заслуживает рассказ М. Шолохова «Судьба человека», который даже называли «рассказом-эпопеей» – настолько объемным было его содержание и совершенной композиция. Шолохов был прекрасным мастером создания образов. В своем рассказе он впервые в русской литературе XX века вывел в качестве главного героя человека, который был в фашистском плену, сделав его положительным персонажем, выразителем русского национального характера. Раньше такой человек мог быть только отрицательным героем, не достойным доверия. Главный герой рассказа – Андрей Соколов – человек с тяжелой судьбой. В отличие от психологического портрета, внешние характеристики видны не сразу, так как Шолохов дает их деталями. Соколов – воплощение национального русского характера, поскольку испытания, которые он пережил, выпали на долю каждого, кто прошел Великую Отечественную войну. Это судьба целого поколения, у которого война отобрала самое дорогое – жизнь, дом, семью, работу, здоровье, жизнь близких людей.

Рассказ долгое время считали образцом соцреалистического канона (таким оказывается финал произведения). Новаторство Шолохова заключается в его способности показать героя, побывавшего в плену и вернувшегося на родину, гуманизме по отношению к людям, а также деятельной ненависти к врагам. Также автор обращается к общечеловеческим ценностям. В тексте отсутствует политико-идеологический аспект, автор заменяет слово «советский» на «русский».

Шолохов вообще был первым, кто показал события 1941–1945 годов как трагедию всего человечества.

Сюжет рассказа основан на реальных событиях. М. Шолохов долго раздумывал над его написанием, и однажды перечитав Хемингуэя и Ремарка, он все-таки решил, что напишет свой рассказ, осуществив свой замысел за 7 дней. Таким образом, Шолохов, не подозревая, стал в

один ряд с писателями мирового масштаба. Автору удалось реализовать сюжетную линию, в которой пересекаются и судьбы военных, и судьба всей Родины, мужество мужчин и невероятное терпение женщин, всю боль и всю сложность жизни, и то, как война ломает судьбы и любовь. Таким образом, тема войны актуальна. История повторяется, и именно эти шедевры – единственное, что в скором времени останется для нас и будущего поколения. Именно они могут продемонстрировать, как война может уничтожить все.

Научный руководитель: профессор
А.А.Степанова.

А. Жижина
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепро, Украина

СПЕЦИФИКА СЮЖЕТА В РОМАНЕ «ИГРА ПРЕСТОЛОВ»

Книга во всей своей красе – это музыка для души и для ума. Но мелодичной и интересной ее делает не характер главного героя и его судьба, а сюжет. «Игра Престолов» — роман в жанре эпического фэнтези американского писателя Джорджа Р.Р. Мартина, первая книга из культовой саги «Песнь Льда и Пламени». Сюжет романа довольно сложный и запутанный. С первых страниц он погружает читателей в целую систему, паутину событий, где не обдуманные или поспешные решения ведут за собой большие последствия – паутина рвется. В данной статье будут рассматриваться такие вопросы, как вид сюжета романа «Игра Престолов», его сюжетные линии и сюжетная модель.

Анализируя роман, в первую очередь необходимо сказать о типе сюжета. Сюжет «Игры Престолов» концентрический. Развитие сюжета идет последовательно и логично. Предыдущие действия являются причинами последующих, все события как бы стягиваются в один узел. Как правило, писатель данного типа сюжета исследует лишь один конфликт, но Джордж Мартин ломает это правило.

В романе можно выделить два конфликта: человек против человека и человек против природы. В первом случае причиной этого конфликта выступает борьба за власть, за Железный трон, и право быть королем Семи королевств. Во втором, конфликт разворачивается между людьми и природой, где в облики природы выступают белые ходоки, создания детей леса с целью защиты. Оба конфликта являются основными, но автор ведет к тому, что конфликт природы и человека станет доминантным.

Следующее, что стоит отметить, это количество сюжетных линий и персонажей. По началу, автор предполагал трилогию, но вскоре

трилогия переросла в цикл «Песнь Льда и Пламени», насчитывающим пять книг. Роман состоит из 73 глав, повествование которых ведется от лица разных персонажей. Всего в романе девять главных действующих лиц, имена которых и являются названиями глав. Это объясняется наличием в романе трех основных сюжетных линий и множества побочных, которые развиваются в разное время и в разном месте. Таким приемом, Джордж Мартин описывает события параллельно друг другу [1].

В романе можно выделить три основные сюжетные линии: линия интриг, подразумевает расследование смерти Десницы короля, Джона Арена; линия борьбы, показана стремлением свергнуть с трона короля-узурпатора, Роберта Баратеона, и вернуть к власти древний род Таргариенов; и линия противостояния где происходит столкновение мировоззрений и религий [1], так как в мире Джорджа Мартина существует несколько культов: культ Семерых, старые боги, культ Р'глора, бога света (огня), утонувший бог и безликий бог. Таким образом, в романе присутствует не только тема вечной борьбы за власть и войны, а и идея того, что человек слаб перед природой.

Самые первые страницы книгу показывают важность экспозиции. Она служит начальным звеном, благодаря которому читатель узнает о времени и месте начала действия: замок Винтерфелл, конец лета [2]. Также, автор дает понять, что его мир сильно отличается от реального. Зимы долгие, а лето – короткое.

Обычно, в эпическом фэнтези завязка начинается с «пробуждения зла». Так и в романе «зло, что пробуждается» – белые ходяки, армия мертвых, с одной стороны. С другой, стоит заметить, что «злом» можно назвать и сами семь королевств, само их становление и жизнь. Битва за Железный трон стала результатом смерти короля Роберта Баратеона. Это послужило импульсом в желании отомстить. Жажда мести выступает главной и основной двигательной силой сюжета в завязке эпического фэнтези, и Джордж Мартин наградил ею сразу несколько семейств для большего накала ситуации. Например, движение Дайнерис и ее брата Визериса и их желание отомстить Роберту за убийство родителей и украденные земли. Семья Грейджоев – море рождённых, мечтающих отомстить Старкам – правителям севера. Или же принц Оберин, из далёкого Дорна, желающий отомстить Тайвину Ланестеру за сестру.

В заключении, роман «Игра престолов» - это первая книга в цикле «Песнь Льда и Пламени», таким образом, сложно говорить о кульминации произведения. Сам роман является завязкой цикла, таким и все события в нем – предпосылка к войне [2], масштабной и кровавой, где раскроются все тайны и загадки, и мир Джорджа Мартина волнуянокроет читателей и погрузит их туда, где создавалась история,

где рождались легенды, где творилась магия всего его мира, начиная от Девяти Королевств и заканчивая Эссосом. На протяжении всего цикла события набирают обороты, сюжет усложняется и начинает двигаться к развязке. *«Тот, кто играет в престолы, либо погибает, либо побеждает. Середины не бывает!»* – Джордж Р.Р. Мартин.

Список использованных источников

1. Арихина Я. Особенности вторичного мира в Игре Престолов [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.proza.ru/2014/06/14/305>

2. Студенческая библиотека онлайн Жанровые стереотипы в романе Дж.Р.Р. Мартина «Игра престолов» [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://studbooks.net/763349/literatura/problemny_issledovaniya_zhanra_fente_zi_primere_romana_martina_igra_pre stolov

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

В. Лановая
*Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова,
Одесса, Украина*

ОТ ЯПОНСКОГО К МУЛЬТИКУЛЬТУРНОМУ РОМАНУ (ТВОРЧЕСТВО К. ИСИГУРО)

Творчество современного британского писателя японского происхождения Кадзуо Исигуро представляет большой интерес для литературоведов, которые работают в области компаративистики и имагологии. Автор является носителем уникального мировоззрения, объединившего в себе культурные коды типологически разных, абсолютно несхожих между собой литературных традиций – восточной и западноевропейской. Цель работы – проследить эволюцию эстетических и философских принципов писателя в контексте мультикультурализма. Отметим, что творчество этого писателя уже стало предметом исследования таких ученых, как Е. Белова, О. Сидорова, А. Стомба, О. Джумайло, Р. Вальковиц, Р. Дасгупта, М. Мацуда, Э. Каппо, М. Слабберт. И все же, недостаточное внимание к ранним романам К. Исигуро, а также к его творческому наследию в целом позволяет говорить об актуальности и перспективности выбранной нами темы.

Мультикультурализм представляет собой сложное явление, связанное с процессом глобализации и ассимилятивной политикой. Эту

мысль поясняет В. Малахов: «Вплоть до середины XX в. государства, построенные на идеалах либеральной демократии, придерживались общей стратегии нациостроительства, а именно: проводили форсированную ассимиляцию культурных меньшинств. Независимо от происхождения этих меньшинств, от них ожидали растворения в "плавильном котле" нации» [4, с.250–251]. В ответ на происходящие в обществе процессы возникает новое социокультурное и политическое явление – мультикультурализм, которое предусматривает мирное сосуществование в пределах одного государства представителей разных национальностей и культур. В основе данного явления, по мнению Г. Канарша, лежит «не конфронтация с мигрантами и их насильственная ассимиляция, но разумный компромисс, ведущий к обоюдной выгоде как самих мигрантов, так и принимающего сообщества» [3, с.35].

С конца 1970-х гг. началось серьезное интеллектуальное осмысление процессов, которые происходят в современном полиэтничном обществе. В частности, в 1978 г. был издан труд американского философа Э. Саида «Ориентализм». Автор неоднократно подчеркивает, что противопоставление Востока и Запада основано на ошибочном представлении об отсталом Востоке, ведь «с самого начала изучения Западом Востока последнему никогда не удавалось говорить за самого себя» [5, с.436].

Как правило, Запад и Восток чаще всего рассматривают как два противоположных типа мировосприятия. На самом деле, эти категории следует рассматривать не как взаимоисключающие, а как дополняющие друг друга. Только в этом случае возможен диалог культур или же вышеуказанный Г. Канаршем компромисс.

В условиях культурного разнообразия формируется новый типичности, более восприимчивой к особенностям чужой культуры и способной отказываться от собственной идентичности в пользу толерантности. Писателей, которые соответствуют этим критериям, называют «мультикультурными», «гибридными», «транскультурными» или же писателями «смешанной идентичности».

Образ мультикультурного человека можно встретить в творчестве многих современных романистов, среди которых особое место занимает Кадзуо Исигуро. Он родился 8 ноября 1954 года в Японии. В возрасте шести лет семья переехала в Великобританию. Воспоминания о родине и заставили автора взяться за перо. Сегодня творчество К. Исигуро пользуется большой популярностью, а сам писатель был удостоен многих литературных премий, среди которых и Букеровская премия. Его романы переведены на более чем 40 языков мира. На сегодняшний день на счету писателя 7 романов, последний из которых – «Погребенный великан» – увидел свет в 2015 году.

Первые два романа автора, «Там, где в дымке холмы» (1982) и «Художник зыбкого мира» (1986), принято относить к «японским» романам писателя. Исследователь британского постколониального романа О. Сидорова утверждает, что К. Исигуро «создает образ Японии и японцев, подтверждающий стереотипы, сформированные в сознании западного человека» [7, с. 190]. Помимо этнокультурных стереотипов, автор использует ряд мотивов, сюжетов и тем, которые характерны для японской литературной традиции, в частности, мотив самоубийства.

В первом романе этот мотив перекликается с более серьезной темой – потерей национальных корней и, как следствие, собственной идентичности, в поисках которой и находятся герои многих произведений К. Исигуро. Об этом автор говорит ужеспервых страниц романа: *«Кэйко, в отличие от Ники, была чистокровной японской, и не одна газета поспешила за это ухватиться. Англичанам дорога мысль о том, будто нашей нации присущ инстинкт самоубийства, и потому вдаваться в объяснения незачем; в газетах сообщалось только, что она была японкой и повесилась у себя в комнате»*[2, с. 8]. По мнению О. Сидоровой, «самоубийство Кэйко – это акт протеста против насильственной ассимиляции, угрозы потери идентичности, жестокости» [7, с. 192].

Во втором романе этот же «японский» мотив воплощен уже иначе: с ним связаны ностальгические воспоминания по утраченному прошлому. «Ритуальное самоубийство делового партнера и даже военных летчиков, которыми восхищается отец, – японский анахронизм, демонстрация, тоска по чистой и чисто японской Японии», – отмечает Р. Валькович [11, с. 1058].

Таким образом, в романах «Там, где в дымке холмы» и «Художник зыбкого мира» автор поднимает вопрос о влиянии западной культуры на культуру восточную и делает вывод обупрощенно-стереотипном видении европейцами «чужой» культуры. Уже в раннем творчестве К. Исигуро можно отметить некоторые черты мультикультурного или «международного» романа со свойственным ему интересом к другой культуре и проблемам идентичности. С. Толкачев утверждает, что «международным» можно считать роман, который «имеет прямое отношение к вопросам, связанным с гибридизацией культур и стилей, креолизацией, метисацией, межпространственностью, диаспорами, пороговостью, пересечением и наложением идей и идентичностей, происходящих в постколониальном пространстве» [8, с. 4]. По-новому темы взаимодействия культур раскрываются автором в романах «Остаток дня» и «Не отпускай меня».

Роман «Остаток дня» (1989) посвящен, на первый взгляд, феномену «английскости». Данное произведение вызывает огромное количество споров в литературных кругах. Одни исследователи, к

примеру, Д. Лодж [10, с. 154–157] и В. Сим [12, с. 50], считают, что Кадзуо Исигуро, японцу по происхождению, удалось создать «исконно английский» роман. Другие же (в частности Г. Аннан и П. Айер) полагают, что автор снова пишет о Японии и под маской «английскости» на самом деле пытается объяснить европейцам японские ценности [12, с. 113–114].

Элементами английской литературной традиции, как считает О. Сидорова, можно считать «весь традиционный набор характерных, почти расхожих героев и атрибутов: поместье с его прекрасным домом <...> и садом, хозяин поместья, образцовый джентльмен лорд Дарлингтон, детали быта, описанные со скрупулезной точностью, почтис благоговением, – кому прислуживать за столом, какая из двух китайских статуэток должна стоять в гостиной, как и чем чистить столовое серебро» [6, с. 51].

Восточная литературная традиция прослеживается на тематическом уровне. Стивенс, главный герой романа, – это человек, верность которому своему хозяину безгранична, ведь, исполняя свои обязанности, ему приходится отказаться от самого ценного в его жизни – от семьи и любви. Таким образом, стержнем романа можно назвать самопожертвование. Стивенс пытается соответствовать выдуманному им самим «кодексу идеального дворецкого», который можно сопоставить с «самурайским кодексом».

В романе «Не отпускай меня» (2005) Кадзуо Исигуро вновь обращается к теме долга и служения, характерной для японской культуры, хотя действие происходит в альтернативной Англии конца XX века, где люди научились создавать клонов и используют их в качестве доноров.

«Японской» составляющей романа можно назвать тему тотального одиночества. В романе также были воплощены некоторые элементы восточной притчевой формы, прежде всего, такой прием, как «обман ожиданий». Читатель ожидает от главных героев романа Кэти, Томи и Рут бунта, но единственное на что они способны – это единичные вспышки гнева. Дело в том, что воспитанники не знают другой жизни. Мир, в котором живут герои, жесток. «Завершения» для них равносильны смерти для обыкновенного человека. И так как смерть неизбежна, то единственное, что остается – это смириться и прожить данную тебе жизнь достойно, как и поступают герои романа.

Таким образом, К. Исигуро, благодаря своему уникальному положению «внутри и между» двух культур и двух мировоззренческих систем, написал «жизнеутверждающий», по словам самого автора, роман об универсальных человеческих ценностях, доказав возможность диалога между Востоком и Западом. Дружба, верность и любовь, готовность пожертвовать собой ради

других и умение принимать жизнь такой, какой она есть – это и есть те общечеловеческие принципы, которые являются наиболее важными в современном мультикультурном мире.

Список использованных источников

1. Белова Е.Н. Поэтика романа Кадзуо Исигуро «Не отпускай меня» (к проблеме художественного мультикультурализма) : автореф. дис. на соискание уч. степени канд. филол. наук : спец. 10.01.03 «Литература народов стран зарубежья» / Белова Екатерина Николаевна. – Воронеж, 2012. – 17 с.
2. Исигуро К. Там, где в дымке холмы / К. Исигуро ; пер. с англ. С. Сухарева. – М. : Эксмо; СПб. : Домино, 2007. – 224 с. – (Интеллектуальный бестселлер).
3. Канарш Г.Ю. Философские теории мультикультурализма / Г.Ю. Канарш // Знание. Понимание. Умение. – М. : Московский гуманитарный университет, 2011. – Вып. № 2. – С. 33–41.
4. Малахов В. С. Национализм и культурный плюрализм / В.С. Малахов // Национализм как политическая идеология. – М. : КДУ, 2005. – С. 250–261.
5. Саид Э. Ориентализм. Западные концепции Востока / Э. Саид; пер. с англ. А.В. Говорунова. – СПб. : Русский мир, 2006. – 637 с.
6. Сидорова О.Г. «Английский» роман Казуо Ишигуры / О.Г. Сидорова // Известия Уральского государственного университета. – 2001. – № 21. – С. 48–53.
7. Сидорова О.Г. Британский постколониальный роман последней трети XX века в контексте литературы Великобритании / О.Г. Сидорова. – Екатеринбург : Изд. Урал.ун-та, 2005. – 262 с.
8. Толкачев С. П. Мультикультурный контекст современного английского романа : автореф. дис. докт. филол. наук : 10.01.03 / Толкачев Сергей Петрович. – М., 2003. – 60 с.
9. Head D. The Cambridge Introduction to Modern British Fiction, 1950–2000 / D. Head. – Cambridge : University Press, 2002. – 307 p.
10. Lodge D. The Art of Fiction. Illustrated from Classic and Modern Texts / D. Lodge. – London : Penguin Books, 1992. – 240 p.
11. Walkowitz R.L. Ishiguro's Floating Worlds / R.L. Walkowitz // English Literary History. – Baltimore : The Johns Hopkins University Press, 2011. – Vol. 68. – № 4. – Pp. 1049–1076.
12. Sim W. Kazuo Ishiguro / W. Sim. – London ; New York : Routledge, 2010. – 187 p.

Научный руководитель: доцент
Ю.А. Помогайбо.

**ОБРАЗ МАЛЕНЬКОГО ЧЕЛОВЕКА В РОМАНЕ
Ф.М. ДОСТОЕВСКОГО «УНИЖЕННЫЕ И ОСКОРБЛЕННЫЕ»**

Образ маленького человека в литературе является сквозным. На протяжении XIX века писателей волновала проблема «бедных людей».

Впервые тему судьбы маленького человека в мировой литературе затронул А.С. Пушкин в новелле «Станционный смотритель», затем последовала Гоголевская «Шинель». Не остался равнодушным к исследованиям души маленького человека и Ф.М. Достоевский. Первым романом на данную тему был «Бедные люди», далее – «Униженные и оскорбленные», в 1866 году вышел роман «Преступление и наказание».

На мой взгляд, писатель несколько ново и иначе раскрыл эту тему. Если же Гоголь в «Шинели» позиционирует главного героя как человека приземленного, забитого и недалекого, относясь к Акакию Акакиевичу сочувственно-иронически, то Достоевский раскрывает перед нами целые драмы сломленных судеб. Углубляясь в душу героев, Федор Михайлович показывает нам всю масштабность личности «маленьких людей».

В «Униженных и оскорбленных» автор превозносит Ивана, Наташу и Нелли (людей, не имеющих высокого положения в обществе) над князем Петром Валковским. Достоевский «вынимает в самой глубине души запрятанный протест личности против внешнего, насильственного давления и представляет его на наш суд и сочувствие». В отличии от Пушкинских и Гоголевских героев, персонажи «Униженных и оскорбленных» чувствуют необходимость осознания и утверждения собственной личности, а их благородство, честь и огромное богатство души оказываются несломленными самыми простыми ситуациями.

Достоевский упрекает за равнодушие к судьбе «маленьких людей» и выступает против бесконечных моральных унижений и гнёта. И все же, среди всех мук, страданий и горестей «маленький человек» остается чист и непорочен в силу своего большого благородства и достоинства. Главный призыв автора – обращение внимания не на социальное положение человека, а на его душу, натуру, то, в чем можно рассмотреть сущность человека: *«В самом деле, что было бы с нами, если бы вместо общедобного правила: чин чина почитай, ввелось в употребление другое, например: ум ума почитай? Какие возникли бы споры! И слуги с кого бы начинали кушанье подавать?»* (А.С. Пушкин, «Станционный смотритель»).

Научный руководитель: профессор А.А. Степанова.

ТЕМА ПРЕСТУПЛЕНИЯ И НАКАЗАНИЯ В ДЕТЕКТИВЕ А. КРИСТИ «ДЕСЯТЬ НЕГРИТЯТ»

Детектив – это литературный жанр, главной задачей произведений которого является раскрытие некоего преступления или загадочного происшествия. Сюжет детективов, основан на тайне или загадке. Такой тайной обычно является преступление, а его раскрытие – развязкой всего произведения. Обстоятельства преступления никогда не раскрываются и не показываются в начале, но весь детектив пронизан процессом расследования, таким образом, читатель получает возможность на каждом этапе строить свои догадки и версии, оценивать известные факты. Результат расследования основан на тех сведениях, которые читатель уже знает. В конце все тайны раскрыты и найдены ответы на все вопросы.

Рассмотрим несколько основных видов детектива:

1. Детектив закрытого типа (классический). В таких произведениях события происходят в закрытом, уединенном месте. Количество персонажей ограничено. Соответственно, преступления совершаются кем-то из присутствующих. Раскрывает тайну, проводит расследование также один из этих персонажей, часто с помощью других. Примером такого типа детектива является произведение «Десять негрятя».

2. Психологический детектив. Преступление, являющееся основой сюжета, в таком произведении часто совершается по личным мотивам. Соответственно, для раскрытия такого преступления потребуются детальный анализ личных качеств подозреваемых. Одним из таких детективов является «Преступление и наказание».

3. Исторический детектив. В таких произведениях часто расследуется преступление, совершенное в прошлом или же описываются события прошлого.

4. Политический детектив. Отличительными чертами этого типа является то, что события связаны с политическими деятелями или силами. Главный герой необязательно имеет отношение к политике, но в своем расследовании обязательно касается этого вида деятельности. «Большая четверка» Агаты Кристи – это политический детектив.

Основателем детективного жанра по праву является Эдгар Алан По. Но и до него некоторые авторы в своих произведениях использовали детективные элементы. Свои произведения, написанные в 1840-х годах, Эдгар Алан По считал рассказами об умозаключениях. Но именно они соединили в себе все основные черты детективного жанра.

Эдгар Алан По считал ум главным оружием человека, с помощью которого он может противостоять преступному миру. Воспользовавшись аналитическими способностями своего ума, герои его новелл разгадывали преступления. Анализируя эти рассказы, мы можем утверждать, что Эдгар Алан По был автором первых детективных новелл, и именно он стал зачинателем жанра классического детектива.

Не менее ярким представителем детективного жанра является Агата Кристи. Именно она стала автором классических английских детективов. Во всех ее произведениях присутствует интрига, сложный и запутанный сюжет. Детективы Агаты Кристи тщательно проработаны и детально продуманны до мельчайших подробностей. В своих произведениях королева детективов следовала нормам и правилам классического жанра.

У писательницы, несмотря на то, что она не избежала правил классического детектива, появился ее собственный стиль. В ее произведениях можно выделить некоторые особенности. Например, наличие любовной линии на фоне детектива, ограниченное пространство, на территории которого происходит убийство. Неоспоримой особенностью стало то, что убийцей мог оказаться тот, кто был ранее оправдан. Не стоит забывать два детективных хода Агаты Кристи, которые нарушили правила детективного жанра: это то, что рассказчик может являться убийцей, а также убийцами могут оказаться абсолютно все действующие лица.

Детектив «Десять негрят» также имеет свои особенности. Героями этого произведения являются десять незнакомых человек, которые в силу разных обстоятельств и причин оказываются на необитаемом острове. Именно здесь и происходят убийства. Количество персонажей ограничено, соответственно, появляется интрига, и читатель начинает задумываться над тем, кто мог стать убийцей. Становится ясно, что это один из присутствующих на острове. Читая роман и постепенно приближаясь к развязке, можно подозревать каждого. Читатель строит догадки, но с каждым днем подозреваемых становится все меньше – одного за одним убивают в соответствии с содержанием детской считалки. Собственно все выше описанные события являются характерными особенностями детектива закрытого типа.

Но это произведение поражает не только запутанным сюжетом и несомненно интригой, но и тем, что все описываемые убийства являются наказанием преступников за совершенные ими же преступления. У всех десяти героев детектива есть событие в жизни, о котором они бы предпочли забыть – это преступление, которое они совершили. Они думали, что останутся безнаказанными, ведь все они

избежали правосудия. Но нашелся человек, который решил, что все-таки они понесут наказание. Именно здесь и раскрывается тема преступления и наказания. Все виновные были наказаны.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

А. Лушникова
Университет имени Альфреда Нобеля, Днепро, Украина

ПОЭТИКА ЗАГЛАВИЯ ПЬЕСЫ Г. ИБСЕНА «КУКОЛЬНЫЙ ДОМ»

Когда человек преступает к прочтению произведения, он может быть не до конца осведомлен о его жанре, стиле или не иметь ни малейшего представления о сюжете. Тогда возникает вопрос: откуда читатель может получить эту информацию еще до того, так он откроет первую страницу книги? Как человеку не ошибиться при выборе и перепутать любовные романы К. Маккалоу и Ш. де Лакло с философскими новеллами М. Пруста и эпическим романом Т. Манна? Как ему сделать правильный выбор.

Именно в этом читателю и поможет заголовок. Заглавие (заголовок) – в литературе, это название отдельного литературного произведения, его части или серии произведений и служит для определения текста, его темы и идеи, главных героев, образов и т. д. Оно всегда выражает замысел текста и его концепцию в конкретной форме или завуалировано. Заголовок лучше всего помогает читателю сформировать свое представление о произведении и является первым шагом к его осмыслению. Равно как и имя автора, заголовок несет для читателя информацию о тексте в целом. Он может освещать тематику и проблематику произведения, главных героев и основные художественные детали, сюжет, время и место действия. Название произведения может содержать самооценку героев или оценку описываемых ими событий, в ходе рассказа, которая впоследствии может подтвердиться или быть опровергнутой автором. То есть, задача любого заголовка в художественной литературе – дать читателю возможность понять, о чем произведение. Также заглавие становится скрытым смыслом, посланием автора, которое можно понять только после полного прочтения и осмысления текста. В некоторых случаях, от читателя также может понадобиться знание истории, некоторых фактов из мифологии, лингвистики и т. д. Автор может воспользоваться аллегорией, метафорой или аллюзией – все для того, чтобы сделать свое произведение уникальным. Только в таком случае возможен его успех.

В новой литературе заглавие – композиционный прием, обусловленный тематикой произведения. Так как психологизм – один из ключевых элементов данной литературы, то заголовок становится неотъемлемой, определяющей частью стиля. Одним из ярких примеров психологизма, скрытого в заголовке, является «Кукольный дом» Г. Ибсена. Пьеса задумана в 1878 году, а уже завершена полностью в 1879 (первые наброски с заголовком «Наброски к современной трагедии» датированы 19 октября). Само название драмы относится к метафорическому типу заглавий, потому что «кукольный дом» в данном случае имеет переносное значение: отображение семейной драмы Хельмеров. Данное заглавие ассоциируется с детскостью, легкостью, беспечностью и наивностью, однако уже в самом тексте судьба главной героини отнюдь не легкая и беспечная, а в самом образе Норы подчеркивается эгоизм. Ибсен стремился в классической форме трагедии выразить современные проблемы. Проблематика произведения заложена уже в самом названии произведения: свобода выбора человека, его желание и возможность самореализации. «Но весь наш дом был только большой детской. Я была здесь твоей куколкой-женой, как дома у папы была папиной куколкой-дочкой», – именно так Нора признает пустоту своего брака с Хельмером. Исследователи часто акцентировали внимание на том, что ее будущее неясно, полно опасностей и трудностей самого различного рода, но она находит в себе силы пойти навстречу этим трудностям и опасностям, чтобы положить конец тому ложному и унижительному положению, в котором она прожила все восемь лет своего замужества, сама не сознавая прежде своей «кукольной» роли в доме. Финал «Кукольного дома» отображает человека, который готов пойти на всё, отказавшись от любых компромиссов, ради своей абсолютной свободы и внутренней независимости.

То есть, можно сделать вывод, что заголовок произведения антонимичен заложенному в драме конфликту (символ покорности в названии против мотива свободы выбора в тексте). Такой прием дополнительно подчеркивает основной замысел автора, и поэтому, «Кукольный дом» Ибсена можно назвать социально-критической драмой, которая раскрывает на примере отдельной семьи несоответствие между мнимым благоденствием и скрытым подлинным внутренним неблагополучием жизни.

Список использованных источников

1. Кржижановский С.Д. Заглавие // Литературная энциклопедия: Словарь литературных терминов: В 2-х т.. – М.; Л.: Изд-во Л.Д. Френкель, 1925. – Т. 1. – С. 245–249.

2. Введение в литературоведение: Учебное пособие. Л.В. Чернец, В.Е. Хализев, А. Я. Эсалнек [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.easyschool.ru/books/literatura/vvedenie-v-literaturovedenie-chernets-halizev/rama>

3. Значение слова Заглавие в Литературной энциклопедии [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://slovar.cc/lit/enc/2141963.html>

4. Г. Ибсен «Кукольный дом» [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://www.livelib.ru/work/1000492294-kukolnyj-dom-genrik-ibsen>

5. Генрик Ибсен. Кукольный дом [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://az.lib.ru/i/ibsen_g/text_0040.shtml

6. Генрик Ибсен: Очерк творчества [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.norway-live.ru/library/genrik-ibsen-ocherk-tvorchestva14.html>

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

Л. Лысяя
Университет имени Альфреда Нобеля, Днипро, Украина

ПЕЙЗАЖ КАК СОСТАВЛЯЮЩАЯ ЛИТЕРАТУРНЫХ ПРОИЗВЕДЕНИЙ

Пейзаж в литературе (от франц. - *страна, местность*) – один из содержательных композиционных компонентов художественного произведения, это описание живой и неживой природы, является средством образного выражения замысла автора, выполняет различные идейно – эстетические функции. Основными темами пейзажа являются: местность, окружающая среда, естественная или преобразованная человеком природа (земля с её ландшафтами, видами гор, рек, полей, лесов), город и сельская местность.

Термин «пейзаж» перешел в литературоведение из области пространственных искусств, а точнее из живописи Китая. Именно в Китае VI века зародился и активно развивался жанр пейзажа.

Единая классификация пейзажей не выработана, так как изучение пейзажей подразумевает различные подходы. Поэтому и классификация пейзажей как части художественного текста проводится на разных основаниях. Исследователи считают классификацию относительно литературной направленности одной из наиболее значимых и выделяют такие виды пейзажа:

1) Романтический пейзаж. Его особенность заключается в том, что он служит одним из средств создания мира, противопоставляемого действительности. Именно такой пейзаж отражает страдающую, мечтательную, бунтующую, натуру истинного романтического героя. Пейзаж ярко отображает тему романтизма – разлад между мечтой и реальной, показывает душевные потрясения героев и их настроение. Один из главнейших приёмов при создании романтического пейзажа – это использование контраста для изображения природы: идеальное перевешивает реальное, возвышенное становится превыше обыденного, поэтическое важнее прозаического.

Пример: М.Ю.Лермонтов «Мцыри».

*«Бежал я долго - где, куда?
Не знаю! ни одна звезда
Не озаряла трудный путь.
Мне было весело вдохнуть
В мою измученную грудь
Ночную свежесть тех лесов,
И только! Много я часов
Бежал, и наконец, устав,
Прилег между высоких трав;
Прислушался: погони нет.
Гроза утихла. Бледный свет
Тянулся длинной полосой
Меж темным небом и землей,
И различал я, как узор,
На ней зубцы далеких гор»[1].*

2) Сентименталистский пейзаж. Основной его целью является раскрытие внутреннего мира героев, которые наделены способностями сопереживать, не быть равнодушными и чутко откликаться на всё происходящее вокруг. Пример: Карамзин Н. М. «Осень».

*«Веют осенние ветры
В мрачной дубраве;
С шумом на землю валятся
Желтые листья.
Поле и сад опустели;
Сетуют холмы;
Пение в рощах умолкло —
Скрылися птички.
Вьются седые туманы
В тихой долине;
С дымом в деревне мешаясь,
К небу восходят.*

*Странник, стоящий на холме,
Взором унылым
Смотрит на бледную осень,
Томно вздыхая.
Странник печальный, утешься!
Вянет природа
Только на малое время;
Все оживится,
Все обновится весною;
С гордой улыбкой
Снова природа восстанет
В брачной одежде.
Смертный, ах! вянет навеки!
Старец весною
Чувствует холодную зиму
Ветхия жизни»[2].*

3) *Натуралистический*. Данный вид пейзажа через природу бесстрастно изображает реальность без каких-либо преувеличений. Художественное познание и изображение уподобляется научному, оно исходит из представления о полной предопределенности судьбы, зависимости духовного мира человека от социальной среды.

Пример: Эмиль Золя «Тереза Ракен».

«В конце улицы Генего, если идти от набережной, находится пассаж Пон-Неф – своего рода узкий, темный проход между улицами Мазарини и Сенекой. Длина пассажа самое большее шагов тридцать, ширина – два шага; он вымощен желтоватыми, истертыми, разъехавшимися плитами, вечно покрытыми липкой сыростью; стеклянная его крыша, срезанная под прямым углом, совсем почернела от грязи.

В погожие летние дни, когда неумолимое солнце накаливает улицы, сюда проникает через свод грязной стеклянной крыши какой-то белесый свет, скупо разливающийся по проходу. А в ненастные зимние дни, туманными утрами, с крыши спускается на скользкие плиты густой мрак, – мрак беспросветный и гнусный.

На левой стороне пассажа ютятся сумрачные, низенькие, придавленные лавочки, из которых, как из погреба, несет сыростью. Здесь расположились букинисты, продавцы игрушек, картонажники; выставленные вещи, посеревшие от пыли, вяло дремлют в сумраке; витрины, составленные из мелких стеклышек, отбрасывают на товары расплывчатые зеленоватые отсветы; за витринами еле видны темные лавочки – какие-то мрачные каморки, в которых движутся причудливые тени»[3].

4) Символистский пейзаж. Его задача – придать ощущение недосказанности, таинственность и загадочность произведению. В зависимости от эстетической функции пейзаж может быть: эпическим, лирико-психологическим, историческим, философским и т.п.

Пример: Александр Блок «Благословляю всё, что было...».

*«Благословляю всё, что было,
Я лучшей доли не искал.
О, сердце, сколько ты любило!
О, разум, сколько ты пылал!
Пушкой и счастье и муки
Свой горький положили след,
Но в страстной буре, в долгой скуке –
Я не утратил прежний свет.
И ты, кого терзал я новым,
Прости меня. Нам быть - вдвоём.
Всё то, чего не скажешь словом,
Узнал я в облике твоём.
Глядят внимательные очи,
И сердце бьёт, волнуясь, в грудь,
В холодном мраке снежной ночи
Свой верный продолжая путь»[4].*

Пейзаж выполняет множество важнейших функций в произведении:

- 1) В первую очередь он выражает отношения автора к природе в целом и к происходящему через природу;
- 2) Очень часто писатели описывают характерные черты местности, области, страны, тем самым создают представление о местном колорите у читателя;
- 3) Автор пытается обратить внимание читателя на противоположные характеры героев путем сопоставлений природных явлений чувствам и мыслям героев;
- 4) Нередко пейзаж несёт в себе скрытое символическое значение;
- 5) Природа так же выступает в качестве ранимого и чувствительного героя произведения.

Таким образом, пейзаж является неотъемлемой и очень значимой частью художественного произведения, которая может рассказать о героях больше, чем даже их детальное описание.

Список использованных источников

1. Михаил Лермонтов «Мцыри». – Режим доступа:<http://lermontov.niv.ru/lermontov/text/mcyri.htm>

2. Карамзин Н. М., «Осень». – Режим доступа: <http://rvb.ru/18vek/karamzin/1bp/01text/01text/013.htm>

3. Эмиль Золь «Тереза Ракен». – Режим доступа: http://lib.ru/INPROZ/ZOLYA/zola19_1.txt

4. Александр Блок «Благословляю всё, что было...». – Режим доступа: <http://www.stihi-rus.ru/love/34.htm>

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

М. Пономаренко
Поморская Академия, Слупск, Польша

ЛЮБОВЬ КАК ОНТОЛОГИЧЕСКАЯ ПРОБЛЕМА В РАННЕМ ТВОРЧЕСТВЕ ЮРИЯ КУЗНЕЦОВА

Онтологические проблемы в структуре лирического текста отражают актуальность категории так называемой “поэтической онтологии”. В современном мире такой подход, основанный на сближении философских и литературоведческих задач, находит свое выражение в интерпретации слова. С.Л. Тюкина замечает, что “...парадоксальность художественного, в частности, поэтического языка в том, что мысль, будучи выражена в образной и метафорической форме, приобретает пластичность и глубину, которых она лишена в форме понятийной – в языке науки и философии. Владение миром слова – ключ к становлению мира мысли...” [1, с. 145]. Поэтическое искусство само создает знание, формирует культуру, основываясь на чувственном опыте, получаемом в процесс индивидуального творческого акта.

Юрий Кузнецов принадлежит к поэтам второй половины XX века. Его лирика, как для обычного читателя, так и для исследователя-филолога, открывает многогранный художественный мир, который примечателен наличием большого количества проблем онтологического характера. Это выражается в обращении к истории и культуре русского народа: интересе к устному народному творчеству и славянской мифологии. Однако, помимо приверженности национальной поэтической традиции в его творчестве четко очерчивается круг общефилософских вопросов, которые связаны с местом человека в мире, его внутренним “Я” и отношениями национального (локального) с общечеловеческим (наднациональным).

Это естественный интерес для поэта подобного масштаба, потому как любое национальное искусство является лишь частью культурного опыта человечества. Именно поэтому, в творчестве Ю.П. Кузнецова мы

можем обнаружить различные интерпретации фундаментальных онтологических категорий, таких как “любовь”, “жизнь”, “смерть”, “Бог” и т.д. Как правило, обращение к подобного рода “вечным” вопросам сопровождается у поэта созданием в имманентных границах художественного мира полноценной философской системы. По словам И.Ю. Голубниченко он выводит на первый план “онтологическую роль поэзии как искусства” [2, с. 26]. Особенно много подобных примеров обнаруживаем в литературе русского модернизма первой половины XX века, а также в творчестве И.А. Бродского.

Одной из наиболее крупных онтологических проблем, к которым обращается автор, является феномен любви и его рецепция лирическим героем. При помощи метода хронологической выборки мы можем проследить циклическое развитие мотива любви на примере трех стихотворений раннего периода творчества Ю.П. Кузнецова: “Мужчина и женщина” (1969), Двойник (1976) и “Двуединство” (1977) .

В первом произведении Ю. Кузнецов создает образ женщины как существа призрачного и едва уловимого: “*Ни тонким платком, ни лицом не заметна...*” [3, с. 54]. Автор дает устойчивую характеристику её душевного состояния: “*Жила...*” [там же], и вместе с тем, замечает: “*Но слезы текли, как от сильного ветра...*” [там же]. Интересно, что авторский голос выступает здесь в какой-то степени и повествователем и судьей: “*Мужчина ей встретился — ты!*”, “*Покорилась тебе*” [там же]. В то же время мужчина выступает одновременно и как ролевой герой (“*Не плачь!*” [там же]), и как собеседник автора. Любовь здесь изображается в качестве случайной находки, которая оказалась необходима в равной степени как мужчине, так и женщине. Мужчина соотносится с архетипом спасителя, который принес женщине освобождение от призрачности жизни, вывел её на некий новый уровень развития. Однако, не случайно в начале стихотворения звучит твердое “*Жила...*” [там же]. Позднее, эта простая жизнь “до” и новая жизнь “после”, противопоставляются друг другу: “*...она до конца // Прижалась к рукам, что так нежно стирали... // О, если бы слезы с лица!*” [там же]. Мужчина-спаситель превращается в диаметрально противоположную личность, разрушающую женское “Я”, поглощающую его. “Стирается” сама личность женщины, её индивидуальность. Мужчина превращается в абсолют, имеющий превосходство в силе и убеждениях. Ю. Кузнецов показывает, что произойдет с любящими людьми в отсутствие равновесия – равноправного диалога двух “Я”: “*Всю стер — только платья висят. // И хочешь лицо дорогое погладить — // По воздуху руки скользят.*” [там же]. Третья строфа, как видим, замыкает кольцевую композицию “до” и “после”: женщина снова превращается в химерическое, едва заметное существо, “вещь в себе”, какой она была до появления в её жизни

мужчины, с той лишь разницей, что теперь “Жила...” [там же] о ней можно сказать исключительно как о прошедшем явлении, переставшем существовать.

Качественно иной взгляд на природу взаимоотношений мужского и женского представлен в стихотворении “Двойник” (1976): *Только солнце с востока взойдёт, // Тут же с запада всходит другое. // Мы выходим...* [3, с. 104]. Обобщенное лирическое “Мы” у Ю. Кузнецова становится выражением закона о “единстве противоположностей”, с позиции философской антропологии означающем взаимозависимость двух полярных начал. Читая далее, мы обнаруживаем цепочку взаимосвязанных понятий, которые являются метафорой любовного притяжения мужчины и женщины: *“Мы сошлись как обрыв со стеной, // Как лицо со своим отражением, // Как два лезвия бритвы одной, // Как рождение со смертью самой, // Как великая слава с забвением”* [там же]. Помня о том, что творчество Юрия Кузнецова на самых первых этапах развивалось под знаком пушкинской лирики [2, с. 12], обнаруживаем в данной цепочке реминисценцию к роману “Евгений Онегин”: *“Они сошлись. Волна и камень, // Стихи и проза, лед и пламень // Не столь различны меж собой”* [4, с. 52–53]. Встреча запада с востоком напрямую связана с теми “обновленными онтологическими смыслами” [2, с. 14], с помощью которых поэт формирует свою собственную философскую систему в границах художественного мира. Любовь изображается как диалог двух “Я”, направленный на слияние в единое целое. Здесь прочитываются две взаимодополняемые аллюзии: на библейский миф о происхождении человека и на мифологическое представление древних греков о первичной целостности людей (мотив андрогинности). И.В. Былина замечает: “Библия дает две различные версии истории происхождения человека. Первая версия говорит об одновременном творении человека: *«И сотворил Бог человека по образу Своему, по образу Божию сотворил его; мужчину и женщину сотворил их»* (Быт. 1, 27). Данная версия предполагает процесс сотворения человека – мужчины и женщины - в одном лице как образа и подобия Божьего. По другой версии Ева сотворена из ребра Адама и является его женой и помощницей (Быт. 2, 22-23)” [5, с. 173]. Ю. Кузнецов берет за основу оба варианта, что выражается, в первую очередь в заглавии стихотворения. “Двойник” подразумевает спутника, созданного “по образу и подобию”, но вместе с тем, все же некоего “иного”, самостоятельно мыслящего, но постоянно осознающего свою зависимость от “другого”, взаимосвязь мнений и необходимость совместного духовного роста. Не случайно метафорическими прообразами влюбленных выступают Восток и Запад. В третьей строфе лирический герой возвращается к ним повторно: *“Тучи с небом на запад летят — // На восток покачнулись деревья”* [3, с. 104]. Через

единство в природе, осознание потребности сотрудничества, сотворчества противоположностей поэт показывает и двуединую сущность, которая составляет основу любви. Мотив двуединства, предполагает и равноправное развитие сторон, в отличие от “стирания”, подавления мужской женского “Я” в предыдущем произведении [3, с. 54].

Вторая версия происхождения людей согласно библейскому мифу (одновременное сотворение) еще более согласуется с заглавием стихотворения Ю. Кузнецова. Определение обобщенного лирического “Мы” как единого первосущества (андрогина) позволяет уничтожить “онтологическую пропасть между мужчиной и женщиной” [6, с. 99].

Таким образом, точка зрения автора оказывается близкой христианскому мифу, который трактует любовь как “Я” для “другого”, как необходимость взаимодействия двух равных сторон и последующего их развития. Мотив андрогинности находим и в произведении “Двуединство” (1977). Здесь мужское и женское изображаются при помощи зооморфного кода: “В тени летящего орла // Сова ночная ожила // И полетела как подруга, // В плену возвышенного круга” [3, с. 110]. Орел и сова - метафорическое видение двух связанных между собой лирических “Я”. Орел олицетворяет мужественность, а также духовную и божественную сторону двуединого союза. Сова же — природное, естественное, иррациональное [6, с. 99]. Соответственно, Ю. Кузнецов приходит к мысли, что мужчина является для женщины направляющей, но не определяющей бытие силой: “Орел парил. Она блуждала, // Не видя в воздухе ни зги. // И, ненавидя, повторяла // Его могучие круги” [3, с. 110]. Деепричастие “ненавидя” поэт использует, чтобы показать неизбежную взаимозависимость, целостность мужского и женского.

Таким образом, любовь как онтологическая проблема в ранней лирике Юрия Кузнецова является равноправным актом самовыражения мужчины и женщины. Мотив целостности представляется нам достаточно актуальным при изучении творчества поэта с позиции “поэтической онтологии”. Имманентная онтологичность его лирики представляет собой широкое поле деятельности, включая поиск смыслов, ориентированных на изучение человека в контексте его положения в мире, в культуре, в обществе.

Список использованных источников

1. Тюкина С.Л. Понятие поэтической онтологии как проблема философского знания: дисс. канд. филос. наук: 09.00.01. – М., 2003. – 158 с.
2. Голубничий И.Ю. Стилевой опыт Юрия Кузнецова и

современный литературный процесс: дисс. канд. филол. наук: 10.01.08. – М., 2012. – 156 с.

3. Кузнецов Ю.П. Русский узел: стихотворения и поэмы. – М., 1983. – 223 с.

4. Пушкин А.С. Евгений Онегин: роман в стихах, критика. – М., 2010. – 384 с.

5. Брылина И.В. Отражение социально-нравственного феномена любви в истории мировой философской мысли // Известия ТПУ, 2008, № 6. – С. 172–179.

6. Турутина Е.С. Андрогинность как выражение антропологического смысла любви в гендерной деконструкции отечественного философско-культурологического дискурса // Вестник ТГПУ, 2006, № 7. – С. 98–105.

Научный руководитель: профессор
Г.Л. Нефагина.

М. Рескаленко

Университет имени Альфреда Нобеля, Днепро, Украина

ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ ПОРТРЕТ ГЛАВНОЙ ГЕРОИНИ В РОМАНЕ Л.Н. ТОЛСТОГО «АННА КАРЕНИНА»

Понять и прочувствовать на себе сложные перипетии душевного состояния героев произведения, глубоко проникнуть в чувства другого человека, испытать на себе горькие терзания или страстное влечение, а также понять причину того или иного поступка – это, и многое другое возможно благодаря психологизму.

Психологизм в литературе – это (от греч. *psyche* – душа и *logos* – понятие, слово) способ изображения душевной жизни человека в художественном произведении: воссоздание внутренней жизни персонажа, ее динамики, смены душевных состояний, анализ свойств личности героя [1]. Для того чтобы максимально точно и реалистично передавать чувства и переживания персонажей, писатель должен обладать определенными навыками и знаниями психологии. Кандидат филологических наук А.Б. Есин писал: «Писатели-психологи изображают внутренний мир человека особенно ярко, живо и подробно, достигают особой глубины в его художественном освоении» [2].

Одним из ярких представителей психологической прозы в русской классической литературе XIX века является Лев Николаевич Толстой. В основе его творческого метода лежит идея движения, названная Н.К. Чернышевским «диалектикой души». Особенностью данного метода является изображение внутреннего мира героев в

процессе постоянного развития и движения. Первоначальной задачей, которую ставил для себя автор, являлось описание процесса возникновения самой мысли и ее преобразования в зависимости от ситуации.

Рассмотрим основные формы психологического изображения на примере главной героини романа «Анна Каренина»

1. Психологический портрет

Портрет главной героини отражает не просто ее внешние данные, но и подчеркивает глубину ее внутреннего мира. Рядом с такими эпитетами как «прелестна», «совершенна», автор дает и противоречивое описание: *«Но было что-то ужасное и жестокое в ее прелести... Что-то чуждое, бесовское и прелестное есть в ней»* [3, с. 76]. Такой неоднозначный портрет наталкивает читателя на мысль о том, что сама героиня не так проста, как кажется. Еще одной важной характеристикой персонажа являются глаза: *«Она потушила умышленно свет в глазах, но он светился против ее воли в чуть заметной улыбке»* [3, с. 56]. Как видно из данного отрывка, глаза способны выдать то душевное состояние, которые так хочется скрыть. Глаза – зеркало души.

Не второстепенное место в психологическом изображении героя Л.Н. Толстой отводит мимике и жестам. Практически все произведение переполнено описанием тех или иных поз и жестов, что позволяет в точности передать психологическое состояние или внутреннее напряжение персонажа в определенный момент. Так, после трагического происшествия на станции, мы читаем: *«Губы ее дрожат, и она с трудом удерживает слезы»* [3, с. 60]. Такое описание свидетельствует о глубоком потрясении Анны. Возможно, именно этот момент она восприняла как дурное предзнаменование, пророчество ее собственной жизни.

Рассмотрим еще один отрывок из романа: *«Она видела, что Анна пьяна вином возбуждаемого ею восхищения. Она знала это чувство и знала его признаки и видела их на Анне – видела дрожащий, вспыхивающий блеск в глазах и улыбку счастья и возбуждения, невольно изгибающую губы, и отчетливую грацию, верность и легкость движений»* [3, с. 73]. Данное описание Анны глазами Кити позволяет нам увидеть ее с совершенно другой стороны. Здесь она предстает как светская дама с изысканными манерами. Она знает себе цену и наслаждается восторженными взглядами окружающих, поражая легкостью своего телодвижения.

2. Внутренний монолог

Самым ярким примером монолога является монолог Анны перед смертью. Анну не покидают мысли о том, что Вронский ее не любит. Она чувствует себя несчастной и одинокой: *«Чего он искал во мне? Любви не столько, сколько удовлетворения тщеславия. Если я уеду от*

него, он в глубине души будет рад» [3, с. 673]. Остановившись подле рельс, она говорит сама себе: «Туда, на самую середину, и я накажу его и избавлюсь от всех и от себя» [3, с. 678]. Но более всего поражает монолог на последних секундах жизни главной героини: «Где я? Что я делаю? Зачем?» [3, с. 678]. Таким образом, автор передал подробности терзания в ее душе и осознание того, что уже поздно. Сохраняя естественный поток мыслей героини, автор дает возможность максимально с ней сблизиться и дать более точную оценку происходящему.

3. Внешняя обстановка

Способна ли внешняя обстановка передать внутреннее состояние и раскрыть истинный смысл чувств героя? Ответ будет очевиден после прочтения данного отрывка из романа: «*Страшная буря рвалась и свистела между колесами вагонов по столбам из-за угла станции. Вагоны, столбы, люди, все, что было видно, – было занесено с одной стороны снегом и заносилось все больше и больше. На мновенье буря затихала, но потом опять налетала такими порывами, что, казалось, нельзя было противостоять ей*» [3, с. 92]. С первых же слов эпизод передает беспокойство читателю, заставляя ожидать чего-то необычного и непредвиденного. И так и происходит. Анна неожиданно встречает Вронского, следовавшего за ней. Л.Н. Толстой большое внимание в произведениях придает именно внешней обстановке. Вышеописанная буря свидетельствует о напряжении в душе главной героини, о борьбе радостного чувства гордости с чувством страха за последующие события. Однако следующий отрывок поражает своим противоречием: «*И в это же время, как бы одолев препятствия, ветер засыпал снег с крыши вагона, затрепал каким-то железным оторванным листом, и впереди плачевно и мрачно заревел густой свисток паровоза. Весь ужас метели показался ей еще более прекрасен теперь*» [3, с. 93]. Таким образом, автор смог предупредить читателя об опасности этой встречи, в то время как главная героиня, охваченная восторженным чувством встречи с Вронским, закрывает глаза на данное самой природой предупреждение.

Подводя итог, стоит отметить, что психологическое изображение главной героини романа имеет свою цель. Очевидно, что автор хотел передать внутреннюю борьбу Анны Карениной, глубину ее внутреннего мира. Однако именно такое глубокое изображение способно дать ответ на один из самых волнующих большинство прочитавших роман вопрос о том, почему так произошло. Трагический исход главной героини можно предугадать практически с самого начала. В романе можно выделить две основные причины обреченности любви Анны и Вронского – внешнюю и внутреннюю. Говоря о внешней причине, стоит выделить пагубное влияние высшего света, в котором жила

главная героиня. Светское общество было давно знакомо с неверностью в браке, однако о подобных отношениях принято было молчать. Особенностью же психологического изображения Анны, данного нам автором, является ее неспособность лицемерить, ее нетерпимость к фальши. Она бросила вызов обществу, тем социальным нормам, что лишь скрывали наличие порока. Она первая, кто не побоялся заявить о своем чувстве открыто. Однако за каждый поступок есть своя расплата. Светский суд, презрение и отвержение – вот те внешние причины, что обрекли главную героиню на страдание. Что же касается внутренней причины, то таковой является сама сущность Анны. В ее психологическом портрете практически каждый персонаж замечал что-то отталкивающее, чуждое и ужасное. Такие штрихи к портрету наталкивают на мысль о ее привычке следовать собственным страстям. Двойственность же ее мыслей, постоянная борьба с собой, отраженная на фоне бушующей природы, лишь подчеркивают чувственность и страстность ее характера.

Психологический портрет Анны Карениной, коррелируя с эпиграфом к роману «Мне отмщение, и Аз воздам», реализует мысль автора о том, что, находясь в плену страстей, человек утрачивает смысл собственного бытия.

Список использованных источников

1. Словарь литературоведческих терминов // Интернет-журнал Textologia.ru: [сайт] – Режим доступа: <http://www.textologia.ru/slovari/literaturovedcheskie-terminy/psihologizm-v-literature>.

2. Есин А.Б. Психологизм русской классической литературы / А.Б. Есин. – Москва: ФЛИНТА, 2011. – 176 с.

3. Толстой Л.Н. Анна Каренина / Л. Толстой. – Тула: Приокское книжное издательство, 1964. – 719 с.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

А. Смольнякова

Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

ОБРАЗ ЛАУРИ В «КАНЦОНЬЄРЕ» ПЕТРАРКИ

Творчість Петрарки є актуальним об'єктом дослідження, адже йому вдалося втілити у своїй поезії дуже особисте любовне переживання, яке продовжує хвилювати читачів. Його лірика стала

незаперечним зразком для всієї європейської літератури, а його донна Лаура – перший індивідуалізований образ коханої, що ґрунтується на потужній куртуазній традиції.

До даної теми зверталися Н. Хаткіна, М. Томашевський, Р. Хлодовський, які в своїх творах приділяли багато уваги жіночому образу в сонетах Петрарки, тому, як він зображував її й свою любов до неї.

Починається куртуазна література на заході XI ст. в Провансі з ліричної поезії трубадурів. Основою в ліриці трубадурів було служіння Прекрасній Дамі – куртуазна любов до неї. Трубадури у своїх піснях, оспівували й ідеалізували свою Даму серця, втілювали в них усю свою безнадійну, щиру й самовідданну любов.

«Канцоньєре» – це збірник ліричних пісень, присвячених мадонні Лаурі, яку Петрарка зустрів в церкві Санта-Кьяра 6 квітня 1327 року. Рівно через 21 рік після їх зустрічі вона померла, але й після цього він ще 10 років оспівував її.

У Петрарки жіночий образ набуває конкретних ознак, як зовнішніх, так і внутрішніх. Реальності Лаурі надавали зовнішні риси, які Петрака яскраво нам зображував:

Волосся — золото, і мов з ебену брови,

Чоло як сніг, і очі — як зірки...

Уста — корали й рожі пурпурові...

А ще більшою реальністю й досконалістю відзначені її психологічні риси, що змінюються з плином часу. У першій частині збірки поет зображує, якою безжальною та безсердечною вона була: «*Жорстоке серце і натура вперта, В такій сумірній янгольській істоті...*». Після смерті характер Лаури перетворюється – вона приходить до Петрарки уві сні, втішає, говорить з ним:

Душе, до мене знов вертаєш ти,

Утішити в моїй скорботній ночі.

Смерть не згасила твої любі очі,

Вони над прахом здатні розцвісти...»

Любов Петрарки до Лаури хоча й була куртуазною, але це не робило її цілком схожою на прекрасну даму куртуазної поезії.

Образ Лаури більш живий і динамічний, вона змінюється протягом сонетів, на відміну від прекрасних дам, образ яких здебільшого був збірним та узагальненим, відірваним від реальності, і це можна вважати одним з відкриттів гуманістичної літератури.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

ЖАНРОВЫЕ ПРИНЦИПЫ ДЕТЕКТИВА В РОМАНЕ АГАТЫ КРИСТИ «СПЯЩИЙ УБИЙЦА»

Жанр детектив всегда оставался актуальным в литературе, современность – не исключение. Люди всегда интересовались чем – то загадочным и хотели его постичь. Таким образом, детектив остается актуальным и сейчас. По этой причине стоит рассмотреть жанровые принципы детектива. Детектив – преимущественно литературный жанр, произведения которого описывают процесс исследования загадочного происшествия с целью выяснения его обстоятельств и раскрытия загадки. Основной признак – наличие некоторого загадочного происшествия в произведение, обстоятельства которого не известны и должны быть выяснены. В качестве загадочного происшествия выступает преступление, и детектив описывает его расследование. В детективе не должно быть любовной линии. Цель детектива состоит в том, чтобы отдать преступника в руки правосудия, а не соединить влюбленных. Преступником должен быть один из главных персонажей детектива, который интересен и знаком читателю. Он должен быть на переднем плане и вместе с тем совершенно не бросаться в глаза. Также в детективе должен быть представлен сыщик-профессионал или любитель. Основной задачей сыщика является разгадка происшествия, его, как правило, не интересуется процесс восстановления справедливости.

Рассмотрим детектив ближе на примере Агаты Кристи «Спящий убийца».

В данном произведении присутствует загадочное происшествие, что является основным признаком детектива. Гвенда и Джайлс Риды приобрели дом в Англии. Новая хозяйка дома чувствовала, будто раньше она здесь была: садовая дорожка, где замурованная дверь и какие цветочки были на обоях. И вдруг ей кажется, будто она присутствовала при убийстве молодой девушки 18 лет назад. И за это дело берется отважная старушка миссис Марпл. По счастливой случайности, мисс оказалась в гостях у своего племянника и друга Гвенды, где они и встретились. Мисс Марпл – это сыщик-любитель, который обладает гениальным интеллектом, памятью и мышлением. Один из её «профессиональных приемов» найти в своей деревне какой-либо случай, напоминающие расследуемое происшествие, или человека, своим поведением похожее на то, с чем она имеет дело и провести параллель между обстоятельствами прошлого и настоящего события. Мисс Марпл не только раскрывает дело, но и развязывает клубок

психологических моментов, которые являются ключом к раскрытию преступления.

Детектив имеет определенные принципы, которые остаются неизменны. В первую очередь, – обыденная обстановка, которая дает читателю ощущение реальной жизни и событий. Не менее важным является стереотипность поведения персонажа, при котором читатель прозрачно видит модель поведения и действия, его поступки, которые можно предугадать. Интересной вещью остаются априорные правила о невиновности сыщика и рассказчика. Также показания свидетелей могут быть либо правдивы, либо лживы, либо имеют логическое обоснование, что, увы, не всегда соответствует реальной жизни.

Несмотря на то, что Агата Кристи сохранила относительную верность правилам и нормам, родившимся вместе с жанром детектива, именно ей удалось внести свои особенности, которые стали ее визитной карточкой. А именно: писательница уделяет большое внимание человеческим взаимоотношениям и мотивам, которые побуждают их к преступлению. Также на протяжении всего детектива мы так и не можем решить, кем является убийца, это мог бы быть знакомый убитой девушки. Затем убийцей может быть тот, кого ранее оправдали, ведь никому в голову не придет, что брат мог убить сестру. В конце концов, читатель подозревает всех и в тоже время никого. Её детектив это изящная загадка, игра, раскрывающая перед воображением любые горизонты.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

К. Ус

Университет имени Альфреда Нобеля, Днипро, Украина

НАТУРАЛИЗМ В РОМАНЕ ТЕОДОРА ДРАЙЗЕРА «ФИНАНСИСТ»

Натурализм – это направление в литературе и искусстве, сложившееся в последней трети XIX века. Его также называют художественным методом, для которого свойственно стремление к внешнему правдоподобию деталей, к изображению единичных явлений – без обобщений и типизации.

Натурализм зародился во Франции под влиянием достижений естественных наук и философии позитивизма. Философским обоснованием натурализма служила теория эволюции Дарвина.

Приверженцы данного литературного движения бесстрастно и объективно изображали действительность, уподобля художественное

познание научному, тем самым, создавая вместо романов «человеческий документ». Натуралисты в написании своих произведений старались тщательно изучить быт, условия труда и саму работу своих героев. По их мнению, окружающий мир необходимо описывать без всяких прикрас, условностей, типизации, отбора фактов, а по максимуму объективно, основываясь лишь на науку.

Более того, натуралисты считали, что человек и его поступки обусловлены наследственностью, физиологической природой, средой, социальными условиями, а также бытовым и материальным окружением. Они откровенно изображали физиологические процессы, а также сцены насилия и жестокости.

Взгляды на окружающую среду привели писателей к тому, чтобы поместить субъектов своих произведений в наиболее репрессивные среды: трущобы или подземный мир, и они описывали эти места в мрачных и отталкивающих подробностях.

Натуралисты считают, что человеческие конфликты – это борьба примитивных инстинктов и рефлексов внутри человека, это борьба за выживание в обществе. Их уверенность в том, что в человеческом характере все решает наследственность и физиология, обусловила мнение о существовании в человеческом обществе борьбы за выживание и естественного отбора.

Ярким примером натурализма можно считать роман Т. Драйзера «Финансист». Бесспорно, его можно считать таковым благодаря точному описанию быта, условий труда и, безусловно, самой работы главного героя – Фрэнка Каупервуда. Теодор Драйзер детально описывает искусство, архитектурные и интерьерные особенности зданий, внешность каждого литературного героя, а также до малейших подробностей передает все тонкости биржевой работы и судебной системы. Одним словом, ключевой характеристикой повествования писателя является достоверность.

Фрэнк Каупервуд еще с детства понял, что в жизни хочет быть именно сильным персонажем, который из любой ситуации сможет выйти победителем. Формированию такого мировоззрения поспособствовал случай на рыбном рынке, где он увидел схватку омара с каракатицей, в результате которой омар прикончил каракатицу и сожрал её: «Этот случай произвел на Фрэнка неизгладимое впечатление. В общих чертах он давал ответ на загадку, долго мучившую его: как устроена жизнь? Вот так все живое и существует – одно за счет другого» [1, с. 38]. Когда главный герой вырос, его точка зрения на сильный характер ничуть не изменилась. Напротив, только усилилась: «Люди не способные к самозащите и не умеющие найти выход из любого положения, казались ему глупыми или в лучшем случае несчастными» [1, с. 81].

Нельзя не упомянуть о влиянии среды на характер героя. Драйзер показывает, как окружающее Каупервуда финансово-экономическое общество уже с детства формирует в нём психологию дельца и приобретателя. Деньги и все, что связано с ними, сыграли свою роль в формировании личности: «По субботам ему частенько разрешалось приходить в банк, и он с огромным интересом наблюдал, как производятся маклерские операции и как ловко обмениваются всевозможные бумаги» [1, с. 41].

Поведение и характер Фрэнка можно рассматривать с биологической точки зрения. Главный герой принимал свои решения, полагаясь на инстинкты, поступая не как человек, а биологическое существо. Для достижения своих целей Каупервуд руководствовался девизом «Мои желания – прежде всего». Сам Драйзер называет своего героя «рассудочным эгоистом». В деле он руководствуется разумом, а в своих суждениях о женщинах – чувством. Каупервуд также смог совершить переход от любви к сугубо деловым отношениям (имеем в виду развод с Лилиан и свадьба с Эйлин), поставив на первое место свои желания. Семейная проблема решается простой фразой, адресованной жене: «Я больше не люблю тебя и не хочу продолжать отношения, которые меня не удовлетворяют» [1, с. 660].

Таким образом, можно подойти к итогу, что Теодору Драйзеру удалось передать сущность принципов натурализма. Он построил свой роман на колоссальном материале наблюдений и опыта. Драйзер до мельчайших подробностей передал быт и особенности ведения бизнеса, показал то, как герой становится продуктом среды. Его искусство – это искусство точного изображения, искусство фактов и вещей.

Список использованных источников

1. Драйзер Т. Финансист : роман / Теодор Драйзер ; пер. с англ. М. Волосова ; вступ. ст. Л. Сумм. – М. : Издательство «Э», 2016. – 704 с.
Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

Ю. Швыдка

Университет имени Альфреда Нобеля, Днипро, Украина

ЖАНРОВЫЕ ПРИЗНАКИ ГОТИЧЕСКОГО РОМАНА В «СИЯНИИ» СТИВЕНА КИНГА

Готический роман – это жанр, который возник в середине XVIII века и стал очень популярным в XIX веке.

Зародился роман в Англии на реакцию строгого стиля романов того периода, хотя на самом деле история его зарождения уходит далеко в прошлое, обращаясь к средневековым историям ужасов, легендам и народным поверьям. Авторы готических романов хотели изменить устоявшуюся структуру литературы того времени, обращая внимание на более темные и неизведанные темы, которые невозможно было раскрыть методами которые уже были доступны. Произведение готического романа базируется на приятном ощущении ужаса, «романтический», как его еще называют «чёрный роман». В прозе его деталями являются сверхъестественные и мистические ужасы, приключения и фантастика.

Место действия. Почти все романы в готическом стиле полагаются на место действия, чтобы обеспечить эмоциональную окраску произведения. Важное значение играет описание мест, пейзажей, погоды, такие элементы играют очень важную роль в этом жанре. Обычно в готическом романе местами действия являются старые здания, руины, заброшенные места, а особенно популярное место действия это замок.

Главные герои. Герои готических романов обычно представляют из себя воплощение зла – состояние, которое достигнуто героем по своей вине, в результате его поступков и решений, либо по вине других.

Сюжет. Очень часто сюжет готического романа отражает увядание мира. Главный герой, уставший от одиночества, заточения или изгнания, сталкивается со злом, часто это происходит в форме искушения или обмана.

В романе «Сияние» Стивена Кинга можно четко увидеть признаки готического романа и как они работают. Местом действия в романе писатель выбрал старый, жуткий отель «Оверлук». В ярких подробностях описывается сам отель, его история, природа, плохая погода, которая в произведении прослеживается часто и пейзаж, заснеженные горы, среди которых находится отель. Писатель показывает то, что отель действительно очень шикарный и роскошный, имеет захватывающий вид из окна, но, не смотря на весь этот красивый вид, обложку внутри, отель – зло. С момента его основания у него было много владельцев, и за все это время его стены видели все тёмные проявления человеческой природы, от разных мафиозных разборок и до отвратительных развлечений богатых клиентов. Все эти события не прошли бесследно и стены отеля впитали в себя весь этот негатив, постепенно этот негатив стал аурой ненависти отеля и он стал подталкивать людей к убийствам и самоубийствам. Именно такое описание и навеивает приятное ощущение ужаса.

Главным героем в романе является писатель и бывший школьный учитель Джек Торренс, на протяжении всего романа внутри героя

борются две личности – любящий отец и тиран, который мечтает получить полный контроль над семьей (для этого необходимо принести ее в жертву отелю). Кинг в романе посвящает достаточно времени обеим сторонам героя. Джек не является злодеем, он – жертва насилия собственного родителя и алкогольной зависимости.

В сюжете романа писатель пересекает бытовые проблемы с мистическим и потусторонним. Алкоголь в романе несет для героев не меньшую опасность, чем призраки. Отель был всего лишь испытанием для героя на его человечность, которое он не выдержал в результате осознанного выбора. Между семьей и «Оверлуком» Джек выбрал последнее.

И, наконец, можно увидеть, что в романе Стивена Кинга «Сияние» схожего с классическим готическим романом, а от чего писатель отклоняется. Стивен Кинг отклоняется от классического места действия и выбирает более современное. При этом он описывает его по всем пунктам и даже добавляет таинственности. Также, у писателя темную личность главного героя формирует социум, а не он сам или результаты его поступков, как принято для классического готического романа. Классического в сюжете романа прослеживается только столкновение со злом, как раз в форме искушения и обмана, а в остальном писатель отклоняется от классических норм, но от этого его роман не становится хуже, а наоборот интригует и затягивает читателя с каждой страницей.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

К. Шегута
Университет имени Альфреда Нобеля, Днипро, Украина

ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ ОБРАЗ КУКОЛЬНИКА В РОМАНЕ У. ТЕККЕРЕЯ «ЯРМАРКА ТЩЕСЛАВИЯ»

«Ярмарка тщеславия» Уильяма Теккерея является наглядным примером вершины реалистического мастерства. Написав роман-хронику, он изложил все свои критические наблюдения над современным обществом XIX века. Писатель сумел передать жизнь в ее развитии, раскрыть процесс становления личности, указывая на непосредственную связь человека с общественностью и его зависимость от социального статуса.

Определяющей чертой поэтики романа «Ярмарка тщеславия» является принцип театрализации, который, как подчеркивают исследователи, красной нитью проходит через весь роман. Теккерей

подтверждает суждение У. Шекспира «Весь мир – театр», сравнивая нашу жизнь с театром, а человека с лицедеем. В романе писатель мастерски изобразил высшие слои английского буржуазно-аристократического общества, обнажил суть и оттенки снобизма в этом обществе, приподняв занавес национального общественного бедствия. В роли общества выступает ярмарка, которая являет собой балаган, действующих лиц он сравнивает с марионетками, а сам автор выступает на подмостках этого балагана в роли Кукольника в шутовском колпаке. Но вместо того, чтобы забавлять своего читателя добродушными шутками, он глаголет горькие истины. Независимо от того, что у него на голове он намерен говорить правду с целью «вывести на чистую воду и строго покарать своих злодеев», к которым чувствует «искреннюю ненависть». Кроме того, искусство «кукольника» Теккерея настолько велико, что он погружает читателей в атмосферу общественной жизни того времени, позволяя им увидеть реальные отношения людей буржуазного общества в игре марионеток, которыми управляет сам автор. Художественной особенностью образа Кукольника является его изображение на фронтисписе книги, где он сидит над ящиком с куклами и рассматривает себя в треснутом зеркале. Таким образом, автор проводит параллель между жизнью и театром. Как мы видим, роль Кукольника, избранная автором утомляла его, вызывала в нем чувство безысходности, которое конечным счетом привело его в уныние. Психологический образ Кукольника выражен шутовской иронией, вызванной истинным суждением о неосуществимости идеала. Более того, введение автором этого глубокого психологического образа задает пессимистический тон роману, предоставляя читателю возможность самому сделать нужный вывод.

Уильям Теккерей, будучи мастером сатиры, сумел создать иронический образ Кукольника, который в душе испытывает чувство уныния и безысходности, а снаружи носит маску шута. Писатель создал образ, который будет актуальным во все времена, – вечный образ, будоражащий сознание читателя.

Научный руководитель: профессор
А.А. Степанова.

А. Шкарлат
Університет імені Альфреда Нобеля, Дніпро, Україна

АНТИЧНІ ОБРАЗИ ТА МОТИВИ «БОЖЕСТВЕННОЇ КОМЕДІЇ» ДАНТЕ

Данте був одним із перших представників європейської літератури, хто усвідомив важливість безперервності історичної

спадщини, хто з позиції людини пізнього середньовіччя почав масштабно осмислювати внесок античності у світову скарбницю культури.

У головному творі його життя – «Божественній комедії», – це помітно у активному відтворенні античних образів та мотивів. Проблема спадкоємності культурних традицій залишається актуальною для науки, тому предметом дослідження обрано специфіку античних образів у поемі Данте. М. Андреев відзначив що в «Божественну комедію» може ввійти вся історія, бо лише в ній може бути стиснута в єдину точку вічність.

У палітрі образів Данте можна визначити дві основні групи: образи історичні та міфологічні.

Данте дуже поважав творчість Вергілія та вважав його своїм наставником, тому важлива роль була надана Вергілію у містичній подорожі. Він був його провідником у Пеклі та Чистилищі. Античний митець уособлював собою розум та раціональну філософію, був зразковим майстром слова. У Лімбі поет дозволяє знаходитись філософам Сократу, Платону, Аристотелю, Евкліду, Птоlemeю, лікарям Гіппократу та Галену. Данте своєю «волею» звільняє їх від прописаних християнською церквою мук, але, як християнин, залишає їх у глибокій тузі за «світлом».

Міфологічні персонажі населяють різні кола Пекла: Харон охороняє перше коло, в другому колі – Мінос, а в третьому – Цербер і так далі. Міфологічні образи несуть здебільшого алегоричні та символічні смисли.

У художньому світі поеми Данте органічно поєднує образи античної культури з християнською образністю на засадах гуманістичного світогляду напередодні Ренесансу. Християнська книжна традиція таким чином «відкривається», визнаючи інокультурне минуле.

Науковий керівник: доцент
Я.В. Галкіна.

О. Яловенко
*Уманський державний педагогічний університет імені П. Тичини,
Умань, Україна*

ТРАНСКУЛЬТУРНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ГЕРОЇВ СУЧАСНОЇ АЗІАТСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (НА ПРИКЛАДІ ПОВІСТІ Д. ЛАГІРІ «ХЕМА І КАУШИК»)

В умовах сучасної транскulturності вже не можна не помічати тенденцію до формування змішаної ідентичності, яка безсумнівно

вважається впливовим фактором сучасної літератури на зламі ХХ-ХХІ ст. Американська література розглядається під новим кутом зору транскультурності, що обумовлює перегляд її традиційних канонів.

Проявляючи повагу до представників «іншого» світу, з двох окремих «я» транскультура утворює одне збірне «ми». Її ідеологія відходить від поняття «центр» і проголошує, що жодна з культур не є парадигмою для всього людства. Термін «культура» розуміється як щось відкрите, здатне до контакту та взаємодії. Культура охоплює цілий спосіб життя і ототожнюється з багатим і суперечливим світоглядом. Мається на увазі величезна різниця культурних можливостей. Транскультура тяжіє до «перемішування» рас та національностей, що в результаті призводить до неминучої гібридизації особистості, ідеї якої також «перемішані». Витворюється «інший» індивід, який слугує гібридом та мішаниною декількох культур одночасно.

Поетика азіатсько-американської прози вирізняється особливою увагою до деталі. В цьому плані постать Д. Лагірі особливо цікава: ми можемо не знати про стосунки героїв, проте точний опис зовнішності персонажа чи його стиль одягу торкається проблеми подвійності.

У повісті «Хема і Каушик» зі збірки «Незвична земля» («Unaccustomed Earth», 2008) транскультурність дозволяє батькові головного героя «переглянути» свою ідентичність і зрозуміти, що вона піддається символічному «коригуванню», а отже, ненормативна і характеризується незавершеністю. Після смерті дружини батько особливо привичається до улюбленого «Джоні Вокера»; віскі замінило йому снодійне, адже без «Джоні Вокера» чоловік уже не міг заснути. Автор свідомо констатує на важливості адаптації героя до нового американського життя. Зрештою, батько стає «своїм» для Америки, яка дещо відучує його від індійських звичок. «Своя» індійськість стає «інакшістю» для батька, оскільки по відношенню до «свого» він стає «чужим».

Н. Висоцька зауважує, що ті, хто стикаються з маргінальністю, опиняються перед непростою дилемою: «з одного боку, необхідно «демонтувати» ті ідентичності, яким (і через посередництво яких) ці групи історично мали підкорюватися і які, таким чином, виступали як інструменти підпорядкування» [1, с. 328]. Інший варіант попереджає, що в разі символічної «відмови» від концепту ідентичності, можливий «удар» по культурній дієздатності.

Не менш важливою складовою поетики письменниці є уявна площина, характерна для іммігрантів другого покоління. Уявною площиною для них постає Індія як прабатьківщина культурних традицій. Герої свідомо намагаються «злитися» зі своєю прабатьківщиною хоча б на рівні думок та моделей поведінки. В цьому плані С. Хантінгтон зауважує, що діти іммігрантів «віддані винятково

тій країні, де народилися самі, а не їхні предки» [2, с. 393]. Протилежне простежується в образі Каушика. Всупереч батькам, які спочатку проживали в США, потім у Бомбеї, а через сім років у Массачусетсі, у Каушика немає подібної залежності від місця, навпаки він пишається своєю «неприв'язаністю» до речей та мобільністю в русі. Героєві легко зрушити з місця, до того ж окрім старого «фіата», у нього майже немає особистих речей. Навіть у Римі все взято напрокат: «In the end, that was life: a few plates, a favorite comb, a pair of slippers, a child's string of beads. He wanted to believe that he was different, that in ten minutes he could be on his way to anywhere in the world. But he knew that it was impossible, wherever he landed, not to form attachments»¹ [3, p. 429].

Н. Висоцька у цьому плані зауважує, що «тонкість постановки проблеми самоідентифікації у Лагірі в тому, що перевага не віддається жодній з бінарних опозицій» [1, с. 289]. Концепція персонажа в творчості письменниці позбавлена екзистенційної цілісності, відтак має місце усвідомлення героєм фрагментарності своєї особистості. Фрагментарність означає «злиття» декількох культурних дискурсів, що в кінцевому рахунку веде до дезінтеграції.

У творах письменниці особливе місце відводиться ритуалу та культурним традиціям. Повість «Хема і Каушик» не є виключенням. Головна героїня Хема розповідає про свої заручини з Навіном, які відбулися якось самі собою, коли вона ще не встигла належним чином познайомитися зі своїм майбутнім чоловіком. Героїня постає «чужою» і не сприймається американською дійсністю, адже згадує, що більшість її американських подруг вважають весілля великою дурістю. Подруги займають протилежну позицію її бенгальським знайомим, для яких шлюб – необхідний життєвий ритуал. В індійському суспільстві прийнято вважати, що шлюби укладаються на небесах, шлюб – це союз не лише між двома людьми, але і між двома великими родинами.

Для представників західного світу дивною є безкінечна різноманітність страв. Натомість найпоширенішим «непорозумінням» є давня традиція «договірних шлюбів», коли батьки заздалегідь обирають нареченого або наречену для своєї дитини. Хема витримує традицію «договірного шлюбу», адже досі не до кінця знайома зі своїм майбутнім чоловіком. В індійській культурі цей аспект шлюбу демонструє важливість сімейних цінностей.

«Іншою» постає Парул, мати Каушика. Героїня американізується, «знімає» опозицію «свій»/«чужий», «вростає» у нову землю і стає

---

¹ «Зрештою, таким було життя: декілька тарілок, улюблений гребінець, капці, дитяче намисто. Він хотів вірити, що був іншим, що за десять хвилин міг бути в дорозі до будь-якої точки світу. Але він знав, що це було неможливо, оскільки він не міг прижитися до жодного місця, де б не приземлився».

«своєю». Простежується формування нової ідентичності та нового американського обличчя. Незважаючи на те, що через втрату багажу Парул змушена носити традиційне індійське сарі, вона не «зраджує» своєму образу і продовжує виглядати по-американськи, купуючи собі виключно светри та штани. Парул стає справжньою «стильною штучкою», яка завдяки своїм примхам досягає усього того, що захоче.

Символічний «культурний перелом» суттєво ускладнює визначення ідентичності героїв письменниці, а відтак дому, розділеного кордонами і океанами. Наприклад, С. Рушді свою багатолику ідентичність визначає так: «Людина з Мумбаю, Карачі, Лондона і Нью-Йорка» [4, с. 34]. Мають місце «метафори подорожі і трансформації, які змінили поширені раніше мотиви повернення додому і укорінення» [5, с. 10].

Герой Д. Лагірі приймає роль «іншого», але не чужого. Він усвідомлює, що на тлі своєї інакшості американська дійсність постає для нього дещо незрозумілою: фастфуди, американська свобода, незрозумілі свята та мова. Для героя роль «іншого» відіграє Америка, оскільки дозволяє перебувати в культурному невіданні. Показовим у цьому плані є образ Каушика. На відміну від своїх батьків, він не хоче повертатися в Америку, йому подобається Індія. Мова йде про етнічну приналежність героя, який, прагнучи до культурної гармонії, «розчиняється» у двох культурах одночасно.

Вагомим постає питання етнічної приналежності: герой прагне проникнути в «свою» культуру не раціонально, а безпосередньо через відчуття (думки, переживання) та через мову. Будучи транскультурним героєм і маючи пограничну ідентичність, Каушик постає художнім «перекладачем» «свого» і «чужого»; він осмислює «інше» і намагається його дещо змінити з позицій транскультурності. Герой не надає особливої переваги «своєму» чи «чужому», – він однаково поважає цю дихотомію.

Загострене питання своєї ідентичності привносить важливий елемент у формування азійсько-американської ментальності. Мова йде про нелінійну та фрагментарну ідентичність, яка трактується через концепцію множинності. Дихотомію «свій»/«чужий» доповнює «інший» герой, культурна «печатка»/«клеймо» якого не дозволяють зітерти кордон повністю, а отже, назавжди залишитися маргіналом, поведінка якого визначається ідентичністю, «яка будується на кордонах, «по той бік», у просторі «за межами» гомогенної культури або «в проміжку (зазорі)» між різними культурами» [6, с. 5]. Цим обумовлюється двоїстість і амбівалентність азійсько-американського героя (у нашому випадку таким є образ Каушика).

У більшості випадків герой болісно переживає невизначений стан «зіткнення» двох протилежних свідомостей. Символічна «подвійність»

простежується в образі Хеми, яка заявляє, що рідкісні візити в Індію здаються їй надзвичайно нудними. Особливо Хемі не подобається дивна традиція, коли її рідні без жодного сорому пліткують про неї в її присутності. Наприклад, що Хема не успадкувала витончені руки своєї матері або що шкіра Хеми помітно стала темнішою.

В образі Хеми автор яскраво демонструє риси нової азіатсько-американської літератури, здатної не лише чітко відділяти «своє» від «чужого», але і «зв'язувати» ці початки, виступаючи, таким чином, місцем зустрічі різних культурних феноменів. У цьому плані В. Селігей зазначає, що «для такої літератури важливим є сам момент зіткнення, ситуація переходу та транзитивності» [7, с. 7]. Виникає новий герой – транскультурний, місце народження якого не визначає культурної приналежності.

Розщеплена транскультурна ідентичність героя Д. Лагірі постійно перебуває у процесі символічного «подрібнення», який зводиться до «свого» та «чужого», «нас» та «їх», «тут» і «там», «американського» та «індійського». В результаті цього транскультурна самість героя дещо змішана. Н. Висоцька зауважує, що «міжкультур'я», що так часто ставало (і стає) вихідною точкою внутрішньої розірваності (згадаємо хоча б негритянську «подвійну свідомість» (В. Дюбуа) або постать «трагічного мулата») набуває позитивного потенціалу» [1, с. 314]. Свою етнічну інакшість герой вважає розкішшю, яку намагається повернути.

Транскультурна ідентичність героя Д. Лагірі зображується з позицій змінної категорії, в основу якої покладено розмитість кордону «свого»/«чужого». В той же час герой дещо «відгороджений» від «інших» культурною «стіною», яку неможливо подолати навіть через покоління. Як справедливо відмічає Р. Хоррокс: «Наша культура розбиває нас на шматочки та наполягає, щоб ми ідентифікувалися з фрагментами» [8, с. 98]. Саме з окремими культурними фрагментами (частково з індійськими, а частково з американськими) ідентифікує себе транскультурний герой Д. Лагірі. «Інша» культура не дає йому змоги бути самим собою, штовхаючи його, таким чином, до маргіальності. Як результат, все це унеможливує досягнення героєм культурної цілісності.

Хиткість грані «свого»/«чужого» спричиняє культурну кризу для героя. Криза полягає не лише у «відчутті розколу», але і в тому, що «перебуваючи ніби в гостях» і живучи в новому культурному середовищі формально (не по-справжньому), герой нічого не зробив у приймаючій культурі. О. Зверев у цьому плані наголошує, що «вступаючи в контакт із різноманітними культурними канонами та стандартами, герой стикається з необхідністю переглянути певні цінності, визначальні для його національної традиції» [9, с. 50]. Герой

усвідомлює, що як би він не намагався замаскувати риси «свого», він ніколи не позбудеться комплексу «чужого».

Творчість Д. Лагірі не слід розглядати лише під кутом зору мультикультурності. Художній вектор письменниці помітно розширюється. Відбувається символічний «перехід» від мультикультуралізму до транскультурації. Поряд з проблемами їжі, проблеми покоління, соціуму, хронотопу міста, батьківщини, дому помічаємо нарративну трансформацію поетики. Мається на увазі не лише художня варіація наратора, але і психологія внутрішнього світу героя.

Художній світ письменниці наповнений маргінальними героями, для яких вкрай проблематично ідентифікувати себе лише з однією культурою. Відтак, питання культурної ідентичності стає основним предметом уваги транскультурного героя письменниці, який в умовах сучасної екзистенційної ситуації заново «відкриває» себе та свою ідентичність. Письменниця вдало демонструє цікаві тенденції у формуванні транскультурної ідентичності своїх героїв, які уособлюють фрагментованих особистостей з внутрішнім розщепленням.

Перенесення географічних/культурних координат у площину художнього письма так чи інакше заявляє про існування хронотопу автора в межах твору. Підкреслюється глибина та сутність проблеми культурного підґрунтя, а також протиставлення «своєї» культури іншій. Транскультурний герой Д. Лагірі характеризується складними перехрестями ідентичності і проходить процес самовідкриття та самооновлення себе; він руйнує давно сформовані кордони «свого»/«чужого». Мається на увазі проблема «культурних стін», характерна для кожного маргінального героя письменниці.

Список використаних джерел

1. Висоцька Н.О. Єдність множинного. Американська література кінця ХХ - початку ХХІ століть у контексті культурного плюралізму: [монографія] / Н. О. Висоцька. – К.: Вид.центр КНЛУ, 2010. – 456 с.
2. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций / С. Хантингтон. – М.: АСТ, 2003. – 868 с.
3. Lahiri J. Unaccustomed Earth / J. Lahiri. – New York, Toronto: Manotosh Biswas, 2008. – 331 p.
4. Rushdie S. Imaginary Homelands: Essays and Criticism. 1981–1991 / S. Rushdie. – London: Granta Books in association with Penguin Books, 1992. – 440 p.
5. Mishra V. The Literature of the Indian Diaspora: Theorizing the Diasporic Imaginary. – Taylor and Francis, 2007. – 286 p.
6. Селігей В. Тематизація транскультурних впливів у творчості Френка Чіна [Текст]: автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.01.05 /

Селигей Володимир Володимирович; Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара. – Д., 2013. – 21 с.

7. Селигей В.В., Липина В.И. На перекрестке культур Востока и Запада: транскультурный феномен творчества Фрэнка Чина: монография / В.В. Селигей, В.И. Липина. – Днепропетровск: «Инновация», 2013. – 174 с.

8. Horrocks R. Masculinity in Crisis: Myths, Fantasies and Realities. – New York: St. Martin`s Press, 1994. – 202 p.

9. Зверев О. Американська література в період глобалізації / Американська література на рубежі ХХ-ХХІ століть: Матеріали ІІ Міжнародної конференції з літератури США. – Київ, 24-26 вересня 2002 р. / Укл. Т.Н. Денисова. – К.: ІМВ, 2004. – 592 с.

Науковий керівник: професор
І.В. Лімборський.

H. Blednykh

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

**WAYS OF INCREASING EFL STUDENTS' MOTIVATION IN
TEACHING LISTENING**

Listening plays a very important role in foreign language learning. It is a main source of increasing vocabulary and an effective way of speaking and comprehension development. Listening is not just one of the four language skills, it is the most dominant communication skill. However, listening has long been poorly taught at EFL lessons. Nowadays the situation is changing and the problem of teaching listening attracts more and more linguists, among them are S. Nikolayeva, S. Gaponova, Eu. Maslyko, P. Babinskaya, D. Mendelson, M. Rost, L. Miller and others.

The material basis of listening comprehension is an audiotext. The main requirements for the listening text are its information content and an interesting plot. Also, it should have a strict composition structure, contain monothematic information and last no more than six minutes. While choosing listening materials which can help students to stay motivated during listening comprehension, EFL teachers should give special attention to authentic and learner-authentic texts. Authentic materials are resources produced by real speakers for a real audience. They can include different TV programmes, phone messages, advertisements, radio broadcasts, songs, etc. Sometimes it is better to use learner-authentic texts, which are simplified but do not distort the natural use of language and discourse organization of the original.

EFL teachers can make the process of listening comprehension more interesting, challenging and creative by taking into account that the whole listening process is divided into three main stages: *pre-listening*, *while-listening* and *post-listening*. The *pre-listening stage* is aimed at preparing students for what they are going to listen to. Teachers can start a discussion about the topic, ask students to predict words and expressions which they expect to hear, present new vocabulary or ask guiding questions.

The *while-listening stage* includes direct listening to the text and doing a number of tasks which can help students understand the audiotext. They can fill in gaps, complete sentences, spot mistakes, match people to the statements or cross out the unnecessary word in the sentence.

The *post-listening stage* is necessary to estimate how well students understood the text. They can give their own opinions concerning what they have heard, recall and summarize the information, answer questions, set a

role play, practise new words and phrases in speaking and writing. All these activities will motivate students and make listening effective and memorable.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

E. Bóychenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

ACERCA DE PROBLEMAS DE LA MOTIVACIÓN EDUCATIVA EN EL ESTUDIO DE LENGUAS EXTRANJERAS

Actualmente en la enseñanza moderna sigue siendo muy actual el problema de su eficiencia. Según los investigadores de dicho problema, eso se explica por el volumen enorme de la información, que reciben los estudiantes. Por eso resulta evidente buscar tales metodos y medios de la enseñanza que puedan facilitar el aprendizaje.

Una de las variantes posibles es organizar la actividad de estudios basándose sobre momentos claves de la motivación. Cuando se pone la cuestión de motivar a los estudiantes, hay que tomar en consideración siguientes métodos:

- es necesario observar la conducta de los alumnos durante la lección y fuera de la clase, prestar atención a su actividad social, manera de comunicarse con otras personas;
- utilizar una serie de situaciones especialmente recogidas (es posible llamarlas experimentales). Se puede incluirlas en el curso durante el proceso de estudios (por ejemplo, en forma de trabajos de control);
- conversación individual con el estudiante, que supone las preguntas tanto concretas como implícitas sobre los motivos de estudios, sus fines vitales, los objetivos del estudiante etc.;
- encuestas para los grupos estudiantiles, que permiten obtener los resultados considerables.

Sólo al estudiar y analizar la motivación de los estudiantes, se puede organizar el proceso educativo en el nivel eficaz, resultativo y correcto.

Tomando en consideración el progreso de la generación moderna y el interés profundo de los estudiantes al uso de las tecnologías informáticas en todos los momentos de la vida, nos gustaría destacar uno de los métodos que posibilitan resolver los problemas de la motivación educativa – uso del ordenador. Entre los recursos informáticos se puede nombrar los servicios más populares y utilizados, a decir: correo electrónico (e-mail); teleconferencias (usenet); videoconferencias; página propia de casa (homepage); catálogos de información (¡Yahoo!, InfoSeek/UltraSmart, LookSmart, Galaxy); conversación en la red (Chat).

En conclusión es necesario notar que el Internet es un medio técnico auxiliar de la enseñanza y para lograr los resultados sólidos hay que concretizar la motivació

Consultora de investigacion y linguistica: Catedratica Principal
M.Y. Onischenko.

A. Bystrova
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

THE CHOICE OF READING MATERIAL IN HOME-READING CLASSES IN SECONDARY SCHOOL

Choosing appropriate reading material is one of the constituents of the success in teaching reading. However, EFL teachers may face a number of difficulties selecting a text to be used in the classroom. Evaluating texts for developing reading skills, they should take into account three main criteria. *Suitability of content* is considered to be the most important criterion which implies correspondence of the text to learners' interests and its relevance to their needs. Besides, a text should contain some valuable information to be used outside the classroom. The second essential criterion is called *exploitability*. Any text used in the classroom should develop students' competence as readers. Not only content but also language makes a reading lesson successful. The third criterion is *readability*, it defines whether the text has an appropriate combination of structural and lexical difficulty, which makes it understandable for readers.

While choosing suitable reading material for senior secondary school students, teachers should remember that there are *authentic* and *learner-authentic* texts. The difference between them is that authentic texts are written to be used by foreign language community, they are not designed for language learners and can be difficult for them, whereas learner-authentic texts are simplified and adapted for EFL students. Authentic texts can be linguistically difficult for students, which can demotivate them. In this case it is sometimes necessary to simplify original texts by removing barriers to understanding unfamiliar words and complex grammatical structures. Adapting authentic texts, teachers should not distort the natural use of the language. Some basic qualities of original texts should be retained in order to make learner-authentic texts useful for developing learners' speech skills. Authentic texts are different in style and subject-matter. They are clearly organized, informative and coherent. They stimulate learners' associations with their personal experience, help to understand the culture of the country of the target language and develop their artistic taste. These qualities may be lost if simplification is not done carefully.

Most authentic texts are literary texts. They are chosen for several reasons: fiction depicts events and people as they are in real life and influences readers' emotions. Moreover, being valuable learning materials, literary texts encourage discussion. The most suitable genre of fiction which is widely used in home-reading classes at high school is a short story. It is much easier to read than a novel, it has a compelling plot, an unexpected ending and it is focused on one problem.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

K. Cherkes

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

SOME ASPECTS OF TEACHING READING FICTION TO INTERMEDIATE HIGH SCHOOL STUDENTS

Reading is a fundamental component which contributes to the development of communicative and linguistic skills. It is the main source of the acquisition of knowledge of different aspects of vocabulary and grammar for EFL students.

Choosing appropriate reading material is the key to a successful home-reading lesson. Fiction is the most preferable genre of literature which is widely used for teaching reading as it awakens the interest of EFL learners in the culture of the country of the target language.

Using fiction as a home-reading material gives EFL students an opportunity to broaden their outlook and develop their imagination. Literary texts help learners to expand their vocabulary and promote language understanding. A short story is a good option to provide students with valuable life experience.

A home-reading lesson is considered to be effective if EFL teachers use a wide variety of techniques, strategies and activities which encourage motivation and active participation of their learners during the study process. The most successful way of working with a literary text is to organize work with it at the three stages of reading – *pre-*, *while-* and *post-reading*.

Some of the most important tasks of the teacher at the *pre-reading stage* is to formulate the purpose for reading and increase the students' anticipation of the content of the text. Pre-reading strategies include *brainstorming*, when learners together with the teacher discuss the title of a literary work and make predictions about its content, *semantic mapping*, when the teacher organizes the ideas of students about the topic of the text, and *vocabulary previews*, a technique which deals with presenting unfamiliar vocabulary items.

The *while-reading stage* is designed to improve learners'

comprehension of the text. Students try to identify the basic points and ideas of a story and search for specific information in the text. Among the while-reading activities are *text questions*, *jumbled paragraphs*, a technique which involves putting paragraphs and sentences into logical order, *immediate feedback*, when the teacher interrupts the reading process and discusses separate parts of a story with students.

The *post-reading stage* is represented by techniques which encourage further analysis of the text and develop students' skills in expressing their opinion on the topic. The most effective strategies are the following: *retelling* and *summarizing*, *role plays* based on the plot of a story, students' *composing tests* for classmates which help not only to get a better understanding of a literary text, but also to develop necessary language skills and creative thinking.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

V. Gosteva

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

SOME ASPECTS OF TEACHING INTENSIVE READING TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS

Reading is one of the fundamental skills EFL students have to obtain. It is not only a purpose, but also a means of teaching a foreign language. Language learning is very difficult without reading, because it is closely connected with other basic communication skills. Reading helps to improve grammar and expand vocabulary, which means that it contributes to both speaking and the language competence in general.

There are two major types of reading. They are *extensive reading* and *intensive reading*. The main difference between them is the final purpose of reading. While the purpose of *extensive reading* is to reach the general understanding, the aim of *intensive reading* is to arrive at the literal meaning of the text. Intensive reading is also called reading for detailed comprehension, because it draws readers' attention to semantic and grammatical details, and requires more time and concentration. Intensive reading has two main benefits. Firstly, it is one of the fastest ways to build learners' vocabulary, because intensive reading encourages using dictionaries. Secondly, it helps readers improve the ability to deal with texts that are too difficult to read comfortably.

One of the most important issues of teaching intensive reading is the material selection. The main criteria which should be taken into account while choosing a text are *content suitability*, *exploitability* and *readability*. Texts appropriate for intensive reading should be interesting, informative and

short. They should consist of approximately five hundred words. A teacher gets better results if he or she uses simple and motivating materials. *Exploitability* means that a text can be exploited. Otherwise, it is not useful. *Readability* depends on the complexity of the vocabulary and grammar. EFL teachers should select texts that correspond to their students' level of proficiency.

While teaching reading, teachers should organize students' work at the three stages. The pre-reading stage focuses on preparing learners for reading the text. Pre-reading activities include *mind-mapping*, *making predictions*, *vocabulary review* and other exercises that make the following stages easier for readers. The while-reading tasks are designed to encourage students' critical thinking and develop their comprehension of the text. They are *re-reading*, *checking predictions*, *clarifying*, *using dictionaries*, *word grouping* and so on. The aim of the final stage is to check students' understanding of the text and increase retention of the information they have received from the text. Post-reading activities include *summarizing*, *retelling*, *interpreting the text*, *discussion* and others.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

M. Kora
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES TECHNIQUES ORIGINALES D'APPRENDRE LE FRANÇAIS

Pour le moment, il y a beaucoup de stratégies éducatives qui permettent d'étudier les langues étrangères d'une manière effective. Elles comprennent les méthodes traditionnelles et modernes. Je voudrais présenter une technique moderne qui est née grâce à l'évolution technique. Je propose d'utiliser l'Internet pour pratiquer et apprendre la langue française et admirer un tel procédé .

En general, l'usage particulier dépend de l'objet de la pratique : apprendre le nouveau vocabulaire, perfectionner la prononciation ou bien parler et écouter. Attendu que nos parents n'avaient pas autant de possibilités que nous avons aujourd'hui. L'Internet simplifie notre vie. Actuellement, nous pouvons avoir n'importe quel livre sans quitter la maison, de cette manière on n'a pas besoin d'aller en France pour lire un roman français ou apprendre les mots nouveaux.

De plus, il est possible de lire et d'écouter parallèlement un livre-audio, alors, cela vous suffira pour obtenir la prononciation idéale et apprendre le vocabulaire. Vous pouvez également apprendre le français en profitant de votre film préféré. Encore mieux, les regarder avec les sous-

titres, ce moyen vous aidera à mémoriser l'orthographe et voir l'usage des mots. Par exemple, je préfère les films de Luc Besson parce qu'ils sont actuels et permettent d'apprendre le discours quotidien. En outre, c'est une occasion excellente de se développer non seulement en tant que traducteur, mais aussi comme un connaisseur de la cinématographie moderne. Il est bien naturel que le premier temps il sera difficile de s'y habituer, mais ce moyen est très efficace.

Et ce n'est pas tout, si vous voulez utiliser la langue en pratique, les réseaux sociaux nous donnent la chance de communiquer avec des locuteurs natifs. Cela signifie qu'il est possible de correspondre en français, et même de parler sur l'appel vidéo. Cette méthode permet d'apprendre la langue et la culture.

Vous pouvez également regarder les nouvelles en français et de les interpréter synchroniquement. C'est une grande expérience pour un interprète. De surcroît, pour pratiquer votre savoir de traduction vous pouvez chercher les divers articles dans les magazines français.

Pour conclure, il faut souligner que toutes ces méthodes sont très efficaces et, si on le souhaite, toutes choses sont possibles dans le monde d'aujourd'hui, et ce n'est que la paresse qui peut être le seul obstacle dans l'apprentissage du français.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

A. Kyrychenko

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

TEACHING ENGLISH VOCABULARY TO HIGH SCHOOL STUDENTS WITHIN THE FRAMEWORK OF COMMUNICATIVE METHODOLOGY

Vocabulary is one of the most significant parts of language proficiency. The main task of EFL teachers is to develop various strategies, techniques and activities for teaching vocabulary in order to increase students' ability to incorporate the new vocabulary into their speaking and writing and use newly acquired words in a range of communicative situations. The researches by S. Nikolayeva, Eu. Maslyko, J. Newton, I.S.P. Nation, R. Carter, N. Schmitt, W.E.Nagy and D. Nunan are among the most considerable works on theoretical and practical issues in teaching vocabulary.

The two stages of assimilation of new lexical units include the stage of presenting new vocabulary and the stage of automatising learners' activities with it. There are two methods of vocabulary presentation: direct method (monolingual) and translation. The former implies using visual and verbal techniques. Visual techniques convey the meaning of new lexical units

through such visual aids as pictures, photos, objects, movements and gestures. Verbal techniques express the meaning of new words with the help of *matching, dictionaries, definition, synonyms, antonyms, guessing from context*, etc. It is advisable to pay special attention to verbal techniques while teaching vocabulary to senior secondary school students.

Automatising students' activities with new lexical units is the second stage of vocabulary assimilation. At this stage learners should do a sequence of exercises in order to form functional vocabulary which is used by them in oral and written speech: imitation, substitution, completion and transformation exercises, answers to different types of questions, independent use of lexical units in a sentence and uniting speech patterns into a speech segment – a dialogue or a monologue.

J. Newton believes that encounters with unfamiliar vocabulary can be turned to learners' advantage, and instead of removing difficult words, EFL teachers should consider a number of cooperative options for exposing learners to new words during task-based interaction. Options for dealing with vocabulary can be considered within a three-stage task framework including *pre-emptive, in-task, and post-task stages* with their specific techniques such as *cooperative dictionary search, interactive glossary, negotiation and vocabulary logs*.

To sum up, communicative approach to teaching vocabulary is student-orientated and refers to activities in which students use language as a tool of communication. It mainly focuses on developing communicative competences.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

O. Michlik, O. Plustschaj
Alfred Nobel Universität, Dnipro, Ukraine

LEHRKOMMUNIKATION IM FREMDSSPRACHENUNTERRICHT AN NICHT SPRACHORIENTIERTEN HOCHSCHULEN

Die Erweiterung und Intensivierung der internationalen Beziehungen der Ukraine machen die Frage, inwieweit kann die Lehre entsprechend der immer wichtiger werdenden Rolle der Fremdsprachen im ukrainischen Bildungssystem verbessert werden, aktueller denn je.

Es soll darauf hingewiesen werden, dass die Qualität und der Erfolg der internationalen Zusammenarbeit nicht allein von der Beherrschung der Zielsprache abhängt, sondern auch vom Bewusstsein über die sozialen und kulturellen Werte und Unterschiede des Partners bestimmt werden.

Daraus ergibt sich folgerichtig, dass auch die Kultur - und Verhaltensaspekte im Fremdsprachenunterricht mit den Sprachlernern in der Vorbereitung auf ihre Sicht auf andere Kulturen unbedingt behandelt und vermittelt werden sollten.

Es ist allgemein bekannt, dass die Wahrnehmung des Lehrstoffes in einem nicht zu unterschätzendem Maße von der Persönlichkeit des Lehrers abhängt. Seine Fähigkeit, Interesse am Thema zu wecken ist immens wichtig, um Lehrstoff und Unterricht in einer zugänglichen und unterhaltsamen Form zu präsentieren und somit das Gelernte langfristig bei den Sprachenlernern zu verfestigen. Doch stellt sich nun die Frage, wie kann der Lehrende dies in der begrenzten vorgegebenen Zeit, welche ihm gerade an nicht sprachorientierten Hochschulen zur Verfügung steht, überhaupt erreichen. Die Lösung dieser Frage hängt von verschiedenen Komponenten ab.

Zu den wichtigsten Komponenten gehören zweifelsohne die Faktoren, welche die lingua-sozialen Aspekte berücksichtigen.

Um diese Zielsetzung zu realisieren, ist eine bestimmte Methodik notwendig.

Die verschiedenen Faktoren berücksichtigend, die Aneignung des Lehrstoffes beeinflussen ist es notwendig sich auf eine rhetorisch-didaktische Zielsetzung zu konzentrieren. Diese Zielsetzung basiert auf der Gemeinsamkeit von sechs im Vorfeld zu klärenden Fragen:

- *Wer spricht? ; Zu wem?; Wie?; Was?; Warum?; Unter welchen Umständen?*

Gerade diese rhetorische Grundlage gibt uns die Möglichkeit, bereits von Anfang an, das Erlernen der Fremdsprache mit soziokulturellen Werten zu verknüpfen.

Der erste Teil der rhetorischen Grundlage bestimmt die Frage – *Wer spricht?* und *Zu wem?* Die Lehrsituation setzt hier allerdings die Antworten bereits voraus. Die Gesprächspartner sind der Lehrer und der Student, d.h. zwei Menschen, die einander schon kennen. Schon beim ersten Unterricht, wenn das Thema „Bekanntschaft“ eingeführt wird, sollte man also eine bestimmte Anzahl lexikalischer Einheiten einführen, die zu den Begriffen *‘Lehrer und Student’* gehören, wobei aber die kulturelle Spezifik einzelner Wörter erklärt werden muss.

Betrachten wir die folgenden Fragen, die sich auf rhetorischen Grundlagen der schulisch-wissenschaftlichen Kommunikation beziehen: *Wie wird etwas gesagt* und *Was wird gesagt?* Auf Grundlage der vorangegangenen Ausführungen stellen wir fest, dass, die Beziehungen zwischen den kommunizierenden Einheiten unterschiedlich sein können: intensiv, gleichgültig, vertrauensvoll, flüchtig usw., mit anderen Worten, eine positive oder negative emotionale Färbung haben können. Um das gewünschte Ergebnis der Lehrenden eines erfolgreichen Unterrichts zu

erzielen, sollte zu allererst eine positive Reaktion bei Lernenden gefördert werden.

Bei der Betrachtung der Fragestellung „Wie?“ nimmt die Überzeugungskraft der zu unterrichtenden Lehrmaterialien eine herausragende Stellung ein. Diese Überzeugungskraft fehlt, wenn sich die Lernenden nicht für das Lehrmaterial interessieren. Deshalb muss die Frage nach dem „Wie“ vor allem lauten: Niemals langweilig! Die Frage „Was“ setzt voraus, dass eine bedeutende Menge des Lehrmaterials, welches den Lernenden zur Verfügung gestellt wird, sich nicht ausschließlich auf abstrakte Begrifflichkeiten stützen sollte, sondern auf ganz konkreten Beispielen und Mustern basieren soll, also auf Anschauungsmaterial.

Unter der Frage „Warum“ versteht man die Absicht, das Ziel von jeder Äußerung, jeder Übung im Unterricht allgemein vorzustellen. Das Ziel eines Unterrichts muss den Studenten und den Lehrern immer bewusst sein.

Die letzte Frage lautet „*Unter welchen Bedingungen?*“ Die Bedingungen schaffen die Sprechenden als wenigstens zwei Personen in großem Maße selbst. Sie beeinflussen einander. Je mehr Teilnehmer gleichzeitig sprechen, desto mehr Zeit kostet es. Auf der anderen Seite sind Diskussionen ein wichtiges und notwendiges Mittel im Fremdsprachenunterricht.

Auch die Zeitvorgaben im Unterricht beeinflussen die Bedingungen des Unterrichts stark.

O. Shokalo

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

USING ENGLISH SONGS IN THE EFL CLASSROOM

For a long time, the value of listening skills within the English language classroom has been underestimated and regarded as a minor one, in comparison to the skills of writing, reading and speaking. However, due to the powerful significant influence of globalization, socialization and technological progress listening has received a new meaning of an effective means of communication and an essential speech skill which EFL students have to acquire.

The communicative approach to foreign language teaching, which is widely used at English lessons today, is focused on the idea that all lesson activities should have a real-communicative value and help learners discover a foreign language in real-world context. Therefore, the use of authentic materials, English songs in particular, can provide a high level of motivation in developing students' communication skills and make a simple lesson unforgettable. With the help of English songs, learners familiarize themselves with the natural language, improve their pronunciation by experiencing a

wide range of accents, learn a variety of new vocabulary and explore new culture.

In order to create an effective learning environment while working with English songs, teachers should use specific techniques and follow well-structured *pre-, while- and post-listening stages*.

The activities of the *pre-listening stage* usually prepare students for information they are going to receive while listening and provide them with the necessary background they will need during the next two stages. The most effective tasks at this stage are *guiding questions* to exploit passages, *elicitation* or *discussion* about the theme of the song, which is normally based on its title or the singer, *brainstorming* enabling students to predict the words likely to appear in the song, “*scrambled lyrics*” and “*gapped lyrics*”, which envisage producing a reasonable hypothesis about the song.

The main objective of the *while-listening stage* is to understand a general message of the song and collect necessary information. A wide range of activities that can be done at this stage include *filling in blanks, ticking off items, detecting differences* and *correcting mistakes*.

At the third *post-listening stage* students summarize the content of the song by checking their answers and analyzing their mistakes, discuss some points in pairs or groups and respond to the content of the passage orally or in writing.

A professionally constructed listening lesson based on the three stage activities motivates and develops learners’ communicative competence.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

R. Stetsenko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

MOTIVACIÓN PARA ESTUDIAR CON GUSTO

La vida humana se puede representarla como una escalera y, en cualquier caso, no se debe estar en el mismo nivel, hay que seguir moviendo y hacer un cierto esfuerzo para superar las dificultades y continuar autodesarrollandose. Cada persona tiene que darse cuenta de lo que está haciendo, debe estar motivada, porque es imposible hacer nada sin causa, sin motivo.

La motivación es un tipo de motor que nos mueve, estimula a la acción. Pero hay que señalar que la motivación puede ser diferente. Hay motivación aparente – es una fuerza externa que motiva una persona a actuar, es decir, una persona hace algo no porque lo quiere sino debido a las circunstancias periféricas y, como resultado, esta persona está motivada por miedo o sentimientos desagradables. Por ejemplo, la perspectiva de quitarse

sin ordenador o móvil después de haber suspender los exámenes motiva considerablemente a muchos estudiantes. Por eso ellos realmente pasan sus exámenes con éxito.

También se puede destacar la motivación interna – es la fuerza personal, un deseo. Es decir, las personas están interesadas no sólo actuar sino obtener un resultado. Por ejemplo, un estudiante que siempre asiste a las clases y prepara todos los deberes, lo hace por la razón de ocupar un puesto de trabajo sólido con salario correspondiente.

El estudiante siempre debe tener una motivación, la falta de ella – es la falta de eficiencia y, como consecuencia, no hay ningún resultado. Si un estudiante en un centro docente no está motivado, él no recibe conocimientos profesionales y personales, lo que le hace incompetitivo en el mercado de trabajo.

A menudo se puede ver que en el mismo grupo hay estudiantes sobresalientes y los perdedores. La diferencia entre ellos consiste no en habilidades sino en el deseo de aprender.

Hay varios motivos para estudiar: el cognitivo – el deseo de estar más informados; el pragmático – deseo de recibir salarios más altos; el motivo estético – cuando un estudiante se disfruta del aprendizaje; el situativo – el deseo de ocupar un nicho sólido en la sociedad; el tradicional – el deseo de seguir tradiciones familiares etc.

Dichos motivos pueden agruparse en la motivación común para un estudiante. Muy a menudo los profesores dicen que se puede obligar a un estudiante llegar a las clases, pero es imposible hacer adquirirle los conocimientos. El estudiante debe querer estudiar, es decir tener buena motivación.

Consultora de investigación y lingüística Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Tanskaya
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

SOME IDEAS OF TEACHING SPOKEN COMMUNICATION SKILLS TO INTERMEDIATE EFL STUDENTS THROUGH ROLE PLAY

Communicative Language Teaching is an approach to teaching foreign languages that provides interaction between students. One of its fundamental principles is to use the target language for real communication in the classroom as much as possible.

The task of EFL teachers is to create real-life situations that necessitate communication at the lesson. Activities compatible with the Communicative approach include problem-solving tasks, information-gap activities, communicative games, role-plays and simulations in particular.

A *role play* is a method of pretending to be another person who deals with some situations. *Simulations* are organized in inflexible events where learners perform roles which they may have in real life. Both role play and simulation are used in foreign language classes to upgrade communicative skills.

Nowadays the research interest in this field has grown. Teachers need to know various steps in applying role play in teaching which has a number of advantages in comparison with other classroom activities. First of all, thanks to role play, students are able to practise the target language in meaningful context. Then, it encourages the use of learners' critical thinking and helps to improve their cultural and nonverbal behavior.

The stages of carrying out a role play are the following. The first stage is preparatory when teachers get students interested in the topic, introduce learners into a role situation and acquaint them with questions to be discussed. EFL teachers should pay special attention to linguistic preparation for the role play because students may require help with both ideas and language.

Some useful vocabulary and conversation formulas can be written on role cards. They may be drawn up in different ways. For example, one side of a role card can give information about a role play situation, which is one and the same for all the participants of the role play, while the other side is different for each of them because it contains specific information about a particular character.

Another type of a role card may include role actions for one character on the one side and a list of recommended language structures on the other.

At the second stage, the students do the task while the teacher watches and listens to them. During the performance he/she takes the role of a monitor and an observer who makes notes without interrupting the students.

At the last stage, the students study language issues that the teacher has identified as being problems. However, it is not advisable to point out and correct mistakes immediately after the role play as the students' feeling of satisfaction will disappear if all the mistakes are analysed.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
L.N. Lukianenko.

A. Tverdokhle
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

ICT-BASED LEARNING ENVIRONMENTS FOR SMARTER PEDAGOGY

Learning has a long age of history and, thus, has accumulated significant advancements over the periods of its evolution. At the present

stage, with the arrival of omnipresent and wireless innovations making the world a smaller place, words like e-learning, mobile learning, ubiquitous learning, cloud learning, and big-data-based learning represent all brand new learning systems that have once evolved from traditional information and communication technologies (ICT).

In academic works of the late 20-th century, the common thing is the key affordance of using ICT in studies being the way to learn anytime, anywhere. Since then, the concepts of time and space in ICT-based learning have changed several times, each time resulting in new opportunities to accessing information and modifying knowledge production.

Mobile devices first made the places and settings in which learning takes place not a critical thing. However, the importance of environments (physical and virtual) constantly increases as they are utilized to combine formal and informal circumstances.

Moreover, when a traditional classroom makes students dependent on teacher's instructions concerning the place and activity choice, ubiquitous learning activities are not limited in space and time for each student. As a matter of fact, a ubiquitous learning condition is one in which the student might learn without being completely aware of the circumstances. Consequently, the breaking points between "work/play, learning/entertainment, accessing/creating information, public/private, formal/informal are discrepancies that that have theoretically been clear, but right now are getting to be distinctly misty".

Seamless learning is utilized to describe when an individual encounters a steadiness of learning over a blend of areas, times, innovations and social settings. Seamless learning can be a group or an individual activity. It can extend over time and areas, offer pervasive access to learning assets, include physical and computerized universes, involve various sorts of gadget, and coordinate diverse ways to deal with instruction and learning.

Nevertheless, while ICT-based learning environments can help us in enhancing learning, a major change is required in the general view of instructors and learners to perceive any genuine impact. Just attempting to make versatile systems, wise systems, or any kind of mobile/ubiquitous conditions would have just shallow effect, in the event that we do not change the way we instruct, and more critically, the way we consider learning process (and assessment).

Finally, smarter pedagogy is difficult to imagine without smart learning, which is not simply one more implication of technology.

Smart learning can be described as a mixed environment between technology and pedagogy that promotes active engagement of educators, parents and others into an individual's learning process, gives continuous proof of learning and acquiring skills that are

smoothly transferred from one setting to next, as individual learners move from one learning setting to another.

Scientific and language supervision by Full Professor
V.V. Zirka.

K. Vovkotrub
Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, Uman, Ukraine

CONTENT AND LANGUAGE INTEGRATED LEARNING IN CONTEMPORARY CONDITIONS

In the current process of globalization in educational systems around the world, educators try to share the experience of learning strategy and active work on training children from ethnic minorities according to their cultural and historical traditions, customs and language diversity. In this regard, the importance of increased education of foreign languages, content and language integrated learning can effectively solve these problems.

Students involved in the content and language integrated learning, often demonstrate considerable speed in performing tasks, show quantitative and creative potential and ability for good pronunciation.

The positive effect of content and language integrated learning for students is seen in some peculiarities:

- foreign language usage not only in class, but also in other public places, including school cafeteria;
- competent use of morphology, especially -s ending in usage of the third person singular or irregular verbs in English;
- a high degree of foreign language automatic process and frequency of its usage;
- development of vocabulary through the study of the content items in the content and language integrated learning;
- academic language skills, which give students an advantage over their peers who are not involved in this study;
- enlargement of a student's vocabulary;
- strong reading skills in comparison with students not involved in the study;
- high productivity of vocabulary usage in test retelling.

Thus, content and language integrated learning is the learning, in which the content of curricula and study are presented together. In terms of modern education content and language integrated learning is an effective educational strategy in foreign language studies, oriented on the development of conversational skills.

Scientific and language supervision by Associate Professor
V.I. Pavlyuk.

SOCIOCULTURAL ASPECTS IN STUDYING FOREIGN LANGUAGES (ENGLISH, SPANISH, FRENCH, GERMAN, POLISH)

A. Detskova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

LA INFLUENCIA DE LAS LENGUAS INDÍGENAS EN EL ESPAÑOL DE AMÉRICA LATINA

Hoy en día, hay 123 familias lingüísticas de idiomas indígenas que han dejado su huella en el discurso de la lengua española en América Latina. El primer impacto de las lenguas indígenas al español se distribuyeron en los nombres de plantas y animales, así como las cosas que son desconocidas para los descubrimientos. Hoy, hay una innumerable cantidad de palabras de origen indígena que se utilizan en español de América Latina: la guajira, choclo, etc.

Las diferencias entre las diversas áreas de su estancia y el funcionamiento de la lengua son definidos por la época de la colonización, la geografía, la inmigración, etc. Las zonas de influencia de las lenguas indígenas al español de América Latina: México y América Central – náhuatl – la forma más común y desarrollada de autóctono idioma que hablan los aztecas y los habitantes de las regiones centrales de las mesetas de México, tuvo una gran influencia a la lengua española, en particular, al vocabulario.

Las palabras tomadas de aztecas de la lengua náhuatl: cacao, chicle, chocolate, tomate, tiza, tocayo, hule, jícara, petate; Cuba, Puerto Rico, y también una gran parte de Venezuela y de costa atlántica de Colombia – arawac/arahuac y el caribe, conocidos como “las lenguas de las islas”, el idioma español de estas zonas se caracteriza por rasgos arcaicos; las regiones montañosas de Colombia, Ecuador, Perú, Bolivia y el norte de Chile – kechua/quichua, la lengua indígena que se ha conservado hasta nuestros días, y que funciona gracias al gran porcentaje de la población local que lo habla.

Del quechua en el español pasaron algunas palabras: caucho, coca, chicha, llama, el cóndor, la pampa, papa. Mapuche ha dado a la lengua española las palabras siguientes: poncho, guata, ruca; Argentina y Uruguay – se caracteriza por la presencia en el lenguaje de un gran porcentaje de las palabras extranjeras (italianismos), introducidas por los inmigrantes; Paraguay y Argentina – guaraní, en las fronteras con Brasil, formando un nuevo idioma tupí-guaraní: jaguar, ananás, caimán; Curazao, Aruba y Bonaire – papiamento, una mezcla de portugués, sefardí y holandés. Su nombre proviene del verbo “papiar” – hablar. Las características más explícitas de papiamento es la estructura gramatical muy simple; el uso del verbo sólo en la forma de infinitivo. Por lo tanto, podemos observar una gran

influencia de las lenguas indígenas al español en América Latina, lo que explica su vocabulario diverso y una rica historia.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Oníshchenko,
Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Pliushchai.

Ó. García
Universidad de Cádiz, España,
K. Pecherna
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA GUERRA DE HARINA Y HUEVOS EN ESPAÑA

Muchos extranjeros que visitan España consideran que es el país de una fiesta entera. La cantidad de fiestas que se celebran en España es increíble y cada fiesta tiene sus admiradores y con cada año su número sólo crece. Los españoles son las personas muy alegres, sociables e inventaron muchas fiestas extraordinarias. La gente llega a España para divertirse, participar en las fiestas de locura y obtener nuevas impresiones.

Una de las fiestas famosas que vale la pena mencionar es Enfarinats. Enfarinats es un festival-batalla, durante esta celebración se utiliza el arsenal comestible. Esta fiesta tiene unas peculiaridades. Los huevos y la harina son el arma principal en esta batalla. La guerra improvisada tiene lugar en la aldea Iba que se encuentra en la provincia Alicante antes de la celebración del Año Nuevo, a saber, el 28 de diciembre. Hay que destacar que participar en las batallas pueden sólo los hombres. Antes de la batalla, todos los participantes se dividen en dos grupos. En el primer grupo participan los hombres casados, ellos juegan el papel de los invasores.

Los invasores emiten los leyes cómicos y observan su ejecución. Cada infractor debe pagar una multa, de lo contrario él se llena inmediatamente con harina y huevos. Al final del día, el dinero recaudado de las multas se envía a la caridad de la aldea. El tarea de otro grupo es proteger a los ciudadanos y echar a los invasores. También hay que decir que para la gente que no quiera participar en la celebración lo mejor es quedarse en sus casas. Porque no hay misericordia ni para las mujeres ni para los ancianos. Todos van a estar llenos con la harina y los huevos de pies a cabeza.

Se cree que esta tradición tiene más de 200 años, pero su origen exacto no se conoce. La fiesta fue olvidada durante la Segunda Guerra Mundial, pero fue restablecida en el año 1981. Los habitantes de la aldea Iba tienen los vestidos especiales para esta fiesta. Lo más importante es proteger la cara y las manos. Inicialmente, se usan los huevos y después la harina para terminar una imagen de la fiesta. España es famosa por una

variedad de las fiestas divertidas que se celebran principalmente en pequeñas aldeas, Enfarinats es un ejemplo perfecto de ellas.

Consultora lingüística y de investigación: Catedrática Principal
M.Y. Onishchenko.

A. Gasánova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

MONEDAS ESPAÑOLAS A LO LARGO DE LA HISTORIA

Antes del euro, el dinero de España se relacionaba con las tres monedas principales que son el real, el escudo y la peseta. Los cambios que se observaban con la moneda fueron resultados de la nueva nominación de la moneda antigua que con el paso del tiempo se convirtió en dinero efectivo.

Durante muchos siglos la principal moneda fue el real español que entró en uso en el siglo XIV, introducido por el rey de Castilla Pedro I, después fue sustituido por el escudo. Las monedas en aquel período fueron acuñadas de la plata o el oro cada cual tenía su valor relativo. En tiempos de trueques las monedas españolas se usaban prácticamente en todos los mercados mundiales desde América hasta Asia. El escudo por primera vez fue acuñado en el siglo XV y vivió hasta los años ochenta del siglo XVIII antes de la aparición de una nueva moneda que era peseta. En varios períodos del tiempo el escudo equivalía a diferentes cantidades de reales. Las pesetas se usaban en todo el territorio español a partir del siglo XVIII y hasta el año 2002 cuando fueron sustituidas por el mundialmente conocido euro.

En cuanto a la etimología de la palabra peseta, su origen se relacionaba con el diminutivo del catalán de la palabra *peça* – trozo, de esta manera, *peçeta* significa trocito. Inicialmente, desde el siglo XV, este término se refería a la moneda de plata, y en la edad Media se usaba con valor de dos reales. Más tarde, la casa de la moneda comenzó a imprimir los primeros billetes de pesetas de varios valores nominales. La primera emisión comercial de la serie de pesetas constaba de dos millones de bancanotas. Se mantuvo hasta el año 35 del siglo XX, cuando el precio de la plata se aumentó y la peseta sufrió una drástica devaluación. A finales de este siglo, en el uso de España había unos setecientos millones de billetes bancarios y más tarde cerca de mil millones. La última emisión de la peseta se realizó en el año 1992. Tras este año la circulación de pesetas se tendió a caer en el pasado y era a finales del siglo XX cuando iniciaron a retirar la moneda del mercado nacional y cuyo uso fue exclusivamente permitido para finalizar transacciones comerciales que habían sido comenzadas antes de la introducción del nuevo moneda, que, a pesar de que se consideraba pasajero,

sigue siendo la divisa principal y una de las más estables en los mercados mundiales hasta el momento presente – el euro, que funciona para facilitar transacciones financieras y facilitar los desplazamientos por el territorio de la Comunidad Europea.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

A. González
Universidad de Cádiz, España,

K. Pecherna
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

EL CARNAVAL GADITANO

Como se sabe España es famosa por sus numerosas y diferentes fiestas que atraen la atención de los turistas de todos los rincones del mundo. Los españoles saben cómo pasar el tiempo muy alegremente y hacen esto con mucho gusto que provoca la admiración de toda la gente a quien le gustan las fiestas y una posibilidad de disfrutar su vida.

Un lugar específico entre las fiestas españolas se ocupa el carnaval gaditano que tiene lugar cada año en Cádiz. La gente de todo el mundo llega a esta ciudad preciosa para participar y compartir esta celebración con los españoles. Hay que decir que la fiesta tiene su propia historia y particularidades y se volvió famosa gracias al carácter de los gaditanos – las personas más alegres en toda la Península Ibérica. El carnaval es una celebración que precede a la Cuaresma. Es un ritual de “despedida” con carne y los gaditanos lo marcaron con una escala especial. El carnaval obtuvo su gloria gracias a la maestría de los gaditanos y su devoción sin límites a esta fiesta. Unos siglos atrás el gobierno permanente trataba de destruir esta tradición mediante varias restricciones y prohibiciones, pero los residentes de la ciudad se portaban como si no se dieran cuenta o simplemente lo evitaban.

En los tiempos crueles de la dictadura las ordenes de los mensajeros del rey no podían conseguir a los gaditanos dejar de celebrar el carnaval lo que tiene pruebas documentales. En una carta del 7 de febrero de 1652, el general Menkos se quejó a los trabajadores de los astilleros de Cádiz, que ellos se negaron a reparar la nave porque celebraron el Carnaval. Cuando el gobierno prohibió poner las caretas en la cara, los gaditanos para expresar el protesto pintaban las caras. La guerra con Napoleón y el asedio de las tropas francesas de Cádiz no se convirtieron en un obstáculo para la diversión de la reunión de la Cuaresma.

La prohibición del carnaval que fue impuesta por el gobierno municipal el 20 febrero 1816, los gaditanos simplemente ignoraban. Incluso en los tiempos difíciles de Franco, cuando cualquier exhibición no autorizada de las tradiciones populares fue severamente reprimida, el carnaval continuó viviendo en la clandestinidad. Al soportar todas las pruebas, el Carnival adquirió el estatus de una fiesta oficial. Los gaditanos han merecido esa victoria. Y ahora todo el mundo puede disfrutarlo.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

V. Kujarenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

LAS CARACTERÍSTICAS DE LA COCINA ESPAÑOLA

Como muchos países europeos del mediterráneo España atrae a millones de turistas por los monumentos históricos, la naturaleza rica, el clima excelente, y por supuesto, la cocina. Los españoles, al igual que cualquier otra nación, adoran comer. Su cocina es muy rica y variada.

A lo largo de su historia, España ha contactado con muchas naciones, todas ellas tenían alguna influencia en las tradiciones del país, incluyendo la cocina. Por ejemplo, los romanos dieron los olivares españoles y campos aptos para la agricultura. Gracias a los fenicios, que trajeron las uvas y aceitunas a la Península Ibérica, una parte esencial de la cocina española y el vino eran del aceite de oliva.

De los árabes que gobernaron el país durante siete siglos, España prestó el “hábito” de utilizar almendras en la cocina, cítricos y especias fragantes y hierbas. Tras el descubrimiento de América en el país entraron los tomates, pimientos dulces (chile), calabaza, habas, patatas, chocolate y vainilla. El desayuno para los españoles, por lo general, no es muy rico – el café con un bollo. Pero por la tarde sucede todo lo contrario, el menú diario incluye tres platos: aperitivo, plato principal y postre. Y después, una taza de café obligatoria.

Las tradiciones culinarias de España varían según la región. El país puede ser dividido en 8 zonas gastronómicas, cada uno de los cuales es conocido por sus únicas obras maestras culinarias. El País Vasco prefiere el pescado. En Cataluña tiene sus platos recomendados como tierno asado o salchicha ahumada.

Las bebidas más populares en esta región de España es considerado un vino espumoso champán y café. No hay comida en Valencia y Andalucía sin jamón, e incluso la mayoría de los viajeros tomar con ellos las patas de cerdo. En la parte central del país no debe renunciar a la carne y las salchichas a la

parrilla, que se ofrecen en abundancia. Andalucía es famosa por su vino de manzana, lo que representó cinco especies.

En las Islas Canarias, es necesario probar salmoreño, plato de liebre con una salsa especial, y apreciar al mismo tiempo el sabor del vino Rioja. Las paellas van bien con el vino seco. Los restaurantes españoles están abiertos hasta más tarde en comparación con otros países. Muchos restaurantes ofrecen vino de su propia creación. Los restaurantes que sirven la comida con los mariscos a menudo ofrecen la preparación de un plato en su presencia según su propia selección de productos.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A.Pliushchai.

E. Larin, V. Samóylenko
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LAS PARTICULARIDADES DEL ESPAÑOL Y EL PORTUGUÉS

Hay lenguas que, por su naturaleza, son muy similares y resulta difícil distinguirlas. Por lo tanto, muchas personas se preguntan en consisten las diferencias entre estos idiomas. Tanto el portugués como el español pertenecen a la misma familia indoeuropea lingüística, al grupo de las lenguas romances, que también incluye el francés, el italiano, el moldavo y el rumano. Sin embargo, el gallego-portugués sirvió la base para el portugués, y los orígenes de la lengua española hay que buscarlos en el Reino de Castilla. A pesar de que estas lenguas son muy similares, cada una de ellas tiene sus características particulares, lo que se explica, en primer lugar, por su historia, puesto que ellas tenían territorios de su distribución completamente diferentes.

El español se desarrolló en el valle del río Ebro, al norte hasta los Pirineos. El portugués se distribuía en el área del noroeste de la península Ibérica. Más tarde, la influencia celta y la colonización del noroeste de la península transformaron el idioma portugués. Como consecuencia, el portugués fue dotado de un sonido peculiar y se convirtió en el más cercano al francés y el catalán.

En cuanto a la gramática, el español y el portugués se diferencian sólo por el uso de los artículos y tiempos gramaticales. Las mayores diferencias se refieren a la fonética. En la forma escrita los dos idiomas son muy similares. Pero, si prestar atención a la pronunciación, se puede ver que para marcar las fosas nasales de los sonidos ð, ã en la lengua portuguesa hay tildes. Para distinguir las vocales abiertas y cerradas, fue tomado el signo de mayúscula, acento circunflejo - ê, â.

En el vocabulario muchas palabras de estas lenguas son muy similares, ya que la mayoría de las palabras españolas y portuguesas posee raíces de los orígenes. Históricamente, el español tenía más estrechamente contacto con la lengua árabe, lo que llevó a la aparición de arabismos en su vocabulario. Mientras que en el portugués las palabras árabes fueron obsoletas con el tiempo, o han sido sustituidas por los equivalentes latinos.

A nivel hablado, los españoles y los portugueses, en parte, pueden comprender unos a otros. De la misma manera que nosotros, los ucranianos, podemos entender a los rusos, a los bielorrusos y a los representantes de otros pueblos eslavos. Pero el porcentaje de la incompreensión aumenta en vez en cuando y no cada español puede entender a un portugués con 100 de la tasa de precisión.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Oníshenko.

A. Moroz
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucraina

MÁGIA NOCTURNA DE PROCESIONES DE SAN JUAN

En España, el verano no se inicia sin la fiesta solemne de San Juan que se acompaña con fuegos y mucho misterio atrayendo cada vez más a los turistas y a los españoles mismos. Esta celebración encontró un análogo eslavo que también se festeja en verano. Aquellas prácticas de saltar sobre el fuego, buscar la flor de helecho que se encuentra bajo el legendario cofre y que se considera un verdadero tesoro. Convergen también las creencias en que la llama del fuego ayuda a librarse de los malos espíritus, y que el agua y la hierba ayudan a quitarse de todas las enfermedades. Pero el día de esta fiesta española tiene sus propias peculiaridades.

Durante el festejo los participantes toman aperitivos, la tradicional “coca” y bebidas diferentes con el champán ente ellas como signo de costumbre. Además de saltar sobre el fuego, la gente camina sobre las cenizas calientes, organiza un gran *show* con presentaciones con el fuego, todos tratan de quemar la basura en casas o simplemente vienen con antorchas por todas partes. La fiesta se entiende no sólo como el principio del verano sino que también representa una especie de victoria de la luz sobre la oscuridad porque es de noche cuando el día de 23 de junio es considerado el más corto. Pero, a pesar de la importancia de la fiesta e incluso su popularidad, tienen lugar numerosos incendios provocando grandes daños.

Supuestamente, las procesiones con el fuego ayudan a los cuerpos celestes a combatir el mal en todo el planeta. Las festividades duran toda la noche al aire libre, y siempre atrae a un gran número de turistas y ciudadanos.

Dicho ritual de “limpieza y liberación” continúa en el agua. En esta noche, es necesario, según se cree, bañarse en el mar, el río o el lago. Se considera que el agua en este momento se convierte en el poder mágico. Y, sin embargo, de acuerdo con las tradiciones, la curación se hace posible con una planta de verbena que es capaz de curar a gente en la Noche de San Juan. En el poder mágico de la verbena de esta noche creen tan fuertemente que la fiesta es a menudo llamada la verbena de San Juan.

El estruendo de los petardos, demostraciones con los fuegos artificiales, fuegos con llamas muy altas de color naranja y rojo, con la gente tocando en bandas de música, bailando en las calles – todo esto lleva a gran alegría y emociones de miles de personas en todo el país y con una total falta de agresividad de embriaguez, y además, es lo que crea un ambiente increíble como un verdadero día de fiesta, es tan genial que involuntariamente causa envidia de cómo la gente sabe divertirse.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

O. Polishko

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA DIFERENCIA ENTRE EL ESPAÑOL Y EL CATALÁN

La mayoría de los turistas que llegan a España, creen erróneamente que el catalán es sólo undialecto del español, y prácticamente no se diferencia de la lengua española. Por lo tanto, el catalán es una lengua independiente y no es una opción del español. Se sabe que la formación del idioma catalán comenzó en el siglo IX, durante la Reconquista. Este idioma apareció a base del latín vulgar en el norte de la Península Ibérica. A finales de la Edad Media, el catalán era una lengua literaria y tenía prestigio. Como indican los científicos, en el siglo XX, el catalán fue completamente prohibido en todas las áreas de la vida pública por el general Franco. Sólo 8 años después de la muerte del dictador, en el año de 1983 aprobaron una ley, según la cual el catalán era oficialmente la segunda lengua estatal en el territorio de la Comunidad Autónoma de Cataluña.

Si vamos a comparar el idioma español y el catalán, se puede notar sus principales diferencias, que se refieren a:

- La gramática. En catalán los infinitivos terminan no en *-er*, *-ar*, *-ir*, como en español, sino en *-e*. Por ejemplo: *Vender (español) -Vendre (catalán)*. Además, los verbos *Ser* y *Estar* funcionan de manera distinta. En el idioma catalán el verbo *Ser* se utiliza para indicar una localización espacial.

- La pronunciación. La *-d* final se pronuncia a menudo sordamente: por ejemplo, *autoridat* (*autoridad*), *verdat* (*verdad*), *amistat* (*amistad*), *Madrit* (*Madrid*).

En catalán faltan interdental Z y ele doble(LL), pero hay chisporrotea X, y resonantes Zy TZ.

En general, la pronunciación del catalán es más similar a la lengua francesa, por ejemplo, tales consonantes como J, Z y X que son típicos para la pronunciación del catalán y faltan en el español moderno, pero se puede encontrarlas en francés, así como en portugués y en gallego.

Además, las diferencias entre el idioma español y el catalán se observan en la entonación y la ortografía.

Lo más interesante es el hecho de que en el idioma catalán hablan un once millones de personas en España, Francia, Andorra e Italia. A pesar de las similitudes, que tienen estas dos lenguas, todos los catalanes pueden entender a un español, pero ningún español comprende al catalán. Aquí hay algunos ejemplos que demuestran dicho hecho:

Buenas noches (español) - *Bona nit* (catalán)

Ensalada (español) – *amanida* (catalán)

Manzana (español) – *poma* (catalán)

Vaso (español) – *got* (catalán)

Así, vemos que estos dos idiomas son completamente diferentes e independientes.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Reznitchenko
Universite Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

LES EMPRUNTS EN FRANCAIS

Le français est une langue romane descendue principalement de la langue gallo-romaine, une forme de latin vulgaire, parlé dans le dernier Empire romain par les Gaulois. Les premiers francs parlent proto-germanique, puis la langue commune se différencie en ancien haut allemand et ancien bas allemand. Les Francs du nord de la Gaule adoptaient leur propre version gallo-romaine, qui devint française. En France, la langue germanique a continué à être parlée parmi les rois et la noblesse jusqu'au X-ième siècle. À la suite de plus de 500 ans de bilinguisme germano-latin, de nombreux mots germaniques ont été introduits dans le discours gallo-roman quand il a émergé comme ancien français en 900 AD. Bien qu'environ dix pour cent des mots français modernes sont dérivés de francs, il y avait d'autres sources de

mots germaniques en français comme le bourguignon, l'ancien norrois et l'ancien anglais. D'autres mots ont été empruntés directement aux versions ancienne, moyenne et moderne du néerlandais et de l'allemand. On estime que 12% (4 200) des mots français qu'on trouve dans les dictionnaires typiques comme le Petit Larousse ou le Petit-Robert (35 000 mots) sont d'origine étrangère.

La majorité des mots français proviennent du latin «vulgaire» ou ont été construits à partir de racines latines ou grecques. Il est impossible de dire combien de mots d'origine latine existent dans la langue française à cause du fait que ces mots sont généralement moins reconnaissables que ceux en italien parce que la syllabe finale pas accentuée de nombreux mots a été abandonnée ou elidée dans le mot suivant . Exemples: frère, doigt, foi, froid, œil.

La liste des mots français d'origine germanique est un ensemble de mots et d'expressions français modernes standards dérivant de toute langue germanique de toute période, qu'elle soit incorporée dans la formation de la langue française ou empruntée à tout moment par la suite. Ils sont très nombreux, donc voici quelques exemples: angstroem, anchluss, allo, abandon, alpenstock, aéro-club, aboutonner, franquette, bande, banderole, banque, bannière, banquezingue, barde, bastion, blizzard, blond, bordel, pont, caillebotter, camembert, canarder, carlisme, cauchemarder, chabraque, chelem, chiffon, choc etc.

Enfin, l'anglais a contribué au lexique français, notamment au cours des dernières décennies. A l'inverse, l'Académie française, en tant qu'institution, garde absolument la langue française. Dans de nombreux cas, l'Académie publie des alternatives françaises ou elle crée des néologismes français, mais ces mots ne parviennent pas souvent au public qui doit, par définition, les utiliser en premier lieu. Il s'agit d'une liste de mots en français, de termes et d'expressions d'origine anglaise, certains de nature spécialisée, d'usage courant en langue française ou du moins dans leur domaine spécialisé. Par exemple : le selfie, le sandwich, le bulldozer, l'email, pas de stress, cool, le dressing, le lifting, les paniers, le smoking, l'open space, le blog, le week-end, le coach, high tech, la réussite, le concessionnaire, l'après-rasage, le shampooing.

La langue gauloise, et certainement ses nombreux dialectes, a laissé quelques centaines de mots en français et beaucoup plus dans les langues romanes: aller, ambassade, arpent, auvent, balai, péniche, barnache, bassin, bief, boisseau, boue, brave, chainse, char, cervoise, douve, fragon, si, jaillir, lande, maint, lotte, mouton, pinson, trogne etc.

Selon M. Konstantinidis, la recherche sur l'effet de la langue grecque sur le vocabulaire européen a révélé qu'en 1991, le français contenait 1250 mots de racines grecques. Ils sont principalement utilisés pour exprimer et affiner les concepts philosophiques et scientifiques.

Il convient de mentionner que, dans les XVII–XVIII siècles, la France se trouve au centre de la vie culturelle et politique de l'Europe. Depuis lors, les Français ont commencé à remplir le lexique d'autres nations de nombreux mots, qui sont devenus internationalismes. Par exemple, en russe, les mots d'origine française occupent 46% de tous les mots, en anglais - environ 29%, en espagnol - 16%. Ces internationalismes concernent principalement les domaines de la vie tels que l'art et la littérature, le divertissement, la nourriture, la construction et le confort, l'administration publique et l'économie, les vêtements et l'hygiène personnelle. Par exemple, il existe des formes semblables en français et en russe: *mode* → *мода*, *dame* → *дама*, *étiquette* → *этикет*, *compliment* → *комплимент*, *meubles* → *мебель*, *boudoire* → *будуар*, *paleto* → *пальто*, *bouillon* → *бульон*, *omelette* → *омлет*, *elegant* → *элегантный*, *galant* → *галантный*, *delicat* → *деликатный*, *frivol* → *фривольный*.

Cependant, au cours des dernières décennies, l'anglais est devenu dominant sur la scène internationale, et sa position n'est que renforcée. Néanmoins, le prestige de la langue française dans les périodes historiques précédentes reste indéniable.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

A. Románova
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

EL VOCABULARIO DE LA LENGUA DE LATINOAMÉRICA

Las divergencias estructurales, fonéticas, gramaticales y léxicas en todas las variantes existentes del español siempre atraían mucha atención de los científicos y lingüistas de todo el mundo.

A menudo el mismo idioma puede sonar tanto bien cuanto mal para los nativos del español y provocar malentendidos lingüísticos entre los representantes del español peninsular y el español latinoamericano. A continuación veremos unos ejemplos que suscitan mucho interés. Cuando una mujer quiere comprar la ropa en Buenos Aires y ella pregunta de la localización de una tienda, ella va a recibir la respuesta siguiente: “*Siga esta vereda (acera), y a las cinco cuadras (manzanas) ha de ver un negocio que tiene polleras (faldas) y sacos (chaquetas) en la vidriera (escaparate)*”. En México, una persona de España será ofrecida para desayunar los *bolillos* que no deben ser confundidos con *teleras* (los bollos para las hamburguesas), ellos se llaman *virotes* en Guadalajara y, por ejemplo, *cojinillos* en Carácas, Venezuela.

Hay muchos establecimientos con placas *tapalerías* – tiendas de quincalla. También en México, si la gente dice que el tren parte *desde las nueve* Usted debe saber que este tren es un sólo y él parte a las nueve (no hay otros que van). Cuando uno sale de viaje, se puede tomar un *camión* (español: autobús que se llama *guagua* en Puerto-Rico y Cuba). Cuando un amigo le dice que sus cosas van mal pronunciando la frase “*me ha llenado de drogras*”, esto significa que él está lleno de deudas, y es muy curioso dependiendo de la situación.

En Bogotá, Colombia, los ciudadanos ellos se saludan con una pregunta: *¿Cómo nos acaba de ir?* O *¿qué tal nos va*, la pregunta está siempre dirigida a “nosotros”. Razonando de las características regionales del español, se puede diferenciar las asociaciones siguientes debido a la lengua en su variación: castellano – imperioso, pesado y rotundo; andaluz – vivo y agraciado; lengua de las Antillas – flota y dulce; mexicano – prudente; chileno – melodioso.

En conclusión, es necesario señalar que el estudio de las particularidades del español de Latinoamérica es actual porque ellas no reciben mucha atención. Este tema es considerado interesante para deliberación y profundización posteriores. Así que esto ha sido claro que en los países en que la gente habla español no hay solo una lengua clásica, el castellano, sino también hay una lengua propia con los dialectos y la influencia del sustrato indígena. Por lo tanto, es importante sistematizar esta diversidad lingüística.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Y. Rossi

Universidad de Cádiz, España,

M. Kora

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucrania

LOS ASPECTOS CULTURALES QUE CHOCAN A LOS EXTRANJEROS

Todos sabemos que el proceso de habituación a una cultura nueva puede ser bastante difícil por muchas razones y hay algunas cosas que nos dejan de piedra. En España también podemos encontrar unas cosas que parecen raras no solo para ucranianos sino para la gente de otros países, como por ejemplo Italia. Y por eso es muy importante estudiar la cultura antes de ir al país, para no quedar en ridículo.

Queremos empezar con una cosa que se encuentra en todas partes de España, es una tradición que se llama la siesta. La siesta es una manera de descanso que empieza a las 13-14 y dura hasta las 17-18. Durante la siesta todas las tiendas están cerradas y muchos restaurantes y bares también. Por supuesto, esta tradición es un poco rara e incomoda para los turistas extranjeros, que quieren comprar algún recuerdo o solo disfrutar de la comida española, y por este razón hay unas tiendas abiertas a este hora. Existe una costumbre parecida a la siesta, los españoles siendo muy religiosos creen que el domingo hay que cerrar las tiendas grandes y quedar unos bares para dejar algunas opciones para turistas. La pregunta más interesante es cuándo ellos trabajan. Además hay fiestas que duran por semanas y claro que tampoco se trabaja. Pero tienen razones, porque casi todas estas fiestas son religiosas. Una cosa más que nos parece exótica son los españoles, porque su manera de hablar, su libertad en comunicación son rasgos increíbles y estos rasgos construyen todas las costumbres y el carácter original de la nación. Por ejemplo, los españoles pueden hablar de cualquier cosa con un desconocido y siempre están preparados a ayudar a todos. Sobre los aspectos culturales podemos destacar la comida española como una parte de la cultura del país. La comida tradicional incluye los mariscos, especialmente atún, porque se encuentra casi en todo plato, arroz, como parte de paella, jamón, aceite de oliva y, por supuesto, no se puede comer sin zumo de naranja. Entre los postres se destaca flan y crema catalana. Los platos españoles son muy ricos y cualquier extranjero que ha probado estos platos seguramente volverá a comerlos. Aparte de la comida tienen el sistema educativo muy distinto. Si comparamos con el sistema italiano, en España hay más ejercicios prácticos que teóricos. Las relaciones entre el profesor y los alumnos son más informales y los alumnos son libres a tutear y expresar sus ideas y pensamientos en manera emocional, como hablan con sus amigos. Para resumir, hay que decir que a pesar de las diferencias entre España y otros países es imposible olvidar de este país y no enamorarse de sus costumbres.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

M. Samoylenko
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

VERLAN COMME VARIANTE DE LA LANGUE DES JEUNES EN FRANCE

La langue française se développe et change de pair avec le développement et les changements dans la vie des français. Ces sont des

problèmes sociaux les plus graves pour la société française, qui trouvent un écho dans la langue des jeunes qu'on considère parfois très originale. Donc, on peut confirmer que c'est la langue dissimulée, chiffrée, cryptique, quelque sorte «du répertoire» de la jeunesse.

Le verlan présente un intérêt particulier. C'est une forme de français argot (slang). Le verlan est la langue à l'envers. C'est une variante de la langue conventionnelle où les syllabes sont déplacées. La première syllabe devient la dernière. Par exemple: *musique* - *zicstu* (музыка), *père* - *reup* (отец), *chien* - *yench* (собака), *bizarre* - *zarbi* (странный), *foi* - *ouf* (дурак, сумасшествие), *salut* - *luss* (привет, пока), *discret* - *s'crédi* (тайный). En général on traduit les mots les plus connus et les plus utilisés. Au début le verlan était la langue cryptique. Mais dans la deuxième moitié du XXe siècle il est devenu très populaire et à présent on peut trouver dans les dictionnaires tels que Le Petit Robert et Larousse les mots *ripou* (pourri), *meuf* (femme) etc.

L'étude de ce phénomène nous aide à être au sein des événements, à apprendre "la langue de la rue", de la littérature et de la cinématographie moderne. Avant tout, il est important de comprendre les causes de l'apparition de la langue de la jeunesse. D'abord, le verlan a été utilisé dans les communautés pauvres aux environs de Paris à la suite de la 2ème Guerre Mondiale. Depuis lors, sa popularité a augmenté en raison de sa présence dans la musique de films et dans la culture. Aujourd'hui les jeunes français utilisent le verlan dans les différents genres de musique en représentant les couches sociales extraordinaires et en ajoutant de nouveautés dans les styles musicaux. Il est devenu populaire parce qu'il a bien accompli la première fonction de l'argot: ne pas être compris par les étrangers. Ce slang permet aux jeunes d'entrer en communication, et de ne pas être compris par les figures d'autorité.

Le verlan est la langue de la protestation contre les clichés verbaux, le langage monotone et habituel. Les langues des jeunes sont fixées dans le monde entier, mais en France ce phénomène effleure la structure de la langue jusqu'au changement de l'information, du rythme des phrases et de la liaison des voyelles et des consonnes. En conclusion, il faut remarquer que l'analyse du verlan donne la possibilité d'affirmer que l'étude de la langue des jeunes en France nous permettra d'imaginer mieux le tableau national du monde entier et de comprendre les particularités la jeunesse française.

Consultant scientifique et linguistique: Maître-assistante
L.V. Ratomska.

FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINE DE SAN SEBASTIÁN

El Festival Internacional de Cine de San Sebastián es uno de los más prestigiosos del mundo siendo uno de los eventos más importantes en España. El festival cinematográfico lidera entre las competiciones en el campo del cine en el espacio de los países hispanohablantes, también ocupa el cuarto lugar entre los festivales cinematográficos europeos después de los festivales De Cannes, Berlineses y Venezianos. La tradición del festival en San Sebastián tiene el origen en 1953 como el evento que acaba el programa de los más grandes festivales cinematográficos internacionales. A todo el foro son asignados 9 días en la segunda mitad de septiembre. Al día de hoy este evento ha ganado el estatus de la competición de cine más competente en Europa. El primer festival ha pasado condiciones de la censura más serias del tiempo del general Franco.

Para el control total sobre el cinematógrafo hasta fue creado el establecimiento especializado – la dirección Nacional de la cinematografía. El objetivo de cada película producida en el país fue la justificación y la propagación del régimen gobernante actual. La situación ha cambiado a mediados de 1960. Los cambios son vinculados con que el festival en San Sebastián se hacía la medida significativa en la vida de la industria del cine mundial. El público está en constante crecimiento, el programa del concurso adquirió propio estilo audaz y se expandió gradualmente. Las categorías de los premios principales se dividen en dos grupos: “Concha de Oro”, entregado por la mejor película en el foro, también “Concha de Plata”, son recibidos por los mejores actores, actrices y directores. Además de esto se otorgan otros premios prestigiosos del festival: “Premio Donostia”, a los directores que han realizado la contribución al cinematógrafo mundial, el premio “FIPRESCI” de la crítica internacional y el Premio del Público.

Las reglas modernas del festival dicen que los estrenos de las películas pasan sólo en los días del festival. Más a menudo la cantidad de los cuadros presentados no supera veinte. Se exhiben también las películas de los directores destacados de la actualidad fuera del programa del concurso. El emplazamiento básico de los eventos pasan en el Palacio de Congresos y Auditorio Kursaal. Además la demostración de las películas del concurso y fuera de él las ponen en 20 cines de la ciudad. El interés enorme en el festival cinematográfico confirma la cantidad de los invitados anuales de unos 100 mil personas cuando se distingue la atmósfera benévola, se presentan los nuevos talentos en el campo y la maestría del actor. En el desarrollo

del festival las tradiciones se combinan apretadamente con las tendencias nuevas del arte y eso hace el evento digno del título del foro de cine más influyente de Europa.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

Y. Tarán
Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

CUESTIONES METODOLÓGICAS EN LA ENSEÑANZA DE LOS IDIOMAS EXTRANJEROS

El aprendizaje de lenguas extranjeras en nuestro país está recibiendo una atención considerable. Hay escuelas privadas de idiomas, tutores individuales que son muy populares. Se dispone de una cantidad suficiente de literatura metodológica, didáctica y de autoayuda. A pesar de esto, el nivel de conocimiento de la lengua de la mayoría de los graduados de las escuelas y de los estudiantes sigue siendo bastante bajo. Se intentó determinar las razones de la baja competencia de los jóvenes en una lengua extranjera. Es bien sabido que aprender un idioma es un proceso largo y laborioso que requiere un esfuerzo considerable por parte tanto del profesor como del estudiante, así como un alto nivel de motivación para aprender y autodisciplina de ambos participantes. Aprender cualquier idioma, incluso la lengua materna, se puede dividir en 3 etapas: etapa 1 – acumulativa; etapa 2 – etapa de conocimiento (de la asimilación de la lengua); etapa 3 – reproductiva (libre reproducción de estructuras gramaticales de la lengua). La terminación exitosa de cada etapa tiene sus propias peculiaridades y dificultades, si se descuida, se convierte en una causa de brechas significativas en el conocimiento de las personas que aprenden el idioma. Así, en la primera etapa se produce la acumulación de los testigos de los diferentes grupos temáticos, el principal proceso de la actividad mental se convierte en la memorización. En esta etapa, es importante encontrar la forma más desarrollada de la memoria del estudiante (tal como auditiva, visual, táctil, explícita, arbitraria, etc.).

Es importante observar la proporción correcta de elementos del juego y la implementación del ejercicio didáctico. En esta etapa es necesario comenzar el estudio de la forma escrita y de las características del lenguaje. Los errores más comunes cometidos por los profesores son: falta de claridad o saturación excesiva; el volumen de material estudiado; monitoreo obligatorio (verificación de tareas).

El tiempo de transición a la segunda etapa de cada estudiante se determina individualmente. El profesor debe determinar de forma

independiente este momento, guiado por los resultados del control del conocimiento de los alumnos. Por lo tanto, en nuestra sociedad debemos encontrar las oportunidades para aprender el idioma, y el obstáculo para el éxito se convierte en competencia insuficiente de los profesores y la falta de motivación adecuada de los estudiantes.

Consultora de investigación: Catedrática Principal M.Y. Onishchenko,
Consultor lingüístico: Catedrático A.A. Plushchaj.

K. Tchernyavska, N. Sytnik
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

PROBLEME DE L'UTILISATION DE «BON» ET DE «BIEN»

Si on utilisait “bon” ou “bien”? C'est une question simple, avec une réponse compliquée. En général “bien” est un adverbe et “bon” est un adjectif. Mais il y a tant d'exceptions qu'on ne peut guère considérer comme une règle. Il existe des situations différentes de l'utilisation de “bon” et de “bien”.

Premièrement, examinons les situations dans lesquelles on doit utiliser “bon”. «Bon» est un adjectif ou substantif qui est habituellement équivalent à «bon». Vous l'utilisez pour parler d'un état d'être, pour décrire une personne ou un objet. D'abord, on emploie «bon» pour parler des plaisirs sensuels. Par exemple: *Cette soupe est très bonne, tu (ne) sais pas ce que tu rates*, ou *Tu sens bon, c'est quoi ton parfum ?* En second lieu, nous utilisons «bon» pour dire que quelque chose est correct ou pas correct. (*Vous vous êtes trompés monsieur, ce n'est pas le bon ticket*, ou *C'est bon comme ça ?*) Nous employons aussi «bon» pour dire que quelque chose est suffisante. Par exemple: *Vous voulez du sucre avec votre café ? Non c'est bon, merci*. De même, s'il est le plus souvent utilisé comme adjectif, bon est aussi un nom: «le bon» ou «la bonne» s'il s'agit du féminin.

D'autre part, «bien» est un adverbe et donc il est irrégulier comme tous les adverbes français. Vous l'utilisez pour décrire comment se fait l'action du verbe. (*Elle chante bien. Elle chante comment? Bien*). Au contraire, vous dites: «*C'est une bonne chanteuse*». Dans ce cas, vous décrivez la personne et donc vous utilisez l'adjectif «bon». Maintenant passons à la situation dans laquelle on doit utiliser «bien». Tout d'abord, on utilise «bien» pour exprimer l'état de votre santé. Par exemple: *Je me sens bien*. Également, si vous êtes satisfait de quelque chose ou quelqu'un, vous pouvez utiliser «bien» pour l'exprimer. Par exemple: *Alors, il était bien ce film? C'est bien, je suis fier de toi*. Il faut aussi utiliser «bien» pour dire que vous aimez / n'aimez pas quelque chose ou quelqu'un. (*J'aime bien la*

musique espagnole). Curieusement, «j'aime» signifie des sentiments tandis que «j'aime bien» signifie l'intérêt. «Bien» est utilisé avant certains adjectifs pour intensifier leur signification. Dans ce cas-la, cela signifie «vraiment». Par exemple: *Il est bien moche ce nouveau bâtiment*. Aussi, «le bien» est utilisé comme un nom. C'est un terme plutôt formel qui est principalement utilisé dans un contexte juridique.

La distinction entre «bien» et «bon» est l'un des aspects les plus difficiles de la langue française. Essayez de demander aux Français en quoi est la différence, et vous obtiendrez seulement des réponses confuses. Les Français savent quand faut-il utiliser «bon» et quand on utilise «bien», mais très peu parmi eux peuvent expliquer pourquoi.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L.V. Ratomska.

Y.Tyápina
Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucraina

ANGLICISMOSEN LA LENGUA ESPAÑOLA

Como se sabe, el vocabulario de cualquier lengua es un sistema que se cambia y se completa constantemente. Una de las fuentes para enriquecer el caudal léxico en el idioma es hacer prestaciones lingüísticas que ocupan un lugar muy importante en el lexico por efecto de duradero interacción cultural e histórica.

El término “*anglicismo*” (como un tipo de extranjerismo) se refiere a las palabras o modos de expresión propios u originarios de la lengua inglesa que son empleados comúnmente en cualquier otro idioma (en nuestro caso – en español). Según los datos históricos los anglicismos comenzaron a aparecer en la lengua española en el siglo XVII. En la actualidad, la introducción de los anglicismos en el idioma español continua, porque el desarrollo del lenguaje está entrelazado estrechamente con el desarrollo de la sociedad. Los logros de los norteamericanos en los ámbitos tecnológicos, económicos y culturales contribuyeron a la aparición de muchos anglicismos que se extendían no sólo en la lengua española sino también en otros idiomas.

Según las esferas de utilización se pueden agrupar los anglicismos en tales áreas como:

– la Red Internet y tecnología (por ejemplo: *internet, blog, e-mail, software, multimedia, web, online, DVD*).

– La cultura y el arte (por ejemplo: *band, film, show-business, casting, thriller, folk, rock and roll, blues, rhythm*).

– El deporte (por ejemplo: *fitness, futbol, playoffs, sport, hockey, acuaspinning, athletic*).

– La economía (porejemplo: *marketing, e-commerce, off-shore, manager, job, consulting, headhunter, trader*).

– La gastronomía (porejemplo: *alcohol, snack, fast-food, steak, rostbifroastbeef, junk-food*).

Los científicos subrayan que en el siglo XXI se observa un aumento de las esferas de la penetración de los préstamos ingleses en el idioma español, como resultado del desarrollo de las tecnologías de telecomunicaciones, medios de información y comunicación internacional. Por eso los anglicismos se utilizan tan a menudo en el español moderno. Por lo tanto muchos lingüistas creen que este fenómeno destruye la cultura y las tradiciones de la lengua española, aunque se debe reconocer que este proceso es inevitable en nuestro mundo moderno.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Yefremova

Universidad Alfredo Nobel, Dnipró, Ucraina

EL ASPECTO SOCIOCULTURAL EN EL APRENDIZAJE DE UNA LENGUA EXTRANJERA

El carácter específico del funcionamiento de una lengua extranjera se explica por su función comunicativa que posibilita la comunicación intercultural. Últimamente los factores socioculturales son objeto de la atención fija de los metodólogos, que determinan las condiciones socioculturales como unas de las primordiales, ellas forman la sociedad, influyen a la relación al pueblo que habla uno u otro lengua extranjera, a su cultura, fijan las relaciones culturales y sociales aceptadas en la sociedad etc.

El componente sociocultural en el aprendizaje de una lengua extranjera presenta a los estudiantes distintos aspectos de la vida de otros países, profundizando y diferenciando los conocimientos sobre su cultura. Este componente de estudios configura los conocimientos socioculturales. Se puede notar entre ellos los conocimientos así llamados enciclopédicos y los de fondo, también el conocimiento de las realidades auténticas, a saber: la vida cotidiana (comida, fiestas nacionales, modo de vivir, costumbres etc.), las condiciones de la vida (nivel de vida, condiciones de vivir etc.), las relaciones interpersonales (entre los sexos, comportamiento en familia) y los valores básicos, las convicciones y opiniones, la lengua de los gestos etc [3, c.176].

Además hay que nombrar los conocimientos del léxico connotativo, sin equivalente y el de fono que expresa la cultura del país de la lengua estudiada en la semántica de las unidades lingüísticas. Si un estudiante utiliza

varias nociones basándose sobre la información sociocultural y las aplica en el proceso del aprendizaje, su imagen del mundo resulta mucho más amplio y completo.

Conforme a las investigaciones científicas en la esfera didáctica, la presentación de estos conocimientos socioculturales ayuda considerablemente a los estudiantes comprender los fenómenos auténticos de otra cultura en su comparación con la propia. Además, refiriendo a la opinión de los profesionales en la esfera de la enseñanza de lenguas extranjeras, este aspecto de la enseñanza está predestinado para desarrollar a los estudiantes no sólo la curiosidad y el interés sino la capacidad de observar la concepción del mundo de otro la manera, comprender la sensación del mundo, desarrollar la capacidad de acumular la experiencia vital y cultivar la tolerancia [3, c.125].

El estudiante debe comprender que estudiando las lenguas extranjeras y teniendo el deseo de seguir enseñando o ser traductor/intérprete, él es mediador entre dos culturas (como mínimo) completamente diferentes y, al profundizar los conocimientos en la tarea sociocultural, él sube no sólo su nivel individual de conocimientos profesionales sino también su competencia comunicativa.

A su vez, la formación de la competencia sociocultural es inseparablemente vinculada a los objetivos básicos de la formación: los prácticos, los del desarrollo y los objetivos educativos.

Estudiando cualquier idioma extranjero, los estudiantes pueden formar su opinión sobre la cultura del mundo, analizando los fenómenos de la lengua, conociendo las costumbres y tradiciones de una nación (pueblo, país), su modo de vivir y muchas otras cosas auténticas. Todo eso posibilita sumirse en el ambiente de la lengua extranjera y “sentir” el espíritu del país [5, c.559].

Los profesores utilizan diferentes materiales didácticos para presentar la información sociocultural. Un texto se considera como una de las fuentes principales que posee las funciones comunicativas, pragmáticas, cognitivas y epistémicas. Siendo el resultado del discurso, él contiene la información necesaria para transmitirla y está organizado como la unidad semántica y estructural del cierto nivel de la lengua.

Los textos de estudios pueden ser muy variados según la información contenida (por ejemplo, los textos temáticos, los de cultura, los textos artísticos, versos diferentes, canciones (nacionales, populares, adoptadas etc.), diferentes tipos de cartas, clisés situacionales, entrevistas televisivas y las de la radio, los audio-textos de las conversaciones con los nativos etc. Dichos textos deben también contener las características especiales, es decir, deben ser auténticos, actuales y típicos. La selección de estos textos deba basarse en tales principios como el valor enjundioso, alto nivel de actualidad, factores históricos y la tipicidad de los hechos reflejados [4, c.98].

El temario debe corresponder a las edades de los que aprenden el idioma extranjero, sus intereses y necesidades de estudios e incluir la información sociocultural. Entre los materiales didácticos se puede destacar los que presentan la información siguiente:

- sobre los rasgos nacionales del carácter de los extranjeros;
- sobre las fiestas tradicionales, nacionales, religiosas etc;
- sobre la situación geográfica del país;
- sobre la situación política;
- sobre el sistema de la enseñanza;
- sobre las curiosidades y hechos históricos etc [3, c.126].

Los textos literarios auténticos también presentan la información útil (sociocultural, histórica, la de cultura etc) por eso se posicionan como un medio significativo para formar la competencia sociocultural.

En conclusión nos gustaría notar que el aprendizaje de una lengua extranjera necesitara diferentes recursos y conocimientos incluso los socioculturales.

Literatura

1. Новые государственные стандарты школьного образования по ИЯ. М.: ООО «Изд-во Астрель»: ООО «Изд-во АСТ», 2004. – С. 380.

2. Ариян М.А. Пути совершенствования профессиональной компетенции учителя иностранного языка / А.М. Ариян // ИЯШ. 2003. № 1. – С. 86.

3. Богатырева, М.А. Социокультурный компонент содержания профессионально-ориентированного учебника: Автореферат. дис. ... канд. наук. М.А. Богатырева. М., 1998. – С. 126.

4. Гальскова Н.Д. Практические и общеобразовательные аспекты обучения иностранным языкам / Н.Д. Гальскова //ИЯШ. 1998. №3. С. 98.

5. Рум, А.Р. Великобритания: Лингвострановедческий словарь. – 2-е изд., стереотип. А.Р. Рум. М.: Рус. Яз., 2000. – С. 560.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

A. Zakoutnia, K. Mechtcheryakova
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

ORIGINE ET FORMATION DES MOTS DANS LE FRANÇAIS

La formation des mots nouveaux sert avant tout à la transmission de nos idées et de nos sentiments. Elle est aussi utilisée largement dans des buts expressifs. On forme des mots nouveaux à la base des éléments et des modèles de formation existant déjà dans la langue. Les modèles de formation existent pendant de longs siècles, toutefois leur stabilité n'est que relative.

Les changements dans le système de formation se font très lentement en comparaison du renouvellement du vocabulaire.

Les mots sont vivants, car toute langue est en constante évolution: certains mots apparaissent avec la naissance de nouveaux objets et la nécessité de les nommer. C'est souvent le cas de l'entrée dans le vocabulaire scientifique.

- *Ordinateur – télématique – alunir.*

D'autres mots se modifient, tout en gardant leur racine ancienne.

- *Hospital – hopital; – aureilles – oreilles; – cousteau – couteau.*

D'autres mots ne sont plus utilisés que dans les formes précises et figées.

- Le verbe “*gésir*”, dans l'expression “*ci-gît*”.

Enfin, certains mots ont été disparus de la langue française.

- “*rametevoir*”, qui signifiait “*évoquer*” au XVI siècle.

Le français est une langue romane, c'est-à-dire une langue dont la plus grande partie vient du latin.

• “*Silva*” (“forêt” en latin) a donné l'adjectif “*sylvestre*” (qui appartient à la forêt).

Certains mots sont restés en français dans leur forme latine :

- “*album*”, “*duplicata*”, “*maximum*”.

L'italien et l'espagnol sont également des langues romanisées, ce qui explique l'existence de nombreux mots italiens ou espagnols qui ressemblent à des mots français.

• L'espagnol et le portugais : “*adjudant*”, “*guitar*”, ou “*chocolat*” que l'espagnol nous a transmis depuis la langue aztèque.

- L'italien: “*dogue*”, “*redingote*”.

Outre cela les mots qui forment le français ont également d'autres origines, car la langue adopte des mots étrangers à l'occasion des rencontres des peuples et des cultures, essentiellement au cours des guerres ou des échanges commerciaux.

Consultant scientifique et linguistique : Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

A. Zanichelli

Universidad de Cádiz, España,

A. Orel

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucrania

LA COMIDA TRADICIONAL EN ESPAÑA

Se sabe en todo el mundo que España es famosa por su cocina rica y sus tradiciones culinarias que son muy diversas y exquisitas. Les proponemos conocer algunas comidas típicas de este país mediterráneo. Estos platos,

cuyas recetas han sido transmitidas de generación en generación, apoyan las tradiciones únicas de la cocina española fomentando cada vez su fama mundial.

La tortilla. Se cree que la primera mención de la tortilla española fue en el año 1817. Según la leyenda, un pobre habitante de Navarra cocinó la tortilla de todos los productos que pudo encontrar para un general español. Él no tenía muchos productos, sólo patatas, cebolla y unos huevos. Y al general le gustaba mucho este plato y después esta receta simple llegó a ser muy famosa. Ahora Uds pueden comer la tortilla casi en cada restaurante o café.

La paella. Ahora en España hay muchas variantes diferentes de este plato. Antes los habitantes de los pueblos hacían la paella de todos los productos que tenían, combinando pollo u otro tipo de carne, algunas verduras con arroz. Pero esta receta cambió. En la España moderna la gente prepara la paella de arroz y algunos mariscos, por ejemplo, las gambas, también puede contener hasta cinco tipos de carne. *El gazpacho.* En este país en verano hace mucho calor y este plato frío ayuda a la gente a refrescarse. Es la sopa de tomates pero tiene otros ingredientes también, por ejemplo, pepinos, cebolla, aceite de olivas, ajo. Es necesario comer este plato español con tostadas y pimienta roja.

Las tapas. No es el plato específico, es el estilo de comer para los españoles. Ellos empiezan su cena con la copa de vino o sangría y las tapas pequeñas. En la lengua española hay la palabra tapear que significa ir al bar, charlar con amigos, beber el vino y comer las tapas. Las tapas son los bocadillos pequeños con jamón, mariscos, queso, olivas y salsas diferentes.

La sangría. Esta bebida es el símbolo del país. Eso es el vino tinto o blanco torcido con agua. Esta infusión hecha con manzanas, cítricos o bayas tiene un sabor muy bueno. Esta receta apareció en los tiempos del Imperio Romano cuando la gente aguaba el vino para desinfectarlo. Esta bebida apaga perfectamente la sed y casi no hace emborracharse, por eso se puede beberla mucho y sentirse bastante bien.

Queremos decir que si uno está en España, debe probar toda la comida tradicional para tener la idea completa sobre los gustos de los españoles.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Plushchay.

N. Zhygir
Universidad Nacional Olés Honchar, Dnipró, Ucrania

FACTORES SOCIO-CULTURALES EN LA ENSEÑANZA DE UNA LENGUA EXTRANJERA

La enseñanza de una nueva lengua al alumnado tiene varias bases y la cultura de la lengua es una de ellas. Siempre cuando la enseñanza del idioma

no ha sido acompañada por la enseñanza de la nueva cultura. En esta tesis se presenta un estudio breve sobre los factores socioculturales y cómo la cultura de un nuevo lenguaje ayuda a los educadores a intensificar la calidad de su conocimiento.

Consideramos que los elementos culturales son un factor indispensable en la exploración de otra cultura. Y también debemos saber qué es la técnica de la organización de la competencia sociocultural. La técnica es que hay que exponer al máximo a los estudiantes a la otra cultura de la lengua y equipar a los profesores con un fuerte componente pedagógico con los materiales sociales y culturoológicos.

A continuación, los estudiantes analizan su eficiencia en la clase, las capacidades de hacer las tareas, y cuánto tiempo es necesario invertir en el estudio de un idioma extranjero. Creemos que los elementos socioculturales favorecen a los estudiantes en su memorización de las estrategias de la comunicación para la autocomprensión y el saber de hablar en la lengua-meta con los profesores u otros alumnos. Como el resultado, la comprensión de los elementos sociales y culturales de la lengua hace posible a los alumnos percibir mejor el idioma y les ayuda a decidirse de cómo, cuándo y dónde usarlos. Muchos estudiantes de idiomas se quejan porque no tienen experiencia en la comunicación con los nativos.

En nuestros tiempos, los programas de la enseñanza la lengua extranjera tratan de incorporar estas ideas para permitir a los estudiantes mejorar su comprensión del idioma y facilitar el trabajo de los maestros. Sin embargo, el trabajo en las clases no significa pedir a los alumnos abandonar su cultura y adoptar la otra, sino que se oferta la información sobre los factores culturales y sociales que afectan al discurso y la comunicación. La motivación para recibir la lengua y la identidad es lo esencial. Así se responde a la pregunta ¿cómo la enseñanza de la cultura en las clases de una lengua aumenta la competencia?

En resumen, los aspectos culturales de una lengua son fundamentales y deben integrarse en la enseñanza de un idioma extranjero plenamente. En la actualidad, la competencia en lenguas y el conocimiento de los aspectos culturales que configuran las mismas son de mucha importancia y deben ser estudiados mejor.

Consultor lingüístico y de investigación: Catedrático
A.A. Pliushchai.

CURRENT SOCIO-POLITICAL PROBLEMS

A. Balhabaieva

Universidad Nacional Olés Honchar, Dnipró, Ucraina

LA RECUPERACIÓN DEL EUSKARA EN EL EUSKAL HERRIA

Euskara es una lengua que se habla en el País Vasco, país situado en un extremo de los Pirineos, dividido entre España y Francia. Es una lengua no indoeuropea, a la que no se le encuentra ninguna relación con los grupos de idiomas conocidos.

La lengua vasca, a lo largo de la historia (hasta el siglo XX), no ha obtenido prácticamente el reconocimiento oficial. Ha sido siempre el idioma de gran parte de los habitantes de Euskal Herria, pero **excepcionalmente** se utilizaba en la administración. Hoy en día, el idioma vasco es una lengua cooficial en algunas áreas del País Vasco administradas por España. En el País Vasco de *Francia*, euskara no es lengua oficial, pero en algunas zonas está incorporada parcialmente al sistema educativo (IKAS-BI).

Ultimamente se trabaja mucho en el proceso de la recuperación del idioma vasco y hay grandes movimientos de masas, como *Korrika* – una carrera reivindicativa bianual celebrada en apoyo al euskara que está organizada por la Coordinadora de Alfabetización y Euskaldunización (AEK), para recaudar fondos para su red de centros de enseñanza del euskara (euskaltegiak). Su recorrido varía cada año, pero suele abarcar el territorio de toda Euskal Herria, tanto de la Comunidad Autónoma Vasca y de la Comunidad Foral de Navarra como los territorios del departamento francés de Pirineos Atlánticos, territorios todos ellos que para el nacionalismo vasco conforman Euskal Herria.

También, se festejan las fiestas de las *ikastolas* – los centros educativos de todas las regiones del País Vasco que se distinguen por utilizar como lengua vehicular el euskara. Estas fiestas se celebran todos los años en cada territorio histórico (Ibilaldia en Bizkaia, Kilometroak en Gipuzkoa, Araba euskaraz en Araba, Nafarroa oinez en Nafarroa eta Herri Urrats en los territorios del Estado Frances).

Para concluir hay que destacar que el euskara – el idioma vasco – es un idioma muy especial; primeramente, por su naturaleza, ya que no se puede encontrar ninguna relación con otros idiomas conocidos. Y, por supuesto, por la historia de su desarrollo y la lucha de los hablantes por el reconocimiento de la lengua. Durante los años ochenta del siglo anterior los ciudadanos de unas partes del País Vasco lograron que las autoridades reconocieran el euskara como el idioma cooficial, dándole un estatus merecido en La Comunidad Autónoma del País Vasco y unas zonas de

Navarra. Todavía está pendiente la cuestión acerca del reconocimiento de la lengua vasca como oficial en toda Navarra y Francia.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Sra.
V.M. Dyadya.

B. Hlushchenko

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

THE FIRST MENNONITES' SECONDARY SCHOOLS IN RUSSIAN EMPIRE IN 19th CENTURY

With the arrival of a new wave of immigrations from Prussia beginning in 1803 came the seeds of new educational life. The first group of settlers was economically richer than the local people. They were also involved in the Prussian educational system a generation longer than the group which settled at Chortitz earlier. Later the members of that group included some people who had had intimate contact with Pietism. This contributed to a more individualistic attitude than the strong communication. Mennonite influence on secondary education grew, it even affected higher education. Many of the Mennonite leaders soon considered even educated Pietists as friends, whereas they had always viewed orthodox Lutheran and Catholic Germans with a certain wariness [1, p. 115].

It was in the Molotschna village of Ohrloff that the first movement toward secondary education arose. In 1820 the movement crystallized in the formation of the Ohrloff Christian School Association with Johann Cornies as its major leader [4, p.85].

Cornies moved swiftly to bring reform and order into the schools. His "School Method" (General Instructions as to How All Groups in the Village School Shall Be Instructed and Occupied Simultaneously) attempted to ensure that instruction would become more consistent and uniform. It called for daily classes in scripture study, reading, writing, recitation and composition, arithmetic, geography, penmanship and singing [2, p.17]. At the end of the week the Bible work consisted of reading from the Epistles and Gospels for the coming Sunday; the recitation was a review of the material learned that week. No teaching of Russian was yet included.

The eighty-eight "General Rules Concerning Instruction and Treatment of School Children" attempted to spell out a rudimentary philosophy of education and to outline some basic pedagogical principles [3, p. 65]. According to these rules, every school had three divisions, and the class schedule showed the following periods:

1. Scripture study.
2. Reading (silent reading, reading aloud, reading of letters).

3. Writing (writing exercises, spelling, and dictation).
4. Recitation and “Gedankenschreiben” (composition).
5. Arithmetic (written and mental arithmetic).
6. Geography.
7. Penmanship.
8. Singing.
9. Recitation of memory work.
10. Reading from the Epistles and the Gospels for the following Sunday [4, p. 85].

The Great Didactic; or of Pestalozzi, who explained his method in *How Gertrude Teaches Her Children*; or of Herbart, who published his monumental work, *The Outlines of Educational Doctrine*. Cornies divided the Molotschna colony into six school districts in each of which he appointed two inspectors. These inspectors followed a definite plan of school visitations. Every year the schools of a district were visited by the inspectors from one of the other districts so that in six years each inspector would have visited every school in the colony. After each visitation, a detailed report had to be submitted to Cornies. All new village school buildings had to be built according to an adopted architectural pattern. Only bricks could be used for construction. P. M. Friesen in his well-known book speaks of this pattern as the Cornies’ Typus [5, p. 717]. The responsibility of the selection of teachers was also assumed. No teacher could be dismissed or appointed for any village school without Cornies’ consent. Periodic teachers’ conferences were held at which problems of education were discussed. These meetings were, especially at first, often led by Cornies himself. In addition to the advice and guidance which Cornies gave to the teachers through his lectures and rich life experiences, the more advanced teachers also presented master classes to give practical instruction to the young, inexperienced teachers [7, p. 148].

At the monthly meetings of local chapters, demonstration lessons were presented and discussed. To promote adult education, Cornies organized a readers’ club and founded a lending library for the Molotschna Colony.

In 1822 Tobias Voth, recruited from Prussia, opened the first secondary school among Mennonites in Russia. The son of a Mennonite minister in Brenkenhofswalde, Voth was educated in Pietist circles and married a Lutheran girl. He had some years of teaching experience in West Prussia and had passed a government teachers’ examination there prior to his appointment in Ohrloff [6, p. 98].

The initial response to Voth was very encouraging. Both the day school for younger pupils and the evening school for adults were well attended. In addition Cornies and Voth introduced mission prayer meetings, a literary society and other programs to expand the educational horizons of the people. After seven years, opposition to the school increased and support

decreased. Voth left discouraged and Cornies looked for a someone more “manly” and perhaps less pietistic [4, p. 152].

Far from closing the school, Cornies sought to enlarge its scope. Voth’s training and education had been in German. His successor should be able also to teach Russian. Such a person was found in the German Lutheran draft evader, convert to Mennonitism and self-made teacher, Heinrich Heese. In 1829 Cornies induced him to leave his post as secretary of the Chortitza “Gebietsamt” to teach at Ohrloff. By the time he left thirteen years later, two further secondary schools had begun in the Molotschna settlement: the first “Zentralschule” in the village of Halbstadt and a private one on the Steinbach estate.

It is significant that the Halbstadt school, opened in 1835, was founded by the administration of the Molotschna Colony. Until this time the official leadership had concerned itself only teacher training, moving toward a system in which a secondary school would be centrally located in each region. In contrast to the school at Ohrloff, which was supported by a School Society, and the one at Steinbach begun by estate owner Peter Schmidt, the Halbstadt school was supported by the local government with public funds received from the renting of surplus colony lands [2, p. 19].

By the 1830s the Russian government was beginning to show an interest in the schools of its foreign colonists, at least to the extent of emphasizing that some Russian ought to be taught in them. Few of the village school teachers were able to do this. Those who had studied under Heese at Ohrloff had at least a beginning knowledge of Russian and were able to apply this in their own teaching. This was observed by government officials. When the “Comptoir” of foreign settlers in South Russia at Ekaterinoslav issued permission to found the Halbstadt school, it was likely on the condition that a Russian national be appointed for instruction of the Russian language [4, p.173]. In any case, teacher Johann Neufeld had a Russian colleague from the outset, even though “Mennonite authorities could not understand whether and how two teachers should and could teach in one school” [5, p.718].

The “Zentralschule” was created as an institution for training teachers for the village schools and secretaries for the administrative office. From the outset a number of orphans and children of poor people were to study here at colony expense each year and in return serve in colony institutions, at an appropriate salary, for as many years as they had studied [3, p. 88].

When Heinrich Heese left Ohrloff in 1842, tired of Cornies’ excessive demands on his time, he returned to Chortitza and founded the first “Zentralschule” in that colony. Like the one at Halbstadt, the Chortitza school was operated by the colony. And as in Halbstadt, the government permit for the school stipulated that admit six boys of poor families as wards of the colony [4, p. 82].

In spite of sporadic and sometimes only half-hearted support, these secondary schools prepared a growing number of students to become teachers in both the original Mennonite colonies. In contrast to the early village teacher, whose main function was to keep discipline and hear individual pupils read or recite their lessons, these graduates from the secondary school actually taught. This was in sharp contrast to the situation in rural Russian communities where hardly any schools even existed before 1870.

References

1. Dyck C.J. An introduction to Mennonite History: a popular history of the Anabaptists and the Mennonites / C.J. Dyck. – Pennsylvania: Herald Press, 1981. – 457 p.
2. Dyck H. L. Russian servitor and Mennonite hero: light and shadow in images of Johann Cornies / H. L. Dyck // Journal of Mennonite Studies. – 1984. – № 2. – P. 9–28.
3. Epp D. H. Johan Cornies / D. H. Epp. – Winnipeg, Manitoba : CMBC Publications and the Manitoba Mennonite Historical Society, 1995. – 137 p.
4. Goertz H. The Molotchna settlement / H. Goertz. – Winnipeg : CMBC, 1992. – 250 p.
5. Quiring W. Johann Cornies / W. Quiring // Mennonite encyclopedia: in 4 vol. – Hillsboro, Kansas: Mennonite Publication House. – 1955 – 1959. – Vol. 1. – P. 716 – 718.
6. Wedel C. H. Sketches from church history for Mennonite schools / C.H. Wedel. – Newton: Kansas, 1920. – 134 p.
7. Задерейчук І.П. Організаційно-правова діяльність Йогана Йогановича Корніса / І.П. Задерейчук // Форум права : Електронне науково-фахове видання. – 2008. – №1. – С. 147–152 .

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
V.S. Aleksieiev.

A. Hovorukha

Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

REGULATORY FRAMEWORK OF NATO AND EU SAFETY COOPERATION

Today there are more and more urgent issues of cooperation between NATO and the EU, since these organizations play an important role on the international arena in the field of prevention and settlement of crises and supporting peace across the globe. NATO maintains the position of the

strongest alliance in the world and a key player in Europe in terms of deterrence and collective defense. At the same time, the European Union is one of the most influential international organizations due to the successful introduction of new means of its policies. Close cooperation between NATO and the EU is an important element in the development of an international “comprehensive approach” to crisis management and operations, which requires the effective application of both military and civilian means [1].

Over the years, cooperation between the EU and NATO formed a legal framework for effective partnership and normalization of relations between them. By the end of the 1990s, NATO has dominated as the main institution providing security in the region and was a base of development potential of European allies and all the basic mechanisms of collective decision-making in security and defense policy. This period was determined, in particular, by the first agreement between NATO and WEU – called the Berlin-Brussels agreement of 1994-1996 [3].

Launched in December 1998, the Franco-British initiative (Declaration Saint-Malo) to empower the EU's own operational capacity in the field of security and defense opened a new phase in the development of both the EU and its relations with NATO. In ratified in December 16, 2002 joint declaration of the European Security and Defense Policy (ESDP) they specified the main principles of strategic priority relations between them in this area. Specifically herein NATO and the EU reaffirmed that the aim of the ESDP is to complement the set of tools that are available to the European Union for crisis management and conflict prevention in the support of the Common Foreign and Security Policy of the European Union, the ability to carry out EU-led operations in crisis management situations, including military operations where NATO is not engaged as an organization. In addition to this declaration, the following political principles of strategic partnership, mutual consultation had been prescribed: the interests of NATO and the EU; organizations compliance principles prescribed in the UN Charter; consistent, transparent and mutually reinforcing development of military capability requirements common to both organizations [2].

On March 17, 2003 the EU and NATO signed an agreement "Berlin Plus", which is based on the recognition of the fact that the members of these two organizations have the same set of forces and they can provide limited defense resources for operations in defense and security. In these circumstances, and in order to avoid duplication of resources, it was agreed that the operations conducted under the auspices of the EU can be freely used for NATO assets. In reality, these arrangements enable NATO to support operations conducted by the European Union in which the Alliance as a whole is not engaged.

The agreement mechanism consists of the following elements:

- ensuring EU access to all capabilities of NATO that will plan the military operations under the command of the EU;
- the presumption of availability to the EU of pre-defined forces of NATO under the command of the EU;
- identification of a range of European command capabilities for operations under the aegis of the EU;
- further adaptation of NATO defense planning system in order to simplify access to the forces that stand for operations under the command of the EU;
- exchange of classified information on the basis of mutual safety;
- monitoring, return and recall of NATO forces;
- consultations between NATO and EU operations within the EU to resolve the conflicts that involve the use of NATO forces [2].

At the 2010 Lisbon Summit, the Allies underlined their determination to improve the NATO-EU strategic partnership and the 2010 Strategic Concept committed the Alliance to working more closely with other international organizations to prevent crises, manage conflicts and stabilize post-conflict situations.

On July 8, 2016 the declaration on cooperation was signed. According to the document, the two sides pledged to jointly confront the "hybrid threats", including through intelligence-sharing; expand maritime operational cooperation, particularly in addressing migration crisis in the Mediterranean; strengthen coordinated joint work in the field of cyber security; agreed to work on the defensive potential of the EU and NATO; develop transatlantic relations in the field of defense research and industry; plan a joint military training in 2017 and 2018; promote stability and EU partner countries on the southern and eastern areas.

Thus, the current system of contracts and agreements between NATO and the EU based on acting joint declaration on ESDP (December 16, 2002), the agreement "Berlin Plus" (March 17, 2003), and the Declaration on cooperation of NATO and the EU (July 8, 2016), fully prescribes the existing mechanisms of NATO and the EU. However, the technologies emerging and new threats for which organizations need to create new mechanisms to fight against lead to signing new agreements. For example, NATO and the European Union face similar challenges in protecting their networks against the growing threat of cyber-attacks. To help both organizations better meet this challenge, on February 10, 2016 a Technical Arrangement on Cyber Defense was concluded between the NATO Computer Incident Response Capability (NCIRC) and the Computer Emergency Response Team of the European Union (CERT-EU).

"The signing of this arrangement is an important milestone in the strengthened cyber defense cooperation with NATO, which was also identified as one of the five priorities under the EU Cyber Defense Policy

Framework”, stated Pedro Serrano, Deputy Secretary General of the European External Action Service. “This is a very important development in our operational cooperation in this area” [5].

The Technical Arrangement provides a framework for exchanging information and sharing best practices between emergency response teams of NATO and the EU. This technical agreement shows the development of the dialogue between the organizations and their efforts in the fight against new threats. The agreement provides a framework for the exchange of information to increase the level of cyber defense.

However, there are new common threats which NATO and the EU should combine efforts to deal with. For example, this issue concerns the potential threat of biological terrorism, which both organizations are trying to cope with separately. Surely, they exchange information about possible threats but both organizations are trying to deal with this problem with their own forces. Given the limited resources and the rejection of the proposal of the European Commission to create a central bank of vaccines, the European Union is looking for some new ways to ensure cooperation between Member States. Meanwhile, NATO is working on the skillsets to combat this threat, with the intention to integrate the various medical centers of expertise into the exercise of crisis management [4]. Having concluded an agreement on the joint efforts, EU and NATO would be able to counter these threats more effectively.

Another promising area for the future cooperation between the EU and NATO is energy security. For many EU countries, significant reliance on foreign sources of energy has long been a reality, while for others it will become real in the near future. Today, NATO is exploring possible ways of strengthening the security of energy infrastructure networks. Recent talks with Qatar illustrate NATO's interest in developing and protecting the worldwide natural gas providing system [4]. So, NATO and the EU should develop a joint document to resolve this problem by using the potential of scientific and technical expertise, defense structures and military-industrial complexes.

Also, the development of this cooperation may have problems in the interaction between the two organizations - ESDP and NATO and there may be contradiction or duplication, especially in the case of further deepening of European integration in the field of security and defense. Therefore, NATO and the EU should conclude a number of agreements, which would divide the responsibilities between the organizations to resolve disputes and prevent duplication, perhaps, by allocating obligations.

In conclusion, it should be mentioned that a widespread opinion assumes that the two organizations have a lot of possibilities for the future dialogue, cooperation and coordination. The further strengthening of the relations between the EU and NATO is possible by their co-

operation and should be done for the benefit of all member countries in connection with the common goals and values, and in view of the unprecedented challenges facing the two very important organizations. Moreover, the two organizations share the majority of members. These organizations are determined to make their contribution to create more favourable circumstances under which they will fully strengthen the strategic partnership, broaden political consultations and cooperate more fully in capability development. NATO and the EU can and should play complementary and mutually reinforcing roles in supporting international peace and security. It may be concluded, that NATO and the European Union have many problems to solve together. Greater cooperation in these areas, and therefore, the expansion of the legal framework of cooperation of these organizations are the logical continuation of existing relations between them. NATO and the EU security are interrelated: together they can mobilize a wide range of tools and resources used to respond to these challenges and to strengthen the security of their citizens with the greatest efficiency. In this regard, new and improved, ambitious and pragmatic ways of working together are necessary to build full-fledged relations between the organizations.

References

1. Smith S. EU–NATO cooperation [Text] / S. Smith. - European Security, 2011. – Pp. 89-95.
2. NATO – EU Relations [Электронный ресурс] / North Atlantic Treaty Organization. – 2016. – Режим доступа: http://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/pdf_2016_07/20160630_1607-factsheet-nato-eu-en.pdf
3. Barners, J.E. EU, NATO Set to Agree on Cyber Defense Cooperation [Электронный ресурс] / J.E. Barners // World Journal. – 2016. – № 1. – Pp. 11-12. – Режим доступа до журнала: <http://blogs.wsj.com/brussels/2016/12/06/eu-nato-set-to-agree-on-cyber-defense-cooperation/>
4. Relations with the European Union [Электронный ресурс] / North Atlantic Treaty Organization. – 2017. – Режим доступа: http://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_49217.htm
5. NATO and the European Union enhance cyber defence cooperation [Электронный ресурс] / North Atlantic Treaty Organization. – 2016. – Режим доступа: http://www.nato.int/cps/en/natohq/news_127836.htm

Scientific and language supervision by Lecturer
Yu.V. Krutas.

BRITISH FOREIGN POLICY AFTER WORLD WAR II

This article deals with Britain's foreign policy after World War II. Understanding Britain's foreign policy in wartime and post-war period helps us to understand how to withstand the hybrid war unleashed by Russia against Ukraine.

Right after World War II Churchill declared the basic directions of British policy as determined by England's role in three political systems. He emphasized her "special" relations with the USA, her leading position among European powers, her leading role as head of the Commonwealth. The "special relations" with the USA were based on arms race and NATO loyalties. The theme of Churchill's speech made in Fulton, USA on March 5, 1946 was world domination and "association of English-speaking peoples" was the means. Churchill formulated the main points of the policy that was named the "position of strength" policy, ultimatum being one of the favourite features of strategy. The same ideas were developed and concretized in President Truman's message to the US Congress in March, 1947, later known as "Truman's Doctrine" [1, p.78].

Later on the English and American ruling circles launched preparations for organizing military and political groups of states to be used as tools for the achievement of goals announced by Churchill and Truman.

First of all the British ruling circles expressed their dissatisfaction with post-war Europe, especially with the countries of Eastern bloc.

Besides, they were losing important strategic positions which they badly needed. They did their best to prevent this state of things while the countries of Eastern bloc backed by the Soviet Union were being organized.

In 1947, the so-called "Marshall Plan" meant to improve the economic position of post-war Europe through American financial aid. The countries of Europe were supposed to get that aid, restore their economy disrupted by the war and live happily ever after. The plan suited the right-wing Labour ministers nonplussed by the 1946 balance of payment deficit. They did not dare, or did not think it desirable to resort to involving the huge profits that Britain's big business was making in setting the country's payment balance right, neither did they think it proper to cut down the country's military expenses abroad, sums far exceeding the deficit and used to preserve the prestige of Britain in the outer world [2, p.120].

So they welcomed the "Marshall Plan" aid, knowing full well that its real aims were not quite so innocent, namely, they meant weakening of class struggle in the capitalist countries of Europe, strengthening their own positions, creating a USA-headed bloc with the "grateful" countries of

Europe against the socialist countries and the national-liberation movement of European peoples. All that did not mean that Britain and the USA no longer fought for markets and sources of raw materials. The Americans could use their higher labour productivity to lower prices and fight British goods that way, but Britain, as the greatest buyer of agricultural goods, could always trade more successfully with agricultural countries. The British Empire had always guarded its markets by a system of preferential customs duties, and the USA tried to fight that system. Several times (The Havana International Conference in 1948, the Torquay International Trade Conference in 1951) the USA tried to force Britain to cancel the system but failed. The USA raised its customs duties, which displeased the British monopolies [3, p.189].

A keen struggle was waged for sources of raw materials. Here the British intentions were damaged considerably by the USA expansion, so they fought for oil in the Middle East where two thirds of all the oil resources of the world are deposited. The British concluded an alliance with the USA to save what was left of the British Empire. Paradoxically, the alliance proved to be disastrous for the empire: the USA made use of the union with England expressly for that purpose. In 1947 American exports to the British colonies exceeded the exports of Britain herself.

The USA actually exported capital to the British colonies and its investments grew apace. In 1950, a lot of American overseas investments were capital invested in the countries of the British Empire. By the end of the 60s Great Britain had about 1600 branches of the US firms with a total capital of 2.5 milliard pounds.

It was estimated that at the beginning of the 80s about 20-25% of British economy and 40% of her export production was controlled by the American monopolies.

However, the British-American relations had not always been so cloudless. When the British politicians emphasized the "special" nature of relations between Britain and the USA, they realized that there could be no equality, that Britain's role was that of a junior partner. There was a period of jealousy when the German Federal Republic ousting Britain from her positions seemed to develop closer ties with the USA. The strengthening of Common Market reminded the USA of necessity to act with greater warmth in their relations with Britain. After England was allowed to join the European Community there developed a feeling of England's role as protector of American interests in Europe, as a sort of US representative in Europe [1, p.145].

In Europe the foreign policy of Attley's Labour government was aimed at utilizing the defeat of Germany and Italy for consolidation of England's leading role in European affairs. The war considerably weakened France, and England lost no chance to improve the occasion. England did

not show any signs of intention to withdraw troops from Syria and Lebanon that had been sent there during the war and naturally enough France took it as an attempt to oust it from the East. There was no perfect understanding in the German question as well. Thus, the Ruhr basin traditionally of interest to France, was still in British possession. It was only early in 1947 that Britain and France managed to conclude the treaty, and it was the first step on the way to the Western Union and the North Atlantic Pact. Within a year after that a more inclusive union was achieved: in 1948 five powers signed the Brussels Treaty (its progress was greatly helped by the Marshal Plan): Britain, France, Belgium, Holland and Luxemburg entered and room was left for West Germany). Thus, the Western Union was created with Britain at the head, directed to withstand the USSR and its allies. It was also a Union of great colonial countries created for the purposes of suppressing the national liberation movements that were more and more to be taken into account in the colonies. Early in 1949 Churchill's suggestion of organizing a union of the Western countries with the participation of the USA was realized [4, p. 310].

The German problem was a most crucial issue in post-war England. The Berlin conference was meant to facilitate the establishment of a united, peaceful and democratic Germany. In 1948-1949 the Soviet Union attempted to capture West Berlin. All road and rail traffic to West Berlin was stopped by the Soviet Union. The USA and Britain had to respond to that challenge by providing a huge airlift of relief supplies. That airlift lasted almost one year and resulted in the formation of two opposing alliances: the North Atlantic Treaty Organization representing the Western nations and the Warsaw Pact representing the Eastern bloc.

In 1950, the United Nations faced a crisis in the Far East. North Korea backed by the USSR sent troops to invade South Korea. Britain took part in the UN force to defend South Korea. After that military conflict Britain became more aware of the threat from the Soviet Union and decided to strengthen its military might by doing research into space and designing nuclear weapons and intercontinental ballistic missiles. That helped Britain remain a world power.

The end of war also promoted the abolition of the colonial regime in Sudan. In January 1956, Sudan became an independent republic. The nationalization of the Suez Canal by the Egyptian government made the British prime minister furious. In October 1956, together with France and Israel they began an armed intervention against Egypt but failed. India, Pakistan and Ceylon also joined the movement against this intervention, thus facilitating the fall of the British Empire. In 1957, in West Africa Ghana emerged as a new free state. The revolution in Iraq abolished the power of the feudal authorities. That was a serious blow at the military strategic position of Britain. The elections to the governmental bodies in Kenya in 1957,

Uganda in 1958 and Tanganyika in 1959 brought victory to the anti-colonial forces. The rapid process of liberating colonies was in full swing in 1960, which went down in history as "the year of Africa" and during which 17 colonial states of this continent became independent [3, p.99].

After World War II Britain had to deal with a lot of problems including the threat from the Soviet Union. At the same time it tried to play a new part in a fast-changing world, establish new relations with its allies, in particular with the USA, with the European democracies and with the members of the Commonwealth. Despite the fact that after World War II Britain had to address a lot of economic and social challenges, the issues of national security were definitely in the focus.

References:

1. Алексашкина Л.Н. Новейшая история 1945 – начала 1990-х годов: События, Люди, Проблемы / Л.Н. Алексашкина. – Москва : Мысль, 1995. – 380 с.
2. Виноградов Г.Б. Очерки английской историографии нового и новейшего времени / Г.Б. Виноградов. — Ленинград : Звезда, 1975. – 180 с.
3. Волков Ф.Д. Великобритания: трудные времена / Ф.Д. Волков. – Москва :Наука, 1977. – 260 с.
4. Іваницька О.П. Новітня історія країн Європи та Америки (1945-2002) / О.П. Іваницька. – Вінниця: Фоліант, 2003. – 560 с.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
V.S. Aleksieiev.

V. Luchina
Oles Honchar Dnipropetrovsk National University, Dnipro, Ukraine

THE IMPORTANCE OF BATTLE OF THE MARNE/1914

On 3 September 1914, news reached General Gallieni, the Governor of Paris, that the German columns, instead of marching on the French capital, were marching past it at about 40 kilometres to the east. He advised General Joffre, the commander-in-chief of this and instructed the 6th Army, which had been newly raised in Paris, to prepare to launch attack on the enemy flank. This was the beginning of the battle of the Marne which was to be an event of decisive importance in the course of the world war which had broken out a month before [2, p. 80].

Since the 18th of August, five German armies had been marching towards Northeast France – deliberately infringing the neutrality of

Luxemburg and Belgium – with the aim of advancing via Paris to the Swiss border to as to destroy the main French forces in an envelopment battle of gigantic dimensions. The originator of this plan of campaign, which was as dangerous as it was unrealistic, was Count Schlieffen, Chief of the General Staff in Berlin from 1891 to 1906. Colonel-General von Moltke, the nephew of the victor of Koniggratz and Sedan, had retained the main principles of the Schlieffen plan, apart from a few changes, although this, in the version of 1905 when Russia was militarily engaged in the Far East, did not have to take account of a serious war on two fronts. Montke, who headed the General Staff at the headquarters of the field-army in Luxemburg, hoped to complete the campaign with his concentric operation in about six weeks. After this, the victorious divisions were to be transported to the eastern theatre of war where, in the meantime, a single army was defending East Prussia against the northwest front of the numerically superior Russian field-army since, in the opinion of the General Staff, it could be assumed that the enemy offensive here would commence only after a very long delay[1, p. 112].

In ‘Plan No. XVII’, which had been drawn up in 1913, the French General Staff anticipated a German advance through Belgium but with its right flank along the Sambre-Meuse line and had consequently deployed in 1914 at Veerduum an assault group of three armies whose task was to split up and destroy the enemy force executing movement. However, in the calculation of the enemy forces, it had assumed that only active units would be used in the first wave whereas in reality the Germans used their reserve corps in the very front line and were thus able to extend the wheeling movement to the territory beyond the Sambre-Meuse line. This was a very unpleasant surprise for the General Staffs of the Entente Powers and was one reason why the frontier battles in Northeast France were lost by the French and the six English divisions which had arrived on the scene in the meantime.

The military systems of Great Powers had been subject to massive changes in the decade before 1914[1, p. 128]. Based on millions of trained men, they consisted in times of war of several independent armies, organized in corps and divisions. The most important unit was the infantry division which usually consisted of two infantry brigades of two infantry regiments each, a cavalry regiment (most of whose troops were posted to the cavalry divisions in the event of war), an artillery regiment, pioneer troops and supply units. Depending on the country, the numerical strength of these divisions ranged from 16,000 to 21,000 men. Since the end of the 19th century, a great change had taken place in the firepower of a division. In addition to magazine rifles, the infantry also had machine-guns although these were admittedly not very numerous;all artillery units were equipped with field-guns of 75 to 77 millimetres caliber with a range of seven to eight kilometres. There were also light field mortars and a few heavy howitzers and field-guns with calibres of more than 100 millimetres. The German army

entered the war with the largest number of heavy field-guns which proved to be great value in the elimination of fortified positions.

All the countries involved expected a war of short duration with a rapid victory through encirclement, pincer movements and the subsequent destruction of the main enemy forces [2, p. 17]. The leading generals based this view on the tremendous assault potential of their armies by reason of their increased fire-power, overlooking the fact that the defensive capability of the troops in the field had risen by a similar degree and that losses could rapidly be replaced by the millions of trained men in the reserve units.

The 1st, 2nd, 3rd, 4th and 5th Armies making up the arm of the German forces executing the wheeling manoeuvre – the 6th and 7th Armies were fighting in Lorraine and Alsace – were held up by the resistance of the Belgian population, it is true, and weakened by the need to assign units for the protection of the supply lines but were able to gain the initiative in the main direction of advance. The tactics of the aggressors proved superior to those of the defenders but only frontal battles were fought, these causing very heavy losses to the Germans while those of the enemy were limited [3, p. 57]. This was why few prisoners and weapons were captured. Nevertheless, the German headquarters considered that the frontier battles had largely ensured victory and ordered two army corps to be sent to the East where the Russian offensive had been unexpectedly launched already in the middle of August and had put the 8th Army in a critical situation. It had originally been planned that two corps should follow the 1st and 2nd Armies on the right wing to reinforce them if necessary. After the frontier battles, the German battalions marched up to 40 kilometres every day in the scorching sun and this led to considerable numbers of soldiers becoming unfit and to difficulties with supplies. Their combat strengths dropped to between 60 and 50 per cent. Serious damage to the rail network in Belgium and Northern France by civilian actions in Wallonia and by retreating units of the Entente Powers prevented German forces from the 6th and 7th Armies from being moved to the right wing in time.

By the end of August, all the French and English troops fighting to the northwest of Verdun were retreating to the Seine. On the 2nd of September, the government of the Republic left the capital and moved to Bordeaux which caused the population to anxiously recall the events of 1870 [1, p. 189].

In view of the increasing French resistance, the German 1st and 2nd Armies were obliged to abandon the march on Paris at the beginning of September and to divert their direction of the Marne, which they began to cross on the 3rd of September. The violent fighting which immediately began forced the 1st Army to withdraw the army corps already south of the Marne and to deploy them to the east of Paris. The action at the Ourcq continued with unabated ferocity until the 9th of September and caused Gallieni, among other things, to have five infantry battalions brought to the ironical comment

that the battle of the Marne had been won by a car parade. Through the withdrawal of the left wing of the 1st Army to the Ourcq, a gap of 40 to 50 kilometres resulted between it and the 2nd Army and, since this gap was held only by cavalry forces in a makeshift manner, it represented a favourable opportunity for the Allied divisions [2, p. 152].

Since the Germans began their retreat in the night of the 9th/10th of September, the French and the English were at first bewildered by this development since their commands had reckoned with further heavy fighting along the Ourcq-Marne-Meuse line. Five German armies with 1.1 million men and six Allied armies with 1.3 million men fought in the battle of the Marne, this military turning-point in the First World War which was to have such fateful consequences.

In the first stage of the battle, lasting until the 29th of February, the attackers only penetrated the defence system by a distance of up to three kilometres along a strip about ten kilometres long. On the 5th of March, the second stage of the battle was initiated by the 5th Army, which received reinforcements in the meantime, with a massive expenditure of ammunition[1, p. 215].

The Germans started a third major offensive at the beginning of June with the objective of penetrating the inner belt of forts from outer fortification of Thiaumont to the village of Fleury[1, p. 190]. They succeeded in capturing the battered Fort Vaux and Thiaumont and reaching Fleury. After a struggle lasting ten months, the battle of Verdun thus ended with a decisive German defeat. The French soldiers, the poilus, had kept their word: “Ils ne passeront pas” – they shall not pass!

Official sources state that the French lost 377, 231 men, including 162, 308 dead and missing. The figures for the German losses vary between 337,000 and 373,000 men. Recent calculations indicate a total of about 420,000 French and German dead, plus a total of some 800,000 wounded and poisoned by gas for both sides [3, p. 77]. Unrecognizable human remains and skeletons are still being discovered at Verdun.

References

1. Evans, M.M. Battles of World War I. Devizes: Select Editions. - 2004. - 240 p.
2. Senior, I. Home before the leaves fall: A New History of the German Invasion of 1914. - Oxford: Osprey, 2012. - 560 p.
3. Brooks, Richard. Atlas of World Military History. - London: HarperCollins, 2000. - 340 p.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
V.S. Aleksieiev.

L'IMMIGRATION, CHANCE OU MENACE POUR LA FRANCE?

L'immigration est un processus naturel pour notre société. L'Homme bouge. Nos ancêtres les plus lointains étaient des nomades, motivés par la recherche de nourriture et la curiosité d'aller voir ailleurs. Mais avec la construction des frontières, l'immigration est devenue un problème. En raison de l'immigration l'économie et la culture se développent. L'immigration, c'est plus de travailleurs et plus de consommateurs. Pourtant, il ne faut pas oublier que les migrants apportent avec eux la culture, la tradition et la langue.

Combien d'immigrés vivent en France? D'après les statistiques 5,5 millions d'immigrés, soit 8,7% de la population française totale. La plupart des migrants viennent en France des pays de l'Est. Les immigrants sont occupés directement dans des emplois peu prestigieux, même si certains sont très qualifiés. Au début les immigrants coûtent cher. Il faut les loger, scolariser les enfants, construire des logements, augmenter les moyens de transport, etc. C'est un investissement très rentable à terme, mais cela signifie plus de dépenses aujourd'hui. Malheureusement, la France n'est pas prête à ces dépenses. En sens opposé, dans l'avenir les travailleurs peuvent aider à vaincre le chômage. Le chômage est l'un des problèmes les plus graves en France.

Les migrants sont rarement bien accueillis dans les pays où ils s'installent. Ils subissent souvent des discriminations qui limitent leur accès à des emplois, aux soins ou à l'éducation. On croit que les migrants apportent des troubles et des problèmes. Est-ce vrai? Souvent, les migrants peuvent être blâmés pour les crimes. Mais il est intéressant de noter que le pourcentage de criminels parmi la population autochtone est le même que le pourcentage parmi les migrants. Cependant, en raison de l'attitude négative envers les migrants, les français veulent toujours blâmer les autres.

Malheureusement, actuellement, il n'y a pas de bonne réponse à notre question. Mais la plupart des économistes s'accordent également pour estimer qu'avec le vieillissement de la population, le recours à l'immigration leur travail deviendra de plus en plus nécessaire en France. Aujourd'hui, la migration est un système complexe qui devrait être revu. L'immigration est un investissement dans l'avenir. Cela est une partie importante de notre développement.

Consultant scientifique et linguistique : Maitre-assistante
L.V. Ratomska.

THE OUTCOMES OF INFORMATION GLOBALIZATION

Globalization is one of the urgent problems of the modern world development. The changes taking place in the structures of the international community and the transformation of social and political systems suggest the introduction of the modern world into a new phase of its development. Informational globalization, and its impact on developed countries in particular, have been selected as the object of this study for several reasons.

The first among them is the fact that globalization as the most characteristic feature of the modern era is largely determined by the expansion of information as a key strategic resource. The growth of the overall information society opens up opportunities for its selection, analysis and comparison, and, at the same time, increases the volume of misinformation and negative information influences that can destroy the established system of social relations, national values, ethnic and cultural features. Thus, it seems necessary to study this phenomenon in order to understand contemporary international relations, causes of action and incentives of different international actors [1].

In terms of the global information space and ease of transboundary impacts, conservation and protection of national security information become much more difficult. Cultural, technological, informational expansion has increasingly enhanced contributing to the destruction of traditional socio-cultural forms and institutions. The influence is exerted by both the content and its shape (language, form of presentation, style, appeal to important facts and events, etc.). Globalization of social ties brings people beyond a certain cultural area, teaches them the standards of other cultures and contributes to the change of identity. The combination of modern telecommunications technology and humanities provides opportunities to manipulate the way of knowledge, the formation of social values and the impact on public consciousness worldwide. This change carries risks for all the people who appreciate their own cultural tradition. Recently, more and more attention is paid to non-military methods of aggression, including the information warfare and informational terrorism. Developed countries seek to develop mechanisms to protect themselves against the new threats of information globalization.

Thus, the countries leading modern world seek the formation of a global culture common to all the nations. The sector related to the production of knowledge, processing and dissemination of information dominates the economy of these countries. An attempt to generalize the main trends of the information society was made by K. Kumar and P. Sztompka and

described in "Sociology of Social Change". The authors singled out the following signs:

- *Individualism* as the final approval of the central role of the individual rather than the role of tribes, groups, nations. Individuals are exempt from the compulsory relations of traditional public relations group, choose their own social group, determine their actions and bear personal responsibility for their own actions, successes and failures.

- *Differentiation*, which is characterized by an increasingly narrowly specialized relationships.

- *Streamlining management and depersonalization*. The most important feature of today is also increasingly growing role of science as a means of knowledge.

- *Economism*, understood as domination in the whole social life of economic activity, economic objectives and economic criteria.

- *Expansion*, implying the process of globalization, coverage expansion of social, economic, political and cultural relations around the world, leading to the reduction in the role of the nation state [2].

Societies are becoming interdependent in all spheres. These characteristics determine the trends of modern society in various fields of social life. Thus, the economy is observed to develop in such its aspects as: the rate and extent of economic growth; urbanization; dissemination of technological innovations, covering all areas of life; the changing nature of work - the concentration of labor in the service sector; the emergence of a free labor market and its innovation - unemployment; growing role of businessmen, entrepreneurs, managers in production management. Some important changes have occurred in the international business. The same can be said about the method of production and transmission of knowledge, now people with their intellectual potential determine the rate of economic growth and technological progress, and these people are the main factor in the development of post-industrial society. Accordingly, in the use-of-knowledge oriented economy, human capital, new management and marketing techniques, information systems are the priority areas of investment. Post-industrial economy, as manufacturing sector of innovation and information technology, has created a basis for global integration. At the same time, global imbalances remain a significant influence on politics and the economy in favor of big companies' interests.

According to the principle of the network organization, there is the application of information technology in organizational and technical support of cooperating financial structures, thereby the impact of these structures has increased greatly in the global economic environment. The changes in the world economy during the past five years can be estimated by analyzing the list of the most expensive companies in the world.

The analysts of one of the most respected auditing firms in the world PricewaterhouseCoopers (PwC) ranked the Top 100 largest companies in the world by market capitalization and analyzed the annual changes in the rankings in the period from March 2008 to March 2013. In addition to the obvious leader *Apple*, top ten also included *Google*, *IBM* and *Microsoft*, which represent the technological sphere. Four of the first five positions on the dynamics of growth of capitalization are also occupied by the representatives of the technological sphere. The absolute leader is the *Apple* company.

Increasing capitalization of the leaders of the high-tech industry owes to the fact that these corporations have the latest technologies and marketing strategies that allow them to grow rapidly due to the share of more mediocre companies and increase their profits. The high-tech corporations bring products to market that create entirely new markets, like *Apple* has, that launched the tablet revolution. The leaders of high-tech companies, which focus on the mass market, displace raw giants from the list of the most expensive corporations. The reasons for this are the consumer boom and Internet era. These changes reflect a global trend. The total cost of the companies representing oil and gas sector fell to 26% in the rating, but the capitalization of the tech corporations increased by 35%. American corporations turned out to be the best in considering global economic conditions, market sentiment and consumer preferences.

At the same time, the markets of developing countries have their own specifics and specialization in informational society development. Despite the immense technological possibilities of TNC in the world, the markets of these countries face a fairly stiff competition. This influences both pricing and the fight against domestic imitators [3].

Thus, the world economy has started to turn from a coherent economic system into a single economic organism, connected not only by international division of labor, but also by the international giants, often worldwide, production and marketing structures, the global financial system and the planetary information network. Nowadays, that information component plays a special role in the process of globalization. The informational revolution is a decisive factor in economic and social development of contemporary society. In these conditions, a society that is not on the path of radical transformation is doomed to lag and experience a gradual degradation.

Summarizing the above said, we conclude that the informational globalization brings both positive and negative influences on developed and other countries.

Among the positive effects there are, first of all, gains and benefits associated with the development and spread of new informational technologies.

The negative points that should be noted are cybercrime, informational terrorism and the threat of information expansion.

Some additional conclusions on informational globalization features can be the following:

1. All countries, regardless of their interests and goals, use the same standards of regulation of the information society. The establishment and development of the society are so fast that the existing recommendations on regulation require constant changes and analyses.

2. Information globalization is especially evident in the complexity of social relations; it affects economics, engineering and technology, media, politics and law. During this process, there appear problems concerning the existence foundations of society and individuals which presents one of the major global problems.

3. Globalization is a reflection of the level of contemporary civilization, as well as a response to the people's needs, values and the need for the emergence of new types of information.

4. The process of informational changes in the world is irreversible, but so far it hasn't covered all countries. The developed ones are the major factor in the evolution of the information society. The high density of information, the intensity of the development and use of new informational technologies are owned, primarily, by such developed countries as the USA, the member states of EU, Japan and others. However, even in these advanced countries, society is actually still very far from being true "owners" of the informational sphere, as indicated by the fact that the information space of these countries remains open to various dangers of information globalization.

References

1. Шрадер Х. Глобалізація, цивілізація і мораль / Х. Шрадер // Журнал соціології та соціальної антропології. – 1998. – Т.1. - № 2. – С. 4.
2. Чернов А.А. Становлення глобального інформаційного суспільства: проблеми і перспективи [Електронний ресурс] / А.А. Чернов. – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/StrPryor/2/2-5-Nnatiuk-Zdioruk.pdf>
3. Ярошик Н.П. Информационная экспансия [Електронний ресурс] / Н.П. Ярошик. – Режим доступу: <http://sibdeu.narod.ru/kniga7st.htm>.
4. Gercke, M. Understanding Cybercrime / M. Gercke // A Guide for Developing Countries. - ITU, 2011. – P. 4.
5. Leiner, Cerf, Clark, Kahn, Kleinrock; Lynch, Postel, Roberts, Wolff. A Brief History of the Internet [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.isoc.org/internet/history/brief.shtml.

Scientific and language supervision by Lecturer
Yu.V. Krutas.

A. Valko
Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

PROTECTION DE L'ENVIRONNEMENT

Actuellement, le problème de la protection de l'environnement est, peut-être, l'un des plus importants pour l'humanité. Durant de longs siècles, on ne s'est pas inquiété des conséquences de l'action de l'homme sur la nature. On doit protéger l'environnement pour soi-même, ses enfants et les générations à venir. Mais ses problèmes deviennent de plus en plus importants, surtout dans les grandes villes.

Les ordures ménagères, les fumées des usines et des véhicules, le chauffage, les déchets radioactifs polluent l'atmosphère des villes. L'utilisation des transformations nucléaires, comme source d'énergie électrique, a créé une menace d'irradiation de l'environnement.

À cause de la déforestation nos forêts sont disparaissent. Si cette tendance se poursuit, on n'avait pas suffisamment d'oxygène, et nous n'avons pas sera que de respirer. Chaque dix minutes sur notre planète on meurt l'une d'espèces d'animaux, de plantes ou d'insectes. Si nous ne faisons rien, dix millions d'espèces, qui existent aujourd'hui, pourraient bientôt disparaître.

Quels sont ces dangers ? Comment faut-il lutter contre la pollution de l'environnement ? Comment conserver la beauté et les richesses de la nature ? Tels sont les problèmes qui nous préoccupent.

Heureusement, il n'est pas trop tard et nous pouvons résoudre ces problèmes. Nous avons le temps, l'argent et la technologie pour faire notre planète meilleure, plus propre et plus sûr. Nous pouvons planter des arbres et construire des parcs pour les animaux qui sont en danger.

C'est pourquoi l'une des tâches essentielles de pays est de veiller à la protection de la nature et à la meilleure exploitation des ressources naturelles, à l'observation rigoureuse de la législation sur la protection du sol et du sous-sol, des forêts et des eaux, de la faune et de la flore, de l'atmosphère.

Consultant scientifique et linguistique : Maître-assistante
L.V. Ratomska.

N. Zakharchuk
University of Saskatchewan, Saskatoon, Canada

UKRAINIAN STUDENTS IN CANADIAN UNIVERSITIES: "PUSH-PULL" FACTORS

Over the last few decades, internationalization became one of the leading processes in post-secondary institutions, defining economic and

education policies of many countries. An international collaboration of educational establishments, student mobility, and internationalization at home are only a few focuses of internationalization in higher education. The experience of international students and the factors motivating students' decision in favor of studying abroad is one of the internationalization aspects that has gained the most attention in the literature. As the number of Ukrainian students studying at different universities abroad increases, it is essential to understand the factors influencing the process.

The data for the 2014/2015 academic year show that 59,648 Ukrainian students preferred international student status to education at home [7]. The figures representing a current tendency among Ukrainian students to seek education abroad are quite astonishing. According to Analytical Center CEDOS, the number of Ukrainian youth, who traveled to study abroad, was less than the number of foreign students seeking education in Ukrainian universities. The situation has dramatically changed since 2014 – now more students are leaving Ukraine [8]. Stadny and Slobodian exemplified that the growth of Ukrainian students studying abroad constituted 129% between 2009 and 2015, with Poland as a traditional first choice. In 2014, it attracted 53% of Ukrainian youth looking for international degrees [7].

Being a worldwide popular destination country, Canada, alongside with Poland, Germany, Russia, and Italy, occupies a leading position among the most preferred countries for education among Ukrainians. Each year the number of international students facing the challenges of getting a degree in Canada grows. According to Canadian Bureau for International Education, Canada is “the world’s 7th most popular destination for international students,” with about 336,497 international students in 2014; that states an 83% increase since 2008. Only in 2014, 1,913 Ukrainian students chose Canada as their host country [2]. To analyze the factors underpinning such students' mobility means to understand the factors, which operate within the home and host countries. Government internationalization policy influences the enrichment of the factors that make the country more attractive to international students. Mazzarol and Soutar called them "pull" factors, in contrast to "push" factors operating within the source country and forcing students to decide in favor of international study in a host country [3, p. 82].

In the push model analysis, McMahan indicated that the level of economic development, the degree of country's involvement in the world economy, the prioritizing of education by the government, and the availability of education can impact students' outflow from a country and play as "push" factors [4].

Assessing the education in Ukraine, Analytical Center CEDOS stated that, over the past 12 years, 18–21% of the budget was spent on education, which constituted one of its largest items. Despite the high rate of education expenditures as a share of GDP, the expenditure per student and on teachers'

salaries are very low compared to Central and Southern Europe. Moreover, only 3.5% of public school funding is aimed at thematerial and technical re-equipment and facilities [8, pp. 13–16]. Ongoing military aggression against Ukraine significantly contributed to current economic problems and increased the migration rates among the population, which only added to the list of "push" factors for Ukrainian students.

According to Mazzarol and Soutar, the "pull" factors are the level of knowledge and awareness of the host country, personal recommendations of the study destinations from friends and relatives, cost issues (living expenses, travel costs, social costs, crime safety, and racial discrimination), environment or "climate" in the destination country, geographic proximity, and social links (friends and family in the host country) [3, p. 83].

Canada as a host country has the power to influence some of these factors to make education for Ukrainian students more appealing. Government policies are aimed at promoting students' awareness about educational opportunities in the country at a global level, at creating safe and welcoming environment for both domestic and international students, at implementing students' support program at a university level, and even at reducing the tuition rates for international students comparing with other countries (e.g., the USA, Great Britain, etc.). Specific programs, affordability, and the perception of Canada as safe help in recruiting international students, which, in its turn, enhances the global contacts and reputation of the country.

Doubling the number of international students "who will either decide to make Canada their home or return to their home countries as leaders" is one of the key goals of Canada's International Education Strategy [1, p. ix]. The report emphasized the importance to attract international students "to sustain the quality of the education systems" [1, p. 7] as a reason for developing international students policy. Another reason for the increase in international students' portion might be of economic nature. Having 11% of international students among the postsecondary student population, Canada derives nearly \$8B annually from international student expenditures including tuition and living expenses and gets over 81,000 jobs created by the presence of international students and over \$445M generated in government revenue [2].

Finally, it is vital to reflect on internationalization regarding the universities' missions. The University of Saskatchewan, for instance, defines its mission as achieving "excellence in the scholarly activities of teaching, discovering, preserving and applying knowledge" [6]. As an academic community, the University values creativity, intellectual curiosity, innovation, critical thinking, and knowledge. Among the other values, USASK asserts the diversity of the University community, the people, their points of view, ideas, and the contributions they make [6].

The concept of advancing certain ends comes together with the concept of honoring and rewarding certain virtues in the mission of the University. The mission here is determined as diversification by students' creativity, ideas, and views, welcoming the students from different parts of the world.

At present, the decision of Ukrainian students in favor of education abroad is influenced by the correlation between "push" and "pull" factors. The number of Ukrainian youth studying in other countries proves that at the moment "pull" factors in those countries combined with increasing amount of "push" factors in Ukraine exert greater impact than they used to a decade ago. Some of the choices are made in favor to study in Canada.

References

1. Advisory Panel on Canada's International Education Strategy (2012). *International education, a key driver of Canada's future prosperity*. Final report. Ottawa: Foreign Affairs and International Trade Canada. Retrieved from http://www.international.gc.ca/education/assets/pdfs/ies_report_rapport_sei-eng.pdf
2. Canadian Bureau for International Education. (2015). *A World of Learning: Canada's Performance and Potential in International Education 2015*. Retrieved from <http://cbie.ca/media/facts-and-figures/>
3. Mazzarol, T., & Soutar, G.N. (2002). "Push-pull" factors influencing international student destination choice. *International Journal of Educational Management*, 16(2), 82–90. doi:10.1108/09513540210418403
4. McMahon, M. E. (1992). Higher education in a world market: An historical look at the global context of international study. *Higher Education*, 24(4), 465–482.
5. The University of Saskatchewan website. (1993). *The University of Saskatchewan mission statement*. Retrieved from <http://policies.usask.ca/policies/general/the-university-of-saskatchewan-mission-statement.php>
6. Стадний Є., Слободян О. Українські студенти за кордоном: скільки та чому? [Електронний ресурс] / Є. Стадний, О. Слободян – Режим доступу: <https://www.cedos.org.ua/.../ukrainski-studenty-za-kor> (13.12.2016). – Назва з екрану.
7. Освіта в Україні [Електронний ресурс] / Т. Жерьобкіна, І. Когут, М. Куделя, Є. Стадний, І. Шевченко [за заг. ред. Є. Стадного]. – Аналітичний центр CEDOS, 2015. – Режим доступу: http://cedos.org.ua/data/pdfs/osvitaua_250416_updated.pdf. — Назва з екрану.

CONFLICT BETWEEN HUMAN AND NATURE

Our world is rapidly developing nowadays. We are creating new factories, plants and many other technologies. They play so great role in our life that we begin to forget about the nature. By creating various technologies, people often harm the nature and it begins to suffer from the human interference. As a result, we are gradually becoming deprived of many natural sources. So this is how the conflict between the human and the nature begins.

Nature appeared many years ago at the time we did not exist. The world was much better than now because there were no technologies that could harm it. The nature is our mother and we live only thanks to it. Unfortunately, a man is the only biological creature who has the unique ability to change the environment completely. He acts only in his own interests making the horrible mistakes. By destroying the nature, the human also destroys himself. For example, deforestation means no trees so there is less fresh oxygen. Building more factories and cars leads to air pollution. It can result in various diseases and health problems.

People often violate the delicate balance existing in nature by their economic activity. For instance, the agriculture becomes intensive and highly productive depriving wild animals of their natural environment. Electricity also plays significant role in the humans' life. We cannot imagine our life without light and many other factors. The significant part of the electricity is still produced by burning coal and oil at the power plants. But these are non-renewable resources; they cannot be replenished with the speed of their usage. The humans' activity has also a negative impact on climate. Climate change entails the irreversible consequences and most adversely affects plants, nature and people. Each year it is becoming warmer and warmer on Earth. In future global warming could cause melting of the ice caps, which, in its turn, would lead to an increased level of the World Ocean and flooding of many coastal areas.

It is also believed that nature can take its revenge with the help of hurricanes, earthquakes, floods and other natural disasters. Perhaps, it is an attempt to say that such scornful attitude is painful.

Nature and human are in the great conflict right now. So it is high time to realize this problem before it is too late. We must never forget that we are the part of nature and we should take good care of it. Man and nature must live in harmony and it will give us all the best.

Scientific supervision by Full Professor A.A. Stepanova,

Language supervision by Lecturer V.V. Kalinichenko.

PSYCHOLOGY

N. Járkovskaya

Universidad Alfredo Nobel, Dnipro, Ucraina

DESIGUALDADDE GÉNERO: ¿MITO O REALIDAD?

La mayoría piensa que en el siglo XXI en el mundo casi no se ha quedado nada de lo desconocido. Sabemos sobre el nivel de ingresos en diferentespaíses, los niños de unos cinco años pueden navegar por internet utilizando tableta, los jóvenes muestran un interés creciente a la vida política de su estado, pero aún sabemos poco acerca de la igualdad. Frecuentemente se puedeoirlos comentarios negativos del feminismo en todas sus manifestaciones, que a menudo son poco fundamentadas. Cada día millones de mujeres de todo el mundo se encuentran cara a cara con la discriminación. Segúnnuestra opinión, actualmente se ha hecho mucho para resolver este problema, pero la situación se queda muy actual. Si las mujeres están logrando alturas increíbles en todas las esferas de la vida social moderna, todavía siguen diciendo que el lugar de una mujer se encuentra en la cocina o detrás de los hombres. Y, por desgracia, muchos de nosotros no muestran ni menor deseo de resistir. Tal actitud al feminismoestá causada por un pensamiento estereotipado,pero esta percepción no es correcta, porque la idea de la igualdad y las formas de lograrla se desarrollan en la forma de feminismo liberal.

El debate sobre el feminismo en las condiciones de la vida moderna son muy populares entre las mujeres. Además en los últimos años la cantidad de hombres que apoyan activamente el feminismo se ha aumentado considerablemente, lo que da esperanza para el surgimiento de una mayor conciencia sobre la cuestión de la igualdad de género. El deseo de obtener igualdad de derechos para las mujeres está motivado por un deseo de recibir las mismas oportunidades junto con las responsabilidades y obligaciones correspondientes. La palabra “mujer” no puede y tampoco debe ser el equivalente a la incapacidad de hacer algo o ser percibida como una excusa. IrenaSender salvó a 2.500 niños del gueto de Varsovia, Ada Lovelace creó el primer programa de ordenador del mundo, Dorothea Lange hizo una enorme contribución al desarrollo de la fotografía documental, SofiaKovalevskaya se convirtió en la primera profesora de matemáticasen el mundo. La sociedad moderna tiene todo lo necesario para crear igualdad de oportunidades para los hombres y las mujeres y nos parece que el problema de la desigualdad es resoluble. Al fin y al cabo, el feminismo no es una historia de la mujer que dirija la procesión, sino la historia de una mujer que sigue marcando el paso con un hombre.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal M.Y. Oníschenko.

INFERIORITY COMPLEX AND CONDITIONS OF ITS DEVELOPMENT

Despite the fact that we live in the 21st century and our life is full of comfort, benefits of civilization, numerous people suffer from the inferiority complex as people did many years ago. Since the day the theory was arisen much time has elapsed. Undoubtedly, psychology has made a great step in its development, but the problem of inferiority complex is still incredibly popular. The first researches of this issue were Sigmund Freud and Alfred Adler. In psychology there are many scientists who have studied this topic such as David Myers, Abraham Maslow, Carl Ransom Rogers.

According to statistics of British scientists, roughly 34% of people turn out to be exceptionally diffident, 58% of population feel some doubts, oscillations, confusion in certain situations. So only 8% of people in the world do know what they want and how to get it. All scientists have the common point of view that the prominent role plays person's upbringing and the family presence or absence in the problem formation. However, the first founders of this theory argued with each other, both of them made a great contribution into the science. Freud believed that the problem of the inferiority complex was based on children's fear and sexuality which were ousted into the unconscious sphere, whereas Adler highlighted the importance of social elements which influenced person's determination. He also stressed that the lack of love and kind relationships in the childhood were the main reasons of the inferiority complex development. Adler claimed that in some cases inferiority complex develops exactly because of the one of relatives.

The dictionary of dic.academic.ru gives the following definition to the term "inferiority complex":

Inferiority complex is a combination of psychological and emotional senses of a person, expressed in the feeling of personal grievance and irrational belief in others superiority. Inferior complex appears as a result of various reasons such as: discrimination, mental breakdowns, own mistakes and failures and etc. Inferiority complex has a great influence on human's behavior and mental state

The encyclopedia Mosby's Medical dictionary identifies the term "inferiority complex" as: a personal feeling or sense of being inadequate. It is largely unconscious and influences attitudes and behaviors.

As for children's inferiority complex, it forms quite rapidly, but it is almost an impossible mission to get rid of it in adulthood. In addition, all of

the scientists agree on the fact that the parents play the great role in forming child's personality.

According to Adler and Maslow, inferiority complex influences the identity's formation in the society. As a rule, the children who are exactly facing this problem subsequently are rather successful in the life. For example, Demosthenes, stuttering in childhood, became a great speaker, Wilma Rudolph, that had problems with ambulation because of her disease, became a three-time Olympian champion in athletics.

Thus, there is no definite answer for the question why the inferiority complex appears, nevertheless, there is a list of the reasons according to which this problem appears exactly in childhood, they are:

1. Physical deformities.
2. Excessive parental care.
3. Lack of parents' attention.

In conclusion, we can see that the initial life stage of each person has precisely a great impact on the development of the inferiority complex. Being aware of some factors and reasons that have an influence on this problem, it will be much easier to prevent it.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
N.O. Chernyak.

M. Mazurenko
Alfred Nobel University, Dnipro, Ukraine

SOME FACTS ABOUT REASONS OF BULLYING AMONG TEENAGERS

A lot of people keep bad memories about school and often the main reason for this is bullying that they experienced. A lot of teachers can say, that bullying among teenagers is a real problem that exists at schools. Children pay attention to everything: what you wear, how you speak, who your parents are, what you eat and even how you live. If you are not as the majority is, it can lead to pinning up and seeking your weak points. And with the advent of the Internet children have learned to abuse peers through social networks. M. Kravtsova is interested in studying the theme of teenage bullying. She supposes that the aggressor of bullying differs from the others with a high self-esteem and the desire to be in the center of attention [1].

Moreover, international researches show that every second child is subjected to psychological or physical violence. The first publications about teenage bullying existed in 1905, but nothing has changed since that time. N. Michkovskaya believes that today as a hundred years ago the children

“victims” stay alone with their problems very often. Feeling shame and self-doubt, they prefer not to report about bullying. The reason of “conspiracy of silence” is simple – they are sure that neither parents nor teachers can protect them [2]. Despite the fact, we can struggle with this in different ways, but the most effective way is to show the offenders how they look by. There are a lot of films that show teenage bullying from all sides. For example, the film “Telekinesis”. It is Stephen King’s third screening of novel “Kerry”. The main character is Kerry and she has not any friends. She is always teased. Her main enemy is a hooligan and bully Chris [3].

The children and teenagers use the Internet to bully each other. It is indicated by results of the research of the British organization NCH (earlier called Nation Children’s Home). 16% of interviewed children said that they were tried to be intimidated or offended with help of messages, and 7% of interviewed were actively bullied [4].

Numerous researchers defined the term “bullying” differently. There are a lot of people with a lot of thoughts about this term. According to Magazine Psychology Today, bullying is a distinctive pattern of harming and humiliating others, especially those who are in some way smaller, weaker, younger or in any way defenseless than a bully [5]. In addition, bullying includes behaviors that focus on making someone else feel unequal, or focus on belittling someone else. Bullying can be physical, verbal, emotional and cyber as well. There are several impacts on young people that could make them more likely to bully others. These things include an aggressive temperament, low levels of empathy, the learned prejudices towards certain groups of people and negative family experiences, such as physical or emotional abuse. For example, when starting secondary school, some young people try to establish their position in a new social hierarchy. Sometimes parents do not pay attention to their child and all the offence he/she throws out the children who surround him/her and the child becomes a bully in such a way.

The children are more ruthless because they do not know and understand limits of pain and violence. In the soul these children also worry as their victims do, but they understood that they can manage them with the help of bullying. And only the victim tries to push back, they lose courage and do not know what to do. A lot of such children have inferiority complex and often do not get that care and love that you have.

Thus, all the bullies have some psychological problems and they can be more serious, than you imagine. However, there are some things that can help discourage bullying situations. Teens should be encouraged to seek friends, who are supportive and kind, in person and online. Also they should try to move together, if possible, since bullies most often abuse those, who are alone.

Moreover, it is important to have teachers and other adult authorities present, when there is a possibility to discourage bullying behavior. Always remember that whoever, who is trying to humiliate you, is already at the lower level of the development than you.

References

1. Дети-изгои: психологическая работа с проблемой [электронный ресурс] // Психологический центр «Адалин». – Режим доступа к странице: http://adalin.mospsy.ru/l_04_00/l_04_03g.shtml (28.02.2017). – Название с экрана.
2. Как спасти ребенка от травли в школе [электронный ресурс] // Комсомольская правда в Украине. – 2012. – Режим доступа к странице: <http://kp.ua/life//319035-kak-spasty-rebenka-ot-travly-v-shkole> (28.02.2017). – Название с экрана.
3. Топ-10 фильмов про травлю в школе [электронный ресурс] // Elle Girl. – 2015. – Режим доступа к странице: <http://www.ellegirl.ru/articles/top-10-filmyi-pro-travlyu-v-shkole/> (28.02.2017). – Название с экрана.
4. Дети и подростки используют интернет для издевательства друг над другом [электронный ресурс] // НТВ. – 2002. – Режим доступа к странице: <http://news.tut.by/it/14724.html> (28.02.2017). – Название с экрана.
5. Bullying [электронный ресурс] // Psychology Today. – Режим доступа к странице: <http://www.psychologytoday.com/basics/bullying> (28.02.2017). – Название с экрана.
6. Teenage Bullying [электронный ресурс] // Bullying statistics. – Режим доступа к странице: <http://www.bullyingstatistics.org/content/teenage-bullying.html> (28.02.2017). – Название с экрана.
7. Adolescent bullying, schools and building your child's resilience [электронный ресурс] // Raising Children Network, with the centre for Adolescent Health. – 2016. – Режим для доступа к странице: http://raisingchildren.net.au/articles/bullying_teenagers.html (28.02.2017). – Название с экрана.
8. Издеваются в школе, как быть? [электронный ресурс] // Семейный психолог. – 2015. – Режим для доступа к странице: <http://familyexpert.ru/podrostki/izdevautsya-v-shkole> (28.02.2017). – Название с экрана.

Scientific and language supervision by Senior Lecturer
N.O. Chernyak.

MEDIOS DE COMUNICACIÓN DE MASAS COMO FUENTE DE ESTEREOTIPOS GENÉRICOS

Actualmente, en el mundo globalizado e informatizado la influencia de diferentes medios de información de masas en la conciencia de la gente resulta la aparición de estereotipos. A pesar de numerosos estudios acerca de este factor, el problema sigue siendo uno de los más importantes en la vida contemporánea.

Los especialistas determinan los estereotipos como imágenes, prejuicios o conceptos erróneos en general, que se han tomado contra un grupo de personas, teniendo en consideración, como regla general, algunos rasgos característicos de este grupo de los estereotipos que se utiliza, generalmente, en forma despectiva o incluso ofensiva, pero no en todos los casos, porque muchos prejuicios pueden ayudarnos, porque a veces gracias a ellos recibimos un mínimo de información sobre el grupo o la persona.

Los estereotipos pueden ser de tipo social, cultural o racial. En cualquier caso, los estereotipos son bastante difícil separarlos completamente, porque a menudo ellos se desarrollan uniendo estas tres características. También cabe señalar que existen estereotipos relacionados con la religión.

Muchos investigadores indican que existe una correlación estricta entre estereotipos en la conciencia de la gente y la influencia gigantesca de los medios de comunicación de masas, es decir entre la comunicación con el mundo exterior y el aprendizaje, el comportamiento personal y modos de vivir, la reproducción de los actos de la “vida de lujo” de los “héroes” y “heroínas” de la prensa, radio o programas televisivos. Uno de los elementos principales para crear los estereotipos es la promoción en los medios de comunicación de masas, que trata de inculcar la idea colectiva de la imagen de una nación o pueblo. Se puede notar como ejemplo los estereotipos en cuanto a los nativos de España: todos los hombres españoles son morenos, fuertes, hermosos, con temperamento colérico y las mujeres de España son apasionadas, independientes, saben bailar flamenco y hablan en voz alta (lo que es verdad).

Todo lo presentado anteriormente confirma que los hombres y las mujeres se presentan no como personalidades individuales sino como miembros de un grupo social determinado. En conclusión nos gustaría subrayar que los estereotipos genéricos fueran relativamente resistentes, estables y los medios de comunicación de masas imponen ciertas reglas de las relaciones sociales.

Consultora de investigación y lingüística: Catedrática Principal
M.Y. Onischenko.

ФЕНОМЕН АЛЕКСИТИМИИ В СТУДЕНЧЕСКОЙ ПОПУЛЯЦИИ

В современном обществе наличие множества социальных стереотипов поведения и взаимоотношений, снижает способность выражать собственные чувства и понимать чувства других людей. В первую очередь, это касается студенческой популяции как молодёжной зоны роста общества. Студент стремится показать себя таким, каким его хотят видеть окружающие, подавляя свои собственные чувства. Вследствие этого происходит нарушение восприятия себя и окружающих. Этому способствуют такие социально-психологические факторы, как: построение взаимоотношений с противоположным полом, потребность в признании, стремление состоять иметь определенный социальный статус.

Исследование проводилось по методике «Торонтская шкала» на студентах-психологах заочной формы обучения, которые являются наиболее склонными к приобретению алекситимии, в силу возраста, разноплановости жизненных установок и наличием закрепившихся стереотипов поведения. Полученные результаты свидетельствуют, о том, что большинство студентов (54%) относятся к группе риска, а 17% относятся к алекситимической группе.

Анализ полученных результатов установил, что алекситимия формируется у студентов со слабой личностной конструкцией, низким уровнем аутоперцепции и недостаточным копинг-ресурсом. Это проявляется в сложности или невозможности описания собственных эмоциональных переживаний и понимании чувств другого человека, трудности в различии чувств и телесных ощущений, предпочтении фокусировки на внешних событиях, в ущерб внутренним переживаниям. Такие нарушения когнитивно-аффективной «карты» студента существенно снижают возможность адекватно реагировать на внешние раздражители. Подавленные эмоции могут, впоследствии, приводить к психосоматическим заболеваниям, зависимым химическим и нехимическим формам поведения.

На основании полученных результатов можно сделать вывод: студенты под воздействием внешних стрессовых факторов приобретают признаки алекситимии. Симптомы могут проявиться после стрессовых ситуаций или тяжелых эмоциональных нагрузок. С целью снижения проявления алекситимии у студентов нами была разработана система групповых тренинговых и индивидуальных профилактических мероприятий.

Научный руководитель: доцент О.П. Никитина.

Наукове видання
III Міжнародна науково-практична конференція
студентів і молодих вчених

**МОЛОДЬ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ**

Матеріали конференції

30 березня 2017 р.

(англійською, німецькою, французькою, іспанською, італійською, польською,
українською та російською мовами)

Комп'ютерна верстка *А.Ю. Такій*

Підписано до друку 21.03.2016. Формат 60×84/16.

Ум. друк. арк. 11,16. Тираж 130 пр. Зам. № .

ВНЗ «Університет імені Альфреда Нобеля».
49000, м. Дніпро, вул. Січеславська Набережна, 18.
Тел. (056) 778-58-66, e-mail: rio@duan.edu.ua
Свідоцтво ДК № 5309 від 20.03.2017 р.

Віддруковано у ТОВ «Роял Принт».
49052, м. Дніпро, вул. В. Ларіонова, 145.
Тел. (056) 794-61-05, 04
Свідоцтво ДК № 4765 від 04.09.2014 р.